

ЛИНЕ КОБЕРБЬОЛ ВОЙНАТА НА ЖРИЦИТЕ

Част 4 от „Жрицата на срама“

Превод от датски: Неда Димова-Бренстрьом, 2010

chitanka.info

ДАВИН

КАЗВАМ СЕ ДАВИН

„Казвам се Давин. Казвам се Давин. Казвам се Давин“.

Не спирах да си го повтарям, отново и отново. Стараех се да не забравя смисъла, който тази дума носеше: брат на Дина, син на мама, другар на Барутлията. И на Нико. Човешко същество. А не...

„... твоето име е Убиец.“

... опитвах се да не слушам гласовете, които ми шептяха в мрака, докато се унасях в сън.

„... твоето име е Убиец... твоето име е Страхливец... страхлив и зъл... зъл и страхлив.“

Изправих се в леглото. Дланите ми бяха мокри от пот. Хванах се за главата, сякаш очаквах всеки момент да ме ударят, но знаех много добре, че не можех да заглуша гласовете. Те бяха вътре в мен. Бяха се промъкнали в душата ми, бяха се впили в тялото ми през дългите дни и нощи, докато ме държаха заключен в Залата на шепота, заобиколен от каменни лица с празни очи и зяпнали усти, които шептяха ли шептяха, безспир, часове наред, докато накрая ти се искаше да си мъртъв, за да не можеш да ги чуваш.

В къщата цареше мрак. Той бе още по-непроницаем в малката ми стаичка. Аз мразех тъмнината, защото непрекъснато ми се привиждаха несъществуващи неща. Лица. Мъртви очи. Черна кръв, стичаща се от прерязано гърло...

Скочих на крака и дръпнах рязко завесата. Лунните лъчи проникнаха през пролуките на капациите подобно на тънки остриета. Отворих вратата колкото се може по-безшумно и излязох на двора. Отъпканата заскрежена трева бе студена и влажна, но аз не спрях, за да се обуя. Дори започнах да бягам, в началото бавно, а после — все по-бързо и по-бързо. Притичах по пътеката към дома на Мауди, минах покрай старите черни крушови дървета в задния й двор, изкачих се по следващия хълм и продължих нагоре към голите скали, които почти докосваха небосклона и на човек му се струваше, че би могъл да

откъсне звездите като плод на ябълка. Но аз не спрях. Бягах ли бягах. Едва си поемах дъх, а сърцето ми биеше лудо и караше кръвта да пулсира по цялото ми тяло. Затова не усещах студа, въпреки че бях бос. Пот се стичаше по гърба и гърдите ми под нощната риза.

Тичах почти цял час, докато успея да прогоня гласовете от съзнанието си. След това се обърнах и хукнах към Хвойновата къща в по-спокойно темпо. Спрях до помпата в двора, измих потта и утолих жаждата в пресъхналата си уста.

Вратата на къщата бе отворена. Мама ме чакаше в мрака. Тя не каза нищо, само ми подаде чаша сок и вълнено одеяло, защото знаеше, че ще започна да зъзна в мига, в който спра да се потя. За един кратък миг докосна бузата ми с длан. След това се качи в таванската стая, където спяха двете с Мели, без да ми каже нито дума.

Не всяка нощ тичах така, но може би през една или две. Само това помагаше, когато шептенето на гласовете станеше непоносимо. Мама се събуждаше всеки път — невинаги, когато изтичвах навън, но всеки път, когато се прибирах. Сякаш имаше шесто чувство, което ѝ подсказваше, че едно от децата е навън. Не ѝ бях разказал за гласовете, но съм почти убеден, че тя знаеше, че не можех да намеря покой заради Залата на шепота в крепостта Сагис. В началото ме питаше дали нещо не е наред, но аз отричах. Вече обаче бе спряла да задава въпроси. Просто стоеше на прага с одеялото и сладкия бъзов сок в ръка. След това и двамата си лягахме.

Легнах на кушетката в малката си стаичка и се завих презглава. Краката бяха започнали да ме болят, но това беше без значение. В съзнанието ми цареше тишина и аз почти веднага заспах.

ДИНА ФЛЕЙТАТА

Флейтата лежеше притихнала в тревата до мен. Аз не смеех да я докосна, а още по-малко — да я гледам, но едновременно с това... Едновременно с това не можех да устоя.

Баща ми беше мъртъв. Единственото, което ми остана от него, бе флейтата.

Накрая протегнах ръка към нея и докоснах черното ѝ блестящо тяло. После я вдигнах.

В душата ми назряваше мелодия, която тръпнеше да излезе навън. Дива като писък на птица, тежка като дъждовен облак. Аз не можех да я пресъздам, но флейтата можеше.

Първите тонове се разляха по въздуха и се понесоха стремглаво над хълмовете. Имах чувството, че целият свят около мен притихна и се заслуша. Спрях за миг, после отново засвирих на флейтата, този път още по-силно, по-силно и по-диво. Напук на всичко.

Баща ми бе мъртъв, но на всички останали им беше безразлично. Повечето дори чувстваха облекчение. Но той бе част от мен. Бе ме търсил в продължение на дванайсет години, преди най-накрая да ме открие. Може и да не беше най-добрият баща на света, мама може би действително имаше основание да се страхува от него, може и невинаги да бе постъпвал добре, правилно и справедливо, но това не го правеше по-малко мой баща и не променяше факта, че той ме бе прегръщал и ми бе пял, когато се страхувах. Именно той отвори с мелодията си портата на крепостта „Сагис“ и помогна на Нико, Давин и всички останали пленници да избягат. Именно той бе пратил на всички поробени деца от Дома на Мъдростта сънища за свобода и промяна, които им вдъхнаха кураж да избягат от учителите. Нима трябваше да моля за позволение да скърбя за него? Кой можеше да ми попречи да свиря на подарената ми от него флейта, ако сама го желяех?

— Дина!

Викът ме стресна и флейтата се изплъзна между пръстите ми наскре един тон. „Фууууииии“ — изскена тя фалшиво, пискливо и уплашено.

Мама стоеше съвсем близо зад мен. Лицето ѝ бе сурово като канара.

Не казах нищо. Само стиснах флейтата толкова силно, че кокалчетата ми побеляха целите.

Накрая мама наруши тишината.

— Смятам, че трябва да оставиш флейтата настрана — рече тя.

Продължавах да мълча.

— Това не е играчка.

— Знам!

По-добре от всички останали. Бях видяла на какво бе способна тя, и когато твореше добро, и когато твореше зло. Бях слушала как с мелодията си изпращаше спасителни сънища на хората. Знаех и как звучеше гласът ѝ, когато носеше смърт. Нима бих я имала за играчка?

Най-накрая мама изрече на глас това, за което и аз, и тя знаехме, че я бе измъчвало седмици наред.

— Не искам да свириш на нея.

Не го бе казвала в прав текст преди. Очакваше сама да осъзная, че това бе грешно, нездравословно и опасно за мен. Но сега тя най-накрая произнесе думите на глас, точно преди да реша, че съм излязла победител от тихата война между нас. Точно като в моментите, когато с Давин се надпреварвахме кой ще може да гледа другия в очите най-дълго, без да мигне. Това, разбира се, бе много отдавна, преди у мен да се пробудят уменията на Жрица на срама. След това никой не искаше да играе с мен на тази игра.

Само че никой не искаше да играе на тази игра и с мама. Тя впи очи в мен. Имах чувството, че ме прониза с поглед. Толкова сериозен и остър бе той. Леден и топъл едновременно. Поглед, пред който се чувстваш нищожен.

Аз обаче не се предадох и стиснах още по-силно флейтата. „Това решение не е твое“ — помислих си аз.

Мама обаче май така или иначе го разбра.

— Чуваш ли? — рече тя, този път с интонацията на Жрица.

В съзнанието ми започнаха да се изреждат картини, които бих предпочела да не виждам.

Сезуан седеше облегнат на една дюля. Сянката бе положил глава в скута му. Ала тялото му бе отпуснато и безжизнено, студено и бездиханно.

— Не! Не!

Не исках да мисля за това. Не исках да си спомням най-ужасната постъпка на баща ми, на която бях свидетел.

— Дина. Погледни ме.

Трудно можех да се противопоставя. Всъщност бе невъзможно. Погледнах мама в очите и в съзнанието ми заприиждаха картини, които се мъчех да прогоня.

Сезуан се изправи бавно на крака. Тръгна към мен, може би за да ме успокои и прегърне. Но аз виждах единствено ръцете му, изящните му красиви ръце на флейтист, които току-що бяха отнели човешки живот...

Не беше честно. Макар че не можех да спра картините, макар че не можех да спра да мисля за тази ужасна постъпка, знаех, че това бе илюзия.

Тя искаше да ме накара да се срамувам, че съм дъщеря на Сезуан.

Ала аз нямаше да се поддам.

Това бе илюзия.

Не знам как успях да го постигна. Когато майка ми говореше с интонацията на Жрица на срама, а очите ѝ заблестяваха с онзи особен поглед, човек оставаше под нейната власт, докато тя не решише да го освободи. Но въпреки това... Въпреки това аз вече не стоях пред нея като вкаменена. Отстъпих назад, препънах се и паднах, отново се изправих, след което се обърнах и побягнах.

— Дина!

Аз обаче не желаех да я слушам. Запуших ушите си с ръце, примижах с очи, така че едва виждах къде стъпвам, и продължих да бягам с все сила. Преминах хълма, спуснах се надолу, прекосих потока...

— Дина. Дина, спри. Важно е.

Чувах мама да вика след мен. От интонацията на Жрицата нямаше и следа. В гласа ѝ звучеше единствено безсилие. Но аз не се обърнах. Просто продължих да тичам, докато съвсем не се изтощих.

Започна да се стъмва. Пръстите ми се бяха вкочанили от студ. Цялата бях премръзнала и скована. Седях облегната на една от огромните колони от Каменния кръг и гледах надолу към малката ни къща. Лампата светеше, а капациите на прозорците все още бяха отворени, така че светлината ѝ рисуваше жълти правоъгълници по земята. Знаех, че така искаха да ми помогнат по-лесно да намеря пътя до къщи. Знаех, че мама седеше там, долу, най-вероятно в кухнята, и не бе на себе си от притеснение. Мели със сигурност бе питала за мен. Най-малко хиляда пъти. А Роза и Давин... Нямах да ми е никак лесно да им обясня.

Мама бе ужасена от мисълта, че можех да стана като баща ми. Тя знаеше, че бях наследила дара на змията от него, точно както уменията на Жрица на срама от нея. Но не искаше да се превърна в черна магьосница.

Нещо, което и аз самата не желяех. Но... Но не знаех коя съм. Дъщеря на баща си, дъщеря на майка си или нито едно от двете.

Студът се просмука в цялото ми тяло. Тревата бе влажна от нощната роса. Ако останех да седя така цялата нощ, нямаше да ми се наложи да се тревожа за дарби, умения, бъдещето и тем подобни. Ако скоро не се изправех и не раздвижех скованите си крака... Бях наясно, че студът по тези места може да те приспи завинаги. Салан непрекъснато повтаряше едно и също:

— Открийте подслон. Накладете огън. А пък ако не мойте да се сгрейте по друг начин, ходете. Движете се. Ако седите, ша са простите с живота.

Можех и да се промъкна долу и да изведа Силке от конюшната. Да избягам с нея. При клана Лаклан например. Там не подозираха за тъмната ми дарба. Или пък при семейство Аурелиус в Сагислок. Те ми бяха благодарни, че помогнах на малката Мира да се прибере у дома при семейството си. С удоволствие биха ме приели.

Роза. Мели. Давин. Мама.

Не можех да постъпя така.

Бавно се изправих. Краката ми бяха толкова сковани, че трябваше да се опра на тъмния, покрит с черни петна гранитен камък зад мен. Ходилата ми бяха две буци лед. Може би вече бях получила измръзвания? Започнах да пристъпвам тронаво около камъка, като се държах с едната ръка за него, за да не падна. Постепенно кръвта се

раздвижи в ледените ми крака, а накрая и ходилата ми се сгряха. Но все още не усещах пръстите си.

Пътят надолу до Хвойновата къща и жълтеещите се в мрака прозорци се оказа доста дълъг. Когато най-накрая бутнах кухненската врата, бях посрещната единствено от Бел. Тя се втурна към мен като, както обикновено, пролайваше щастливо и въртеше опашка. Роза и Давин ме погледнаха така, сякаш се бояха, че съм на път да се разболея. Мели отдавна бе сложена да спи. А мама седеше до камината с гръб към мен, без да каже нищо. Тя не ме погледна. Нито пък аз нея.

ДАВИН ПЛАНОВЕ ЗА УБИЙСТВО

Дзъън. Фиууууу. Фиуу-дзън-пльок.

По дяволите. Още един точен удар.

Стоманата сечеше въздуха със свистене, рисуваше широки дъги или се стрелкаше агресивно напред, за да нанесе удар. При всяко точно попадение се чуваше зловещо пропляскване. А празната кошара на Мауди постепенно се изпълни с натрапчива миризма на цвекло и пот.

Дишах дълбоко и учестено. Бях получил толкова странични удари, че едва си стоях на краката. Но не исках да се предам. Не сега. Не и докато все още имаше малка искра на надежда...

Фиуууу-дзън... пльок.

Опитът ми да парирам се провали напълно. Поредната глава цвекло се строполи на земята, разсечена на две половини с различна дебелина. Остана само една. Тя стърчеше самотна на пръчката си и напомняше странно недовършено плашило. Задачата ми бе да я защитя. Ако Нико успееше да уцели и нея, щеше да излезе като победител от двубоя ни.

— Хайде, Давин — рече той. Нико също беше задъхан, но не колкото мен. Аз без съмнение можех да бягам по-дълго и по-бързо от него, но щом се стигнеше до бой с мечове, Нико успяваше да разпредели силите си по-добре. Той ми махна леко със свободната си ръка. — Напреди се още малко.

Да се напреди. Лесно му беше да го каже, по дяволите. Тъмната му коса се чернееше, подгизнала от пот, но в движенията му не се усещаше и грам колебание, въпреки че той мразеше оръжията...

Усетих атаката му в последния момент и я блокирах с едно светкавично движение.

Дръън.

Не можах да се сдържа и по устните ми пробягна усмивка. „Този път не се получи, Нико. Този път бях една стотна по-бърз от теб!“

Какво...

Не!

По дяволите. Не можеше ли поне за миг да се задържи на едно място...

Плъооок! Последната глава цвекло цопна на земята. Аз стоях с треперещи ръце и пръхтах като куче наред жегата. Трябваше да се призна за победен.

Нико не беше от хората, които обичаха да тържествуват. Той просто избърса с един парцал сока от цвекло от меча си и ми кимна леко, почти като при поздрав.

— Какво ще кажеш да пробваме още веднъж? — попита той. — Аз ще отбранявам, а ти ще нападаш.

Той добре знаеше, че аз обичах най-много да атакувам. Ръцете ми обаче висяха от раменете като два оловни пръта, а аз не бях сигурен дали някога отново щях да успея да ги вдигна.

— Не, благодаря — отвърнах аз. — Мисля, че ми стига за днес.

Той отново кимна.

— Да го оставим за утре тогава.

— С мен ли ще се прибереш?

— Мисля да остана и да се поупражнявам още малко.

— Нико... Не мислиш ли, че е време да приключим за днес.

Той можеше и да умее да пази силите си по-добре от мен, но по голия му торс се стичаха струйки пот, а освен това можех да доловя учестеното му дишане сред трополенето на дъждовните капки по торфения покрив на кошарата.

— Само още веднъж — рече той решително.

Забелязах, че ръката му трепереше, когато вдигна меча.

Въпреки това той го заизвива, като ту атакуваше, ту се отбраняваше в дуела с невидим противник.

Аз поклатих глава, но той не видя нищо.

— Ще донеса малко вода — рекох аз и си облякох ризата, за да не изстина.

— Нико?

Той най-накрая бе пуснал меча на земята, бе застанал на вратата, загледан в есенния дъжд. Раменете му бяха увиснали. Бях сигурен, че краката му трепереха. Поне с моите беше така.

— Да?

Подадох му ведрото и черпака и той запи жадно от студената кладенчова вода.

— Защо... Защо се настърви така внезапно?

Никога преди не бях виждал някой да тренира толкова упорито и съсредоточено като Нико. Всеки ден. С меч или нож преди обед и с лък следобед. От време на време оседлаваше кафявата си кобила и тренираше като за рицарски дуел с дълга дървена пика, която бе издялал сам, но най-голямо внимание отделяше на меча и ножа.

Погледът му помръкна.

— Да не би да мислиш, че разполагаме с много време? — рече той.

— Какво имаш предвид?

Той се отнесе.

— Нищо.

— Нико...

— Не беше ли твоя идеята да се упражняваме?

Така беше, не можех да отрека. Аз го бях поискал преди доста време, преди Валдраку, учителите и Залата на шепота.

— Това не означава, че трябва да се бием до изнемога. Какво не ти дава покой?

— Не слушаше ли майка си, докато четеше онова писмо?

— Кое, от Вдовицата ли?

— Ами кое друго — отвърна ми той с леко раздразнен тон, все пак не получавахме писма всяка седмица. Аз също си спомнях много добре съдържанието му. Аркмейра бе паднала в резултат на предателство, така поне твърдяха хората. Това бе последният по-голям град в Крюстландет, който не бе във властта на Дракан, а сега той бе превзел и него. Хората обаче бяха дали отпор, а това не можеше да мине безнаказано. Вдовицата пишеше, че Дракан бе езекутирал всеки пети мъж в града. Независимо колко дейно бяха участвали в отбраната. Просто всеки пети. Едно, две, три, четири, ти ще мреш. Догади ми се от мисълта за това безчувствено броене. Сякаш нямаше значение кой си и какво си направил.

— Хората загубват живота си — рече Нико със странна нотка в гласа, която не бях долавял преди. — Хора умират всеки ден.

Интонацията му не ми харесваше. Не ми харесваше и погледът в очите му, които в този момент изглеждаха тъмносини на фона на бледото му от пот лице.

— Как точно смяташ да промениш това? — попитах аз.

— Решението е доста очевидно и разумно, не смяташ ли? Ако прецениш логично ситуацията.

— И какво е то?

Той обаче не ми отговори.

— Забрави — рече Нико. — Заради дъжда е. Не можеш да излезеш навън, а в същото време имаш чувството, че ще полудееш, ако не се раздвижиш.

— Нико...

— Забрави. След малко идвам. Ти тръгвай.

Така и сторих. Но не забравих казаното през този ден. Сигурен бях, че той бе измислил някакъв план. Явно не искаше да го сподели с мен. Но аз бях опознал Нико доста добре. Няколко дни, прекарани заедно в Залата на шепота, стигаха, за да научиш доста за другия. А когато един мъж, който мрази оръжията, изведнъж започне да тренира упорито борба с меч, то нямаше съмнение, че възнамерява съвсем скоро да приложи уменията си на практика. А и думите му, че решението било очевидно. Внезапно спрях. Той възнамеряваше да убие Дракан. Това бе просто и логично — ако човек се абстрахираше от мисълта, че го пазеха хиляди войници от Ордена на дракона и нямаше как да бъде подмамен да се дуелира с меч, Нико без проблем щеше да събере въстаническа армия. С Оръжейника и Вдовицата бяха обсъждали това многократно. А учителят Маунус, който бе преподавал на Нико в миналото, не пропускаше случай да му припомни, че това бе негов дълг като законен наследник на престола в Дунарк. Но Нико се противеше. Бяха се карали по този повод доста пъти, преди да получим въпросното писмо. Споровете им разяряваха учителя Маунус, но Нико просто заявяваше, че му липсвали качества на предводител и че не му харесвала идеята стотици хора да жертват живота си в негово име.

Значи не това целеше? Но какво тогава?

Трябваше да го държа под око. Защото ако Нико бе измислил някакъв план за убийството на Дракан, то нямаше да му позволя да го изпълни без мен.

Дъждът бе спрял, но панталоните ми бяха подгизнали до коленете от газенето в туфите мокър пирен. Дина и Роза беряха хвойна на хълма между нашата къща и тази на Мауди. И двете си бяха запретили полите, за да не ги намокрят. Направи ми впечатление, че краката на Роза всъщност бяха доста хубави. Жалко, че човек не можеше да им се наслаждава често. Изведнъж се смутих. Роза все пак бе... Тя ми бе един вид доведена сестра, така че не бе редно да гледам краката ѝ по този начин.

— Къде беше? — попита ме Дина.

— Горе, при Нико, за да се поупражнявам малко.

— Вие само това правите.

И аз мислех като нея, но не си признах.

— Дина... Ти нали от време на време говориш с Нико?

— Да, случва се.

— Би ли могла да го държиш под око?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами просто така... Да следиш какво прави и да ми казваш.

Очите на Дина проблеснаха и погледът ѝ много напомняше този на Жрица на срама — остър и твърд, като магарешки ритник.

— Тоест, да го шпионирам?

— Не, не точно. Просто... бих искал да знам, ако започне да се държи странно.

— Защо?

Аз се засуетих. Всъщност няха намерение да ѝ давам толкова много обяснения, но бях забравил умението на Дина да те притисне до стената, докато не изплюеш камъчето.

— За да не направи някоя глупост.

— Глупост? Нико е един от най-разумните хора, които познавам.

Спомних си изражението на лицето на Нико, когато ми сподели за „очевидното и разумно решение“. Не бях сигурен дали сестра ми имаше това предвид, когато го определяше като разумен.

— Ако го видиш да си събира багажа или нещо подобно — рекох аз накрая, — то бих искал да знам.

Забелязах, че я обзе тревога.

— Давин, кажи ми какво смяташ, че е намислил той.

Аз нямах намерение да го правя, но изведнъж се чух да ѝ разказвам всичко — за усилените тренировки, за Дракан и разумното решение, за плановете, които бях сигурен, че Нико кроеше. Планове за убийство.

Сега и Дина, и Роза ме гледаха втренчено.

— Сам? — рече Роза накрая. — Смяташ, че ще поеме на път сам?

— От това се страхувам.

— Не, не може! — в очите на Роза пламна добре познатата решителност.

Спомних си колко трудно бе да се отървеш от нея, когато си наумеше нещо. Може би все пак не бе чак толкова глупаво да накарам момичетата да следят Нико. „Да видим дали ще успееш да се измъкнеш от тях“ — помислих си аз злорадо.

Мама ни извика от къщата. Вечерята бе готова, което бе чудесно, защото бях, меко казано, примрял от глад.

Взех две от кошниците на момичетата и поехме надолу по склона.

— Да кажем ли на мама? — попита Дина.

Поклатих глава.

— Не още. Тя има достатъчно грижи.

ДАВИН НОЖ В МРАКА

Не мина много време преди Нико да пристъпи към плана си. Всичко започна с посещението на търговката Катлин. Тя пристигна при нас с малката си ръчна количка и се оплака, че скоро поминъкът ѝ съвсем щял да замре, защото на хората не им било останало нищо. И наистина бе така. Тя можеше да предложи на купувачите си само малко прежда и добре изпечени глинени съдове. Ние нямахме особена нужда от подобна стока, защото можехме да си я набавим сами. Но явно Катлин имаше нещо за Нико, защото го видях да ѝ дава една пара, след което тя продължи по пътя си.

— Дръж го под око — рекох аз на Дина. — Намислил е нещо.

Оказах се прав. На следващия ден на Нико изведнъж му хрумна да отиде на пазар. Във Фарнес.

— Фарнес? — озадачи се мама. — Защо точно там?

— Това е горе-долу единственото място, където човек може да си набави добри продукти, а ние се нуждаем от хиляди неща — отвърна ѝ той.

Имаше право. Вече бе почти невъзможно да си набавим пирони, а и въжетата бяха на свършване. Освен това Мауди не бе успяла да купи обичайните няколко бурета със солена херинга за през зимата. Най-страшен обаче бе недостигът на брашно. Бяха минали месеци от посещението на последния голям търговец и планинците бяха започнали да осъзнават, че това едва ли бе случайно.

— Това не може да продължава вечно — рече мама. — Не Дракан ще решава кой има право да търгува с хората от двете страни на планината!

Нико направи гримаса.

— Очевидно е успял да сплаши Сагислок и Лаклан и да ги принуди да спрат търговията си.

Дракан държеше градовете в толкова здрава хватка, че стените им не можеше да напусне дори бурканче сладко, а какво оставаше за

буре с херинга. Това не бе кой знае колко голям проблем, докато получавахме продукти от Локлайн, но явно обстоятелствата се бяха променили и там, така че Хьойландет я очакваше гладна зима.

Определено си струваше да отидем до Фарнес за солена херинга, пирони и каквото друго ни трябваше, докато все още имахме възможност. Фарнес бе пристанищен град, един от малкото, които принадлежаха на хората от Хьойландет. Част от корабите, които хвърляха котва там, бяха изминали дълъг път. Те идваха от Бесония, Колмонте или от още по-далеч. Все градове, които още не бяха пострадали от твърдата ръка на Дракан, и затова не се бояха от него. Съмнителното в случая обаче бе, че Нико смяташе да замине сам за Фарнес.

С Дина се спогледахме през масата. Тя ми кимна едва забележимо — и тя се бе досетила за намеренията му.

— Може би ще е най-добре да тръгнем всички заедно — предложи Дина. — Така или иначе ще ни трябва каруца за буретата с риба и останалите покупки. А може и да продадем малко билки и црове. Така пътуването няма да ни излезе твърде скъпо.

Мама погледна първо единия, а после и другия. Усети, че бяхме намислили нещо, но не знаеше какво. А по някаква причина тя избягваше да гледа продължително време Дина. Отношенията между мама и сестра ми бяха изострени. Не ми бе нужен магьоснически талант, за да го разбере. Не се съмнявах, че проблемът се коренеше в онази змия Сезуан.

— Ще ни се отрази добре да попътуваме малко — добавих аз. — Да си намерим някакво занимание.

Погледът на мама омекна. Тя сигурно си помисли за нощите, през които аз бягах ли бягах, защото не можех да издържа да лежа неподвижно и да слушам Шепота.

— Вървете тогава — рече тя. — Аз ще остана тук с Мели. Мисля, че така е най-добре.

Мели все още не се бе възстановила напълно от стремглавото ни бягство от Сезуан. Тя се сгуши силно в мама. В този миг изглеждаше съвсем мъничка, сякаш не бе на шест.

— Но Салан ще ви придружи!

Смръщих вежди.

— А теб кой ще те пази? — попитах. Салан Кензи бе закрилял мама, откакто заживяхме сред клана Кензи.

— Килиан или някой от другите. Ти реши, Давин. Или Салан идва с вас, или никой никъде няма да ходи.

Въздъгнах, но знаех, че нямаше какво да сторя.

— Добре, ще го вземем с нас — отвърнах.

Над нас неспирно валеше студен дъжд, който бавно, но упорито квасеше вълненото ми палто.

— Скоро ли ще пристигнем? — попита Роза и издуха една дъждовна капка от носа си. — Това пътуване изобщо не е приятно!

За малко да й кажа, че спокойно можеше да си остане къщи, но си замълчах, защото се радвах, че и някой друг, освен мен, щеше да държи Нико под око. А и бе права — изобщо не беше приятно да яздиш при тези условия и да усещаш как всичките ти дрехи са прилепнали към тялото ти като мокра, студена ципа.

— Има още доста път — рече Салан.

Фалк изпръхтя и разклати глава, така че юздите се приплъзнаха между пръстите ми. Той не обичаше дъжд.

— Хайде, приятелю — прошепнах му аз. — Всички сме еднакво мокри, а и скоро ще пристигнем.

Най-накрая успяхме да изкачим последната стръмна пътека. Добре, че в каруцата бяхме впрегнали два коня. Два яки работни коня, сив и черен, които бяхме взели назаем от Мауди. Тя искаше да е сигурна, че буретата с херинга ще стигнат до дома й.

Вече можехме да видим морето — съвсем сиво, точно като дъждовния облак, надвиснал над главите ни. Там долу, във вътрешността на тесния залив, лежеше Фарнес. Той се състоеше от около двеста къщи, а може би и малко повече. Не знам защо се сетих за сини миди. Може би защото стените на къщите бяха боядисани в същия цвят или пък защото самите домове сякаш се бяха прилепили върху скалите, подобно на миди. В пристанището имаше маса кораби. Даже на пръв поглед изглеждаше, че бяха повече от къщите.

Ние обаче не спряхме да се наслаждаваме на изгледа. Сега, когато от морето вече не ни делеше планина, усетихме силния солен вятър, а

дъждът сякаш стана още по-студен. Роза зацъка с език и подкани двата коня да поемат надолу по стръмния каменист склон.

— Не забравяй спирачката — подсетих я.

— Ау, благодаря. Добре, че ми каза — отвърна ми Роза със сарказъм. Беше глупаво от моя страна да ѝ напомням. Това все пак бе първото нещо, което човек научаваше, преди да се качи на каруца в Хьойландет. Но ако тя забравеше, тежката каруца щеше да набере голяма инерция и да се блъсне в конете, които я теглеха, а това можеше да ти струва живота. Всъщност исках единствено да я предпазя. Ама... Не знам защо се получаваеше така, но накрая винаги започвахме да се джавкаме като две сърдити стари кучета-пазачи. Въпреки че харесвах Роза.

Като се вземе предвид, че тя нямаше голям опит с коне, все пак бе отгледана в Скиденстад, най-ниско разположения и мръсен квартал на Дунарк, където хората не можеха да си позволят подобно удобство, трябваше да ѝ се признае, че се справяше отлично. Бе превела каруцата с двата коня през целия път от Баур Кензи до Фарнес, без да ѝ мигне окото. Вярно, че конете бяха добродушни и мили, но все пак... Все пак Роза не бе израсла на село.

— Свърнете на север — нареди Салан. — Към дома на Управителя на пристанището. Той ми е познат. Ако той не мой да ни даде подслон, поне мой да ни насочи към някой друг.

Домът на Управителя бе един от най-големите в града. Имаше четири крила, голям, застлан с калдъръм двор с помпа и място за водопой за конете. Три от крилата на къщата бяха от насмолено дърво, а четвъртото бе от камък и имаше два етажа. Управителят излезе лично да ни посрещне. Той имаше голямо червендалесто лице и дълга сива коса, сплетена в тясна спретната плитчица.

— Добре дошъл, Кензи — поздрави той и подаде ръка за поздрав. Направи ми впечатление, че дланта му бе почти толкова голяма, колкото лапата на Салан. — Какво те води във Фарнес?

— Херингата — отвърна Салан и стисна ръката на Управителя. — Трябват ни и пирони. И брашно. И няколко други неща. Как върви търговията тук?

Управителят изръмжа.

— Търсенето е доста голямо. Но поне херинга може да получите. Нея я ловим сами. Влезте вътре на сушина и ще обсъдим въпроса.

След малко се настанихме в гостната на Управителя. Тя представляваше чудна смесица от кабинет, магазин и кръчма. Струваше ми се, че през цялото време прииждаха нови хора, които питаха за кораби и стоки или носеха таксата за престой в пристанището. Всички, които хвърляха котва във Фарнес, бяха длъжни да заплатят един вид данък на Управителя, който вариеше от няколко шилинга за малките лодки до десет-дванайсет медника за големите търговски кораби. Съпругата на Управителя им поднасяше напитка, наричана пунш. Тя бе едновременно топла, сладка и силна. Никога не я бях опитвал преди, но бе вкусна, а и ме стопли. Явно не само на мен ми хареса. Повечето хора, които бяха дошли по работа при Управителя, изпиха по чаша, преди отново да излязат навън под дъжда.

Салан обсъждаше с Управителя продуктите, които искахме да купим — колко голяма бе вероятността да ги намерим, колко щяха да струват и дали някой не би се съгласил да приеме билките и мазилата на мама и Дина вместо част от парите. Направи ми впечатление обаче, че Нико почти не се намесваше в разговора, въпреки че пътуването бе негова идея. Погледът му шареше по голямата стая и се спираше на всеки новодошъл, който прекрачеше прага. И така, Нико наблюдаваше вратата, а аз наблюдавах Нико. Вече бях напълно убеден — Нико имаше план и явно трябваше да се срещне с някого във Фарнес.

Изведнъж той застина. Вече не гледаше към вратата. Вместо това заби поглед в пунша си, сякаш се боеше, че някой щеше да го открадне. Аз се огледах. Дали човекът, когото Нико очакваше, бе дошъл? Дали не бе последният пристигнал гост? Сигурно е онзи мъж там, с черната пелерина и голямата черна филцова шапка, която скриваше лицето му. Той не я бе свалил, въпреки че вече бе на сухо.

Побутнах леко Дина и ѝ посочих мъжа скришом зад чашата с пунш, така че никой друг да не забележи. Тя кимна леко.

Мина малко време. След това Нико се изправи, ей така изведнъж. — Къде отиваш? — попитах аз.

— Само ще се поразтъпча малко — отвърна ми той.

„Не на мен тия“ — помислих си аз, но си замълчах. Вместо това се престорих, че слушам внимателно разговора между Салан и Управителя.

Нико не отиде направо до масата на мъжа с филцовата шапка. Той обиколи малко из стаята, погледна през рамо към няколко играчи на карти, заслуша се в разговора между двама души, които договаряха разтоварването на вълна от някакъв кораб. Ако не знаех, че е намислил нещо, едва ли щях да забележа какво се случи, когато мина покрай мъжа с шапката и пелерината.

Аз обаче видях.

Когато Нико мина покрай него, те си размениха нещо. Не бях сигурен дали Нико подаде на непознатия лист хартия или обратното. Знаех само, че единият даде нещо, а другият го взе.

Но какво?

Мъжът с пелерината се изправи и излезе от помещението. Аз също станах.

— Къде отиваш? — попита ме Нико остро.

— Само ще се поразтъпча малко — отвърнах му аз с почти същата интонация, която той бе използвал преди малко. И преди да успее да ме спре, вече се бях проврял до вратата. Дъждът толкова се бе засилил, че капките отскачаха от калдъръма и ме мокреха и отгоре, и отдолу. А мъжът с пелерината явно бързаше, защото успях единствено да го зърна за миг как мина през портата и изчезна из улиците на Фарнес.

Последвах го. Поне сумракът и силният дъжд щяха да му попречат да ме забележи, а ако разберях кой е и откъде идва, щеше да ни е по-лесно да разгадаем плановете на Нико.

В началото изглеждаше така, сякаш мъжът се бе запътил надолу, към пристанището. Но внезапно пое в друга посока и тръгна нагоре по една от най-стръмните и тесни улици на Фарнес. Дъждовната вода се стичаше на кални потоци между къщите. Стъпките ни предизвикваха хор от кучешки лай. Надявах се мъжът да не забележи, че песовете продължаваха да джавкат дълго след като той ги подминеше.

Е-е-й. Къде изчезна? Дали не се скри зад някой ъгъл? Забързах крачка, въпреки че улицата бе толкова стръмна, че краката вече ме боляха. Къде, по дяволите, отиде?

Нещо ме удари в гръб, тежко и твърдо. Почти се претърколих и се озовах на четири крака наред един от калните потоци. В следващия миг получих още един, по-силен удар. Паднах по корем и се нагълтах с мръсна дъждовна вода. Брррр.

— Да не мислиш, че съм сляп? Или глух? Или глупав?

Той говореше съвсем тихо, мразовит шепот в мрака. Въпреки това го чувах съвсем ясно. Невероятно е как се изострят сетивата на човек, когато усети острието на нож, допряно до врата си. Аз се отблъснах с една ръка и се опитах да се претърколя и да се изскубна от хватката, но той натисна заплашително оръжието малко по-силно и ме спря.

— Лежи мирно, приятелю, ако не искаш да пострадаш.

— Кой си ти? — изсъсках аз. — Какво искаш?

— Това не е твоя работа, а и като цяло те съветвам, да не си вреш носа много-много в делата на другите хора. Можеш ли да броиш до сто?

Какво ли бе намислил сега?

— Какво...?

— Попитах дали можеш да броиш до сто?

Отново усетих бодването на острието — не го заби много силно, но явно достатъчно, за да ме нарани. Усетих как една топла струйка се стече по шията ми и се примеси със студената дъждовна вода.

— Да.

На какъв ненормалник бях случил?

— Ами давай тогава. Остани легнал на земята и преброй до сто преди да се изправиш. А ако отново се опиташ да ме последваш, ще те убия.

Той продължаваше да шепти, тихо и дрезгаво. Но ми даде ясно да разбере, че щеше да изпълни заплахата си, ако му се наложеше.

— Разбра ли, приятелю?

Опитах се да вдигна глава, но мъжът силно притисна бузата ми в камъните.

— Разбра ли?

— Да — промърморих аз и изплюх още кална вода. — Пусни ме!

— Искам да те чуя да броиш.

— Какво?

— Искам да те чуя да броиш. Високо, ясно и отчетливо. За да не ми се наложи да ти изпратя стрела в гърба.

Стрела? Та той и арбалет ли имаше? Сигурно го носеше скрит под пелерината. Или пък блъфираше?

— Брой!

Едно беше сигурно, той имаше нож. Това ми беше пределно ясно. Започнах да броя с неохота.

— Едно, две, три...

— Продължавай!

— Четири, пет...

Изведнъж ми олекна.

— Шест, седем, осем...

Чух стъпки в мрака. Поизправих се и седнах.

Фиуууу. Нещо дълго и черно падна на камъните на няколко длани от коляното ми. Той наистина имаше арбалет. Или съучастник с такъв. Колко човека бяха общо?

— За последен път те предупреждавам. Брой!

Докъде бях стигнал всъщност?

— Осем, девет, десет...

От някой мрачен ъгъл на улицата долетя приглушен смях. След това чух още един глас, подигравателен и мазен, съвсем различен от смразяващия шепот.

— Добро момче.

Това без съмнение бе жена. Следователно бяха минимум двама и единият имаше арбалет. И така аз седях под дъжда и броях — двайсет и осем, двайсет и девет, трийсет. Чувствах се като пълен идиот и не смеех да се изправа. Точно бях стигнал до шейсет и три, когато чух гласа на Нико зад мен.

— Давин, наред ли е всичко?

О, да, направо е прекрасно. Бях премръзнал, мокър и ядосан. Вратът ми кървеше и горях от желание да хвана Нико за гърлото и да го накарам да си признае с какви луди убийци се бе забъркал.

— Че какво да не е наред? — попитах сърдито и се изправих. — Просто си седя под дъжда и се упражнявам да броя до сто.

— Давин...

Аз обаче нямах желание да обсъждам случилото се.

— Не е ли по-добре да се приберем? Или поне да намерим сушина?

Нико ме погледна. Той нямаше нито шапка, нито връхна дреха. Явно веднага се бе втурнал след мен. Косата му бе прилепнала към челото на тъмни, сплъстени кичури.

— Това май не е лоша идея — рече той.

И така, ние се запътихме към дома на Управителя, сякаш нищо не се бе случило и нямаше никакъв мъж с черна пелерина, нито нож, нито арбалет.

Аз обаче не си въобразявах. Все още няхах представа кой бе непознатият или какво бе дал или получил от Нико. Само един от нас бе имал полза от случилото се — Нико вече бе наясно, че го държахме под око.

По-късно, когато се върнахме в дома на Управителя, Салан каза на Нико, че трябва да се срещне с няколко души. Аз се извиних под претекст, че трябваше да се преоблека, и най-голямата дъщеря на Управителя ни заведе до една стая на горния етаж, където щяхме да пренощуваме. Дина и Роза ни последваха. Веднага щом момичето, Маери, затвори вратата след себе си, те ме заразпитваха нетърпеливо какво бях научил. За жалост не можах да им кажа почти нищо.

— Нарани ли те той? — попита Дина притеснено, когато ѝ разказах за засадата. — Нека да погледна.

— Нищо ми няма — троснах се аз раздразнено. Исках да забравя за нападението. Хващаше ме срам, като си помислех как лежах по корем в дъжда, с опрян във врата нож. Освен това раната не бе голяма, а и бе спряла да кърви.

— За жалост не успях да разбера нито кой, нито откъде идва. Така че пак сме там, откъдето тръгнахме.

— Не си напълно прав — възрази Роза.

— Какво имаш предвид?

Роза сви леко притеснено рамене и остави една намачкана хартийка на масата.

— Какво е това? — попита Дина.

— Бележката, която Нико получи от непознатия.

— Как успя да я вземеш?

Роза сведе поглед надолу и се изчерви леко.

— Ами, ами... не беше особено трудно.

Аз я стрелнах с поглед.

— Откога си станала толкова сръчна джебчийка?

— Пак ли започваш! — изсъска тя. — Колко пъти да повтарям, че не съм крадла.

— Не, но... — спомнях си добре какво се бе случило последния път, когато намекнах, че Роза тълкува по свой собствен начин отношенията „мое-твое“. Плесницата бе отекнала в цялата къща, а и аз си я бях заслужил, защото тя всъщност нищо не бе откраднала. Доста странно бе обаче, че бе успяла да вземе бележката от Нико, без той да забележи.

— Просто не всички...

— Искаш ли да видиш какво пише на нея или не? — попита ме тя враждебно.

— Разбира се, че искам.

— Тогава стига си питал!

Дина взе бележката и я разгърна.

— „Сребърния вълк“, вдругиден, преди зазоряване — прочете тя.
— Какво пък ще рече това?

— Трябва да е място за среща — казах аз. — Може би кръчма.

— Или кораб — добави Дина. — Дали в пристанището има съд с такова име?

— Можем лесно да разберем — рекох аз. — Трябва само...

Роза замаха с ръце.

— Шшшшт — сопна се тя. — Дай ми това. Някой идва.

Тя бързо пхна хартията в джоба на престилката си в последния момент преди Нико и Салан да влязат в стаята.

— Казвам ти, прекалено е скъпо — изръмжа Салан. Явно с Нико водеха някакъв спор.

— Винаги е така, когато продуктите не достигат — възрази Нико.
— Мисля, че трябва да купим и дори да сме благодарни, че изобщо успяхме да намерим брашно.

Салан се почеса по врата.

— Мой и да си прав — рече той. — Но въпреки това е обирджийство!

ДАВИН ШАМАР

На следващия ден се бе прояснило малко, въпреки че все още духаше. Явно това бе обичайно тук. Всъщност градът бе разположен на доста неприветливо място — ветровито и неплодородно. Тук имаше единствено скали, чайки и вода. Най-хубавата част на Фарнес бе пристанището. То бе оживено и пълно с хора, животни и най-различни плавателни съдове — от огромни търговски кораби до малки лодки, които обикаляха между корабите и кея или плаваха от един кораб до друг. Имаше дървени сандъци, от които се чуваше блеенето на кози, бурета и чували, клетки с кокошки, въжета и платна, а въздухът бе пропит с мириса на смола, дърво и морска вода.

С Дина търсихме „Сребърния вълк“. Роза трябваше да държи под око Нико, който щеше да пазарува със Салан.

— Ето — рече Дина и ме дръпна за ръкава. — Онзи с червените платна!

Плъзнах поглед по редицата кораби, докато намеря този с червените платна. М-да, името „Сребърния вълк“ бе изписано на най-горната част на дървения корпус, съвсем до перилата.

С любопитство разгледах кораба. Дали Нико щеше да се срещне с мъжа с пелерината или бе намислил да се измъкне и да отплава под носа ни?

— Дали ще мога да се кача на кораба? — промърморих.

Дина се ужаси.

— Шегуваш се, нали, Давин?

— Защо да не опитам? — попитах. — Няма нищо ненормално в това да се качиш на един кораб. Огледай се наоколо. Хората го правят непрекъснато.

— Да, но...

— Дори може би биха те сметнали за неучтив, ако си стигнал дотук и не ги поздравиш.

— Давин, та ти не ги познаваш.

— Познавам един. Може би...

— Да, и той те намушка с нож. И ти каза, че ще те убие, ако продължиш да го преследваш!

— Беше тъмно. Едва ли ще ме познае на дневна светлина.

— И дума да не става! Ако някой ще се качва на този кораб, то това ще съм аз!

— Ти?

— Да, мен поне не са ме виждали.

Тя може и да бе права донякъде, но на мен изобщо не ми се искаше да позволя на малката ми сестричка да се качи по мостика.

— Какво ще им кажеш?

— Нищо особено — отвърна тя уклончиво. — Какво искаш да разбереш?

— Кога ще отплават и накъде. Дали мъжът с пелерината е на борда и така нататък.

— Добре. Чакай тук.

В погледа ѝ се четеше решителност. Не знам как се получаваше така понякога. Не исках да ѝ позволя да се излага на опасност, защото бе момиче, а и моя сестра, и така нататък, но понякога... Човек просто не можеше да спре Дина. Тя вече бе... М-да, къде бе тя всъщност? Сякаш се бе изгубила сред тълпата на кея. И така аз останах долу и можех единствено да си гриза ноктите и да гледам към кораба. Дори не знаех дали се бе качила на палубата, но никъде не я виждах, а и къде ли другаде можеше да бъде?

Струваше ми се, че стоях на кея от цяла вечност. Навсякъде около мен бе пълно с хора, заети да товарят своите бурета и каси на кораби или каруци. Беше ми ясно, че им пречех. Не бе нормално да стоя тук като истукан. Седнах на едно буре с херинга, но не след дълго при мен дойде слаб жилест товарач, който ми нареди да си обирам чукалата и да ходя да зяпам някъде другаде. Той все пак не се занимавал с жонгльорство, по дяволите. Толкова много се тревожех за Дина, че дори не намерих думи да му отговоря. Къде изчезна тя? Реших, че ако не се появи, докато преброя до двайсет, сам ще се кача на кораба. Ами ако той вземе, че отплава точно сега?

От дланите ми започна да се стича пот, само като си помислих за това. Какво щях да правя в такъв случай? Да се хвърля във водата и да плувам след него?

Шестнайсет, седемнайсет, осемнайсет... Броенето ме накара да си припомня предната вечер. Ами ако мъжът с пелерината действително бе на кораба? Ами ако разпознаеше Дина? Може би я бе забелязал в дома на Управителя. Не, не можех повече да стоя тук и да бездействам. Трябваше да...

— Ще отплават утре рано сутринта. Никъде не видях онзи с ножа.

Стори ме се, че от плещите ми падна огромно бреме.

— Дина, как, по дяволите, го правиш?

Не бях изпускал мостика от поглед дори за секунда... Това не бе съвсем вярно, разбира се, но почти. Как бе успяла да се появи така внезапно и да застане пред мен?

— Искаш ли да чуеш какво научих или не?

Тя стоеше пред мен със сериозно изражение на лицето, като избягваше да ме гледа в очите. Изведнъж разбрах защо.

— Той те е научил, нали? Онази змия.

— Престани да му казваш така!

— О, прости ми, а как да го наричам тогава? Негово превъзходителство Черния магьосник? Храбрия Убиец и повелител на сънища? Невидимия престъпник от Колмонте?

— Как можеш да говориш така, при положение че ти бе там и видя какво стори той и какво му струваше това. Той ти спаси живота, Давин!

— Не ми припомняй!

Но вече бе късно, а и бе права. Дължах живота си на Сезуан и тъмните му магии. Просто не можех да понеса мисълта, че Дина... моята сестра е негова дъщеря и приличаше на него.

— Дина... той не бе добър човек — рекох аз, колкото се може повнимателно.

Тя ме гледа дълго, а в очите ѝ се появиха сълзи.

— Ти пък какво разбираш! — рече тя изведнъж, врътна се и тръгна. Знаех, че го направи нарочно. Не бе случайност. Една чайка изкрещя, привлече вниманието ми и аз извърнах очи към морето. А

когато се осъзнах и откъснах поглед от залива и сивата морска вода, вече бе късно. Дина бе изчезнала.

Бях толкова ядосан, че не можех да ходя спокойно. Бях по целия път обратно до дома на Управителя, без да обръщам внимание на ядосаните хора, на които пречех или в които се блъсках. Така че, когато Дина се появи на портата, аз вече стоях там и я чаках.

Не че бях решил предварително да го направя. Беше глупава постъпка и впоследствие съжалявах, но в мига, в който тя излезе откъм ъгъла (тя ходеше почти заднешком, защото бе заета да следи дали вървя зад нея), аз вдигнах ръка и я ударих силно с длан отстрани по главата.

— Никога повече не си позволявай подобно нещо! Чуваш ли!

Шамарът ми й дойде като гръм от ясно небе. Тя не ме бе забелязала преди това. Гледаше ме насълзена, но аз бях страшно ядосан.

— Такава ли искаш да бъдеш? Хлъзгава змия, която лъже и мами хората?

— Ами какво, ако съм такава? — отвърна ми тя с твърд тон, който не бях чувал от нея преди. — Аз съм и негова дъщеря, Давин.

— Не! Ти си наша. Не негова. Какво мислиш, че ще каже мама, ако разбере за малките ти подли номерца?

— Мълчи.

Цялата трепереше.

— Мълчи, Давин. Ако кажеш само още една дума за мама, ще... ще...

— Давин! Дина! Какво, за Бога, става тук?

Обърнах се. Нико стоеше зад мен, а по-надолу по улицата се задаваха Роза, Салан и Управителя.

— Нищо — рече Дина.

— Нищо? — усъмни се Нико. — Кажи ми, Давин, удари ли я?

По-късно ми бе много трудно да обясня защо се бях ядосал така. И защо бях ударил Дина. Бях я ударил. Точно както когато... Да речем, че някой ме бе бутнал или ме бе принудил да извърша нещо, след като

ме бе държал завързан или в плен. Това само по себе си бе ужасно. Но Дина бе постъпила още по-жестоко, тя ме бе блъснала мислено. Напомняше ми за... учителите и това, което ми причиниха. По-добро обяснение не можех да дам.

На Нико обаче не можех да кажа дори и това, защото в такъв случай щеше да ми се наложи да обясня какво бе сторила Дина. А така той щеше да узнае... а може и вече да бе разбрал. Че Дина притежаваше част от уменията на онази Змия. Просто не исках да го изрека. А и Дина мълчеше. Просто стоеше там с насълзени очи, а на бузата ѝ се червенееше отпечатъкът от ръката ми.

— Какво, по дяволите, ви има на вас двамата? — Нико гледаше втренчено ту единия, ту другия. — Дина, какво става?

Дина сведе очи.

— Нищо — отвърна тя отново.

Тя се опита да подмине Нико, но той я спря.

— Дина — гласът му бе много нежен. — Дина, дори и за слепеца е ясно, че нещо не е наред. Но каквото и да се е случило, то едва ли е толкова ужасно, че да не можем да го обсъдим.

Тя го гледа дълго, толкова дълго, че накрая го принуди пръв да отмести поглед, без дори да прибегне до уменията си на Жрица. Нико се опитваше да изглежда спокоен и да ги гледа в очите, без да се притеснява, но всъщност напомняше на уплашен кон — дълбоко вътре в себе си той помнеше как го бяха притиснали в миналото.

— Ти нищо не разбираш — рече Дина накрая и се изниза покрай него. Този път той не я спря.

Сега аз бях на ред.

— Защо я удари?

От тъмносините му очи лъхаше студ. Погледът му бе смразяващ. Нико не бе Жрец на Срама и следователно нямаше от какво да се боя, но аз далеч не се гордеех с постъпката си.

— Това засяга само нас — рекох и тръгнах напред, така че той трябваше да се отмести настрана, за да не се сблъскаме. — Проблемът е семеен, а доколкото знам, ти не носиш фамилията Тонере.

Почти бях прекосил застлания с калдъръм двор на къщата на Управителя, когато го чух да промърморва:

— Де да бе така.

В началото не разбрах какво имаше предвид. Но после се замислих какво го очакваше. Едно самотно пътуване сред враждебни земи, пътуване, в края на което, ако имаше късмет, щеше да убие своя полубрат. Вярно, че не бе лесно да си син на Жрица на срама, брат на Дина и така нататък, но точно в този момент изобщо не бе по-добре да носиш името Рауенс.

ДАВИН

„СРЕБЪРНИЯ ВЪЛК“

— „Сребърния вълк“? — учуди се Управителят на пристанището. — Какъв интерес само проявявате към този кораб. Човек би помислил, че сте решили да го купите — той се разсмя дрезгаво, защото хора, които едва можеха да платят два сребърника за буре с херинга, едва ли имаха възможност да закупят кораб с пълно снаряжение.

А аз бях разбрал, че „Сребърния вълк“ бе точно тук. Малък двумачтов кораб, който превозваше стоки от пристанището на Магданер до Фарнес и обратно.

— Искам да знам кой е собственикът — казах. — От чисто любопитство, това е всичко.

— Странно, че с младия господин се интересувате от едно и също. Представи си само, и той ме попита същото.

Аха, значи и Нико е разпитвал за „Сребърния вълк“. Не знаех дали бе хубаво или лошо. Думите на Управителя доказваха, че корабът представляваше интерес за Нико, но това не бе новост за нас. Ала фактът, че задаваше толкова много въпроси, бе успокоителен. Явно не възнамеряваше да се качи на сляпо на кораба и да падне в ръцете на екипажа.

Дина не слезе за обяд. Роза така ме погледна, че направо ме изби пот под вълнения пуловер.

— Питам, защото ми се стори, че видях един познат да се качва на него — добавих аз, за да дам поне някакво обяснение.

— М-да, случва се. Но аз всъщност не знам кой е собственикът му. Той акостира тук десет пъти годишно, бива разтоварен и натоварен и отново вдига платната. Един мъж с прякор Гарвана плаща таксата. Само толкова знам.

Кратен? Дали това не бе непознатият с наметалото?

— Значи сигурно той я притежава?

Управителят отново се разсмя с дрезгавия си смях.

— Синко, доста имаш да учиш за корабоплаването. Подобен търговски кораб не е собственост на екипажа. Не, някъде в Магданер със сигурност живее търговец, чието богатство се множи с всеки курс на кораба. Докато съдът не претърпи корабокрушение, разбира се, и докато търговецът купува и продава правилната стока.

Управителят кимна с глава към тезгяха, където съпругата му продаваше своя пунш.

— Ето го там Гарвана, заедно с първия си помощник. Можеш сам да го попиташ, ако искаш.

Погледнах в посока към тезгяха. Не видях мъжа с наметалото.

— Кой от всички?

— Високият — отвърна Управителят на пристанището.

Високият. Не можех да го сбъркам — един от гостите до тезгяха се извисяваше с цяла глава над останалите. Когато се вгледах по-внимателно в него, разбрах откъде бе дошъл прякорът му. Косата му бе права, дълга и черна като гарванови пера. А освен това имаше най-големия крив нос, който някога бях виждал. Изглеждаше, сякаш наистина можеше да го използва, за да кълве хората.

— Е? — подкани ме Управителят с блеснал поглед. — Той не хапе, доколкото знам.

— Стой настрана от него — прошепна ми Роза ядно. — Не ти ли е останал поне малко здрав разум?

— Може би по-късно — отвърнах аз на Управителя.

— Добре, но не се знае колко дълго ще остане.

Стана ми ясно, че според него ме бе страх, и това ме подразни. Но Роза бе права. Бе глупаво да отида направо при непознатия. Или пък не? От друга страна...

— Ще отида да си купя пунш — рекох и се изправих. Роза ме хвана за крачолата на панталона, за да ме спре, но аз се престорих, че не забелязвам. Вече бях станал, когато ми хрумна, че Гарвана може да бе участвал в засадата с арбалета. Вече обаче бе късно да се откажа.

Кръчмата бе пълна, така че Маери, дъщерята на Управителя, трябваше да помага зад тезгяха. Тя ми се усмихна.

— И ти ли искаш пунш, Давин?

— Да, благодаря — в този миг се замислих за отгънатата ни кесия. — Един съвсем малък.

Маери хвърли бърз поглед през рамо. Майка ѝ имаше много работа в другия край на тезгяха.

— Малкият пунш струва два шилинга — рече тя. После ми смигна и напълни чашата догоре.

— Благодаря.

Взех топлата напитка и вдишах парата. После се облегнах на тезгяха и се опитах да подслушам разговора между Гарвана и първия му помощник.

— ... пълен безпорядък — рече помощникът. — Така става, като на палубата се качат жени.

— Аха, хич не изглеждаше да ти беше скучно — добави Гарвана сухо. — Нима не ти настояваше така горещо да ѝ дадеш ножа си?

Жени на борда? Какво правеше една жена с нож на палубата на търговски кораб?

— Казвам ти, ще изкараме пари.

— Да, ти ще изкараш.

— Не, ще има за всички. Купища пари. Ако спрете да мрънкате!

Мери ми се усмихна очарователно. Сигурно мислеше, че съм останал при тезгяха заради нея. Щеше ми се да бе така.

Тя бе тъмнокоса, точно като майка си, а и доста сладка. Но това с парите не ми хареса. Защото Нико изобщо не бе особено богат в момента.

— Довърши си питието — рече Гарвана. — И намери този дърводелец. Буретата ми трябва днес.

Помощникът остави чашата на масата и тръгна към вратата. Проследих го с поглед.

Изведнъж усетих как някой ме хвана за ръката. Бе Гарвана.

— Обичаш ли риба, момче?

Аз се изскубнах от хватката му. Не бе трудно, той не се опита да ме спре.

— Не особено.

— Ами тогава недей да подслушваш чужди разговори. Иначе може да те пратим на гости при тях.

Какво, по дяволите, му имаше на този кораб, че всички ме съветваха да стоя надалеч от него?

— Да не би да твърдиш, че съм ви подслушвал?
— Да — рече той сдържано. — Точно това твърдя.
Мъжът хвърли няколко монети на тезгяха и си тръгна.

— Видя ли, страшно умна постъпка — рече Роза. — Ала вероятно на кораба има още един-двама моряка, които не те познават и нямат представа колко си любопитен. Може би си струва да отидеш на кея и да им викнеш няколко пъти, че и те да разберат.

— Ти се мислиш за много умна — рекох аз, като сам осъзнавах, че това не бе най-остроумният отговор. — Как според теб трябва да постъпим?

— Да се срещнем утре призори на кея и да спрем Нико.

Да, това определено звучеше много разумно. Само че моят план не бе да спра Нико, а да не му позволя да замине без мен. Нямаше нужда обаче да й споделям това.

— Добре — промърморих. — Така да бъде.

Дина и Роза нямаше да имат проблем да се измъкнат. Те спяха в една стая с Маери и другите две дъщери на Управителя на пристанището. Ала Салан... Салан бе работил като пазач на керван през по-голямата част от съзнателния си живот, а през последните две години бе закрилял мама. Той винаги бе нащрек, дори докато спеше. Какво можех да му кажа, ако се събудеше? Но щом Нико можеше, и аз щях да се справя.

Поне така си мислех.

— Накъде си тръгнал, момко?

— Само ще отида да пишкам — отвърнах.

Но Салан отметна одеялото настрана и седна в леглото.

— Мойш да ползваш гърнето — рече той.

— Не, предпочитам да...

— Слушай ся, момче. От деня, в който пристигнахме, с момичетата не ви свърта на едно място. Непрекъснато търчите наляво-надясно, ако не единият, то другият. За миг не моите да седите на едно място, а ся не искаш и да си лежиш в леглото през нощта, нито да пишкаш в гърнето като всички останали. Нещо сте намислили. Или ша

ми дадеш некое добро обяснение, или ша си легнеш веднага като послушно момче.

Нямаше съмнение, че говореше сериозно. Не можех да видя лицето му на слабата лунна светлина, която проникваше през процепите на капациите, но го познавах достатъчно добре, за да знам, че щом ми говореше с тази интонация, нямаше смисъл да се опитвам да възразя. А ако все пак се опитах да изляза, той щеше да направи необходимото, за да ме спре.

По дяволите. Ами сега?

Нико не се намеси. Не каза нито дума. Може би още спеше? Или...

— Къде е Нико? — попитах.

— В леглото си — промърмори Салан, — като всички останали нормални хора. А ако ти...

И тогава забеляза нещо. От страната на Нико лежеше нещо, което наподобяваше човек, но това бяха просто няколко възглавници и нечие палто. Нико го нямаше. Бе взел и дисагите си.

Огромната длан на Салан се сви в юмрук около ръката ми.

— Казвай, момче. Кво става тук?

Нико го нямаше. Вероятно бе на път към кея, а може и вече да се бе качил на кораба. Нямах време за разговори и обяснения. Извъртях се наполовина, сръгах с лакът Салан в корема, точно под ребрата.

Той сам ми бе показал тази хватка. Но в този момент явно не очакваше да му окажа съпротива. В неговите очи аз все още бях непохватният „момък“, когото той бе взел под крилото си. Може би сега съжаляваше. Чух съскащ звук, като от спукан овчи мех, след което Салан се сви одве. Аз се отскубнах от хватката му и тръгнах към вратата. Знаех, че ще тръгне след мен, но ако от бягането ми нощем имаше някаква полза, то тя бе, че бях станал много бърз и можех да тичам до безкрай.

Хукнах надолу по стълбите, като вдигнах такава гюрултия, че скоро цялата къща щеше да е на крака, но това беше без значение. Не знаех дали Дина и Роза вече бяха успели да се измъкнат, а пък и вече бе все едно. Ако зависеше от мен, те щяха да си стоят вкъщи, вместо да се мотаят посред нощ из Фарнес. Чух Салан да вика след мен, все още задъхан от удара.

— Давин! Спри!

Бе ядосан. Щеше да ме фрасне здравата, ако ме хванеше. Но не затова бързах толкова, а защото си представих как Нико отплава сам на „Сребърния вълк“ в компанията на Гарвана, който смяташе да изкара „купища пари“ от това. С трясък отворих вратата на дома на Управителя, претичах през покрития с калдъръм двор и излязох през портата. Вятърът бе стихнал, доколкото това бе възможно във Фарнес, а пълната кръгла луна сияеше зад воал от облаци. Не бях успял да си обуя ботушите, но бях свикнал да бягам бос, това не можеше да ме спре.

Продължих надолу по стръмната улица към пристанището, минах по кея... Къде беше корабът? Бе хвърли котва точно...

Там!

Сега обаче мястото бе празно. Корабът го нямаше.

Спрях. Втренчих се в далечината над тъмната водна повърхност. „Сребърния вълк“ се поклащаше наред сияйна сребърна лунна пътека. Платната му все още бяха прибрани. В този момент видях как една малка лодка с гребла напускаше пристанището. От това разстояние не можех да бъда напълно сигурен, но не се съмнявах, че един от двата силуета в нея принадлежеше на Нико.

Не си хабих гласа да викам. Ако бе той, така или иначе нямаше да спре. Направих пет големи подскока и се хвърлих във водата от ръба на кея.

Пльооооок. Студ, студ, студ. За миг останах без дъх, а ръцете и краката ми загубиха топлината, енергията и способността да се движат и се превърнаха във вкочанени, тежки крайници, които единствено ми пречеха. Опитах се да ги принудя да се размърдат, да ги пришпоря напред като непослушен кон. Хайде. Давайте. Едно, две. Ритайте, проклети крака. Хайде, иначе няма да го стигнем!

Лодката точно се канеше да завие покрай ръба на кея.

— Идиот — просъсках си аз, — да не мислиш, че можеш да настигнеш лодка, задвижвана от чифт тежки гребла, докато ти самият разполагаш само с две премръзнали ръце и два още по-вкочанени крака?

Беше безнадеждно.

Аз обаче продължих да плувам. Корабът бе хвърлил котва там, в далечината, не се движеше, така че даже и да не успеех да настигна

лодката, просто щях да преплувам цялото разстояние до „Сребърния вълк“.

Борех се със студената вода и бавно напредвах. В лицето ми непрестанно се плискаха малки вълнички, в носа ми влизаше вода и аз отново кихнах. Колко ли голямо разстояние бях преплувал?

Съвсем малко. Дори не бях напуснал пристанището.

„Няма да успея“ — помислих си аз. Лодката бе твърде далеч, водата бе студена, би било най-умно да се върна обратно, докато все още имах сили да стигна до брега. Как щях да помогна на Нико, ако потънех от изтощение на половината път между „Сребърния вълк“ и пристанището.

Роза май щеше да излезе права. Бях постъпил доста глупаво. Продължих да плувам.

Пляс. Този шум бе по-различен от плисъка на малките вълнички около мен. Пляс, фиуууу, пляс фиуууу. Лодка с гребла.

— Давин! Какво, за Бога, правиш?

Вдигнах очи. Нико се наведе напред. С едното гребло се опитваше да задържи лодката на едно място, а другото лежеше неподвижно и от него капеше вода.

— Плувам — отвърнах му аз ядно.

— Няма как да успееш. Много е далеч.

— Да се обзаложим ли?

— Връщай се обратно!

Не му отговорих. Вместо това извадих вкочанената си ръка от водата и се хванах за лодката.

— А ти накъде си тръгнал? — попитах го.

— Това не е твоя работа.

Забелязах, че вторият човек в лодката бе мъжът с пелерината. Същата пелерина, същата шапка. Нещо обаче липсваше. Какво?

Брадата. Последния път, когато го видях, имаше брада.

— Удари го през пръстите — рече...

Не. Това не бе мъж. Не и с тази дълга златиста коса с медни оттенъци, която се подаваше изпод шапката... Гласът бе на жена. Лицето бе на жена. А и тялото, чиито очертания можех да различа под пелерината, определено беше на жена. Той се оказа тя. За малко да се пусна от почуда. Мъжът с пелерината не беше мъж!

— Давин, стига глупости. Няма да ти позволя да се качиш в лодката. Най-добре се връщай обратно.

Продължавах да гледам втренчено мъжа, който не беше мъж. Бях толкова премръзнал, че ми бе трудно да мисля, но една част от съзнанието ми все още бе будна.

Хрумна ми нещо.

— Брегът е доста далеч — рекох.

— Ще се справиш.

— Водата е студена.

— Никой не те е карал да скачаш в нея.

— Ами ако се удавя.

— Няма. Давин, престани!

— Всъщност съм доста уморен.

Кое то не беше лъжа...

— Ти си добър плувец. Знам, че си.

Да, наистина бе така. Бе го разбрал в пещерата под крепостта „Сагис“. Макар че той бе открил пръв „златния бокал“ на учителите.

— Ръцете ми са съвсем вкочанени. — Това бе самата истина. — Почти не усещам краката си. — И това бе вярно. — Нико, ако не ми позволиш да се кача в лодката, ще потъна!

— Удари го през пръстите — нареди му жената с пелерината. — Никодемус, нямаме време за това.

Нико ме изгледа. След това премери с поглед разстоянието до кея. И ми подаде ръка.

— Качвай се тогава — рече ми той. — Но да знаеш, че ще те върна на брега. Не те искам с мен.

— Никодемус! — запротестира жената.

— Кармиан, нямам избор. Разстоянието е твърде голямо.

Наложи му се да ме издърпа в лодката, сякаш бях голяма тежка риба. Уплаших се, като осъзнах как ме бе изтощила студената вода. Сцената, която разиграх, май се оказа по-истинска, отколкото предполагах. Може би наистина бях стигнал толкова далеч, че нямаше да успея да доплувам до сушата.

— Идиот — промърмори Нико, когато най-накрая успя да ме измъкне целия и ме сложи да легна на дъното на лодката. Бях останал съвсем без дъх. — Със сигурност ще се разболееш от пневмония.

Той пусна двете гребла във водата и започна да гребе към кея. Точно в този миг обаче сред мрака проблеснаха няколко светлини.

— Давин! — това бе гласът на Салан. — Нико! Връщайте се тук!

Нико изсумтя ядосано.

— Целият град ли трябваше да вдигнеш на крака?

— А ти какво си въобразяваше? Че ще ти позволим просто така да изчезнеш в мрака?

Не че бях искал Салан, Дина и Роза да дотърчат на кея. Това не се вписваше в плана ми, но въпреки това можех да се възползвам от ситуацията.

— Ами сега, Нико? Все още ли искаш да ме върнеш на кея? Да не мислиш, че Салан ще ти позволи да отплуваш отново?

— Хвърли го през борда — рече жената, Кармиан, така я бе нарекъл Нико. — Със сигурност ще стигне до брега, ако ли пък не, приятелчетата му ще му помогнат.

Известно време Нико не сваляше поглед от мен. Дадох всичко от себе си, за да му покажа колко уморен и премръзнал бях.

— Не — рече той накрая. — Ще го вземем с нас.

ДИНА НА ЛОВ ЗА ВЪЛЦИ

Стоях на кея и гледах как лодката с брат ми и Нико се отдалечаваше все повече, плавайки в посока към кораба. „Не отново“ — помислих си аз. Не можех да понеса мисълта за поредната раздяла, за притесненията, които щяха да доведат до лудост мама, Мели, Роза и мен. За това как щяхме да се чудим какво се случва в действителност и да знаем единствено колко бе опасно и че може би никога нямаше да ги видим отново.

— Дина? — Роза докосна ръката ми. — Той в лодката ли беше? Видя ли го?

— И двамата бяха там — отвърнах аз. — И той, и Нико.

Салан се обърна и ме хвана силно за другата ръка, ала без да ми причини болка.

— Искам обяснение — рече той. — И никой няма да мръдне оттук, докато не го получа.

С Роза се спогледахме. Тя ми кимна леко. И аз мислех като нея. Нямаше смисъл да пазим повече тайни. Поне не тези, свързани с Давин и Нико.

— Нико е намислил нещо — рекох. — Давин мисли, че ще се опита да убие Дракан. Сам.

Салан изруга тихо.

— Затова ли двамата момци тръгнаха на път?

— Да. Или поне така предполагаме. Само че... Мислим, че Нико се е спрял на доста опасен кораб. Защото един от моряците заплаши Давин с нож, а друг очаква да спечели много пари от това.

— Пари? Младият господар няма пари.

— Не. Но със сигурност ще спечели доста, ако го продаде на Дракан.

— Сто златни монети — рече Роза. — Дракан е обещал сто златни монети за главата на Нико. Това все пак са много пари.

— Как се казва корабът? — попита Салан.

- „Сребърния вълк“.
- Кораба на Гарвана?
- Да. Познаваш ли го?

Салан не отговори нищо. Вместо това се втурна към дома на Управителя на пристанището.

— Почакай — рекох, защото не смятах за правилно да се връщаме обратно. — Не можем просто така...

— Останете там — извика ми Салан. — Не мърдайте оттам. Ако някой го няма, когато се върна, ще се разправа с мен!

Салан се позабави. С Роза стояхме и гледахме как платната на „Сребърния вълк“ се смаляваха все повече и повече, заобиколени от черната вода. Накрая корабът съвсем изчезна. Виждахме единствено фенера на мачтата, който приличаше на малка звезда, сияеща ниско напред мрака.

— Защо не разказахме на Салан всичко това още вчера? — рече Роза след малко.

- Давин не искаше никой да знае.
- Трябваше да го направим въпреки това.
- Да.
- Постъпихме глупаво.
- Да.

Известно време мълчахме. После Роза заговори, съвсем тихо, сякаш се боеше да не ме обиди.

- Дина?
- Да?
- Той защо те удари?

Шамарът. Съвсем го бях забравила. Но сега, когато Роза го спомена, усетих как бузата ми сякаш отново пламна, и си спомних погледа на Давин и думите му: „Никога повече не си позволявай подобно нещо! Чуваш ли!“.

— Откъде разбра?

— Видях отпечатъка от ръката му на бузата ти, а и Нико попита дали знам какво не е наред между вас.

„Само едно нещо не е наред“ — помислих си аз. „Брат ми не може да понесе мисълта, че съм дъщеря на Сезуан.“ „Ала и ти не

биваше да го мамиш“ — прошепна в съзнанието ми едно тихо предателско гласче.

— Нищо не съм направила!

Не осъзнах, че бях изрекла думите на глас, преди Роза да ми отговори.

— Не съм и твърдяла подобно нещо.

Само че бях сгрешила. Несъзнателно. Дори без да искам. Просто исках да накарам Давин да остане на кея. Просто исках да отклоня погледа му в друга посока, докато разглеждах „Сребърния вълк“. Не го бях принудила да ме погледне в очите и не бях използвала уменията си на Жрица на срама. Хем нищо не бях сторила, хем всъщност бях.

Дарът на змията бе доста опасен. Той не ти оставяше време да вземеш решение дали искаш да го използваш или не. Просто трябваше да си пожелаеш нещо и...

Трябваше да внимавам много какво си пожелавам в бъдеще.

Вече не се сърдех на Давин. Съжалявах за случилото си. Искаше ми се да се извиня, ала щеше да ми бъде малко трудно. „Сребърния вълк“ почти бе излязъл от Фарнеския залив, а аз не знаех дали някога отново щях да видя брат си.

Салан се върна, следван от Управителя на пристанището и още двама мъже.

— Момичета, връщайте се в дома на Управителя — нареди ни той.

— Защо? — попитах. — Какво ще правиш?

Салан се поколеба за миг.

— Ще се опитаме да ги настигнем — рече той накрая. — „Сребърния вълк“ е доста бърз, но не може да се мери с кораба на Управителя. Сигурно ще успеем да ги догоним.

— Искам да дойда с вас.

— Най-добре е да останете тука. Кораби като този не са място за момичета.

Аз обаче нямаше да се предам толкова лесно. Не исках просто да седя, да чакам и да се чудя.

— Салан. Искам да дойда с вас.

Салан бе свикнал хората да правят каквото им кажеше. Повечето възрастни мъже се подчиняваха послушно на заповедите му, когато

поемеше командването. Ала мама и аз му бяхме слабост, макар и да не можех да проумея напълно защо.

Той ме погледна и отстъпи.

— Добре — рече Салан. — Елате. Но се разбързайте малко и стига сте се пречкали в краката ни.

По лицата на другите мъже се изписа недоумение. Един от тях се изсмя.

— Ей, Кензи. Ще водим дамите на разходка, така ли? Вече не съм толкова сигурен, че искам да дойда с вас.

Салан го измери с поглед.

— Можеш ли да спреш шестстотин воюващи мъже с една дума, Малвин?

Мъжът се смути.

— Едва ли. Защо питаш?

— Дина може. Тъй че, кат ще трябва да избирам, взимам Дина.

Малвин понечи да каже нещо, но замълча. Хвърли ми поглед, като че ли бях ненормална, ала не продума повече.

— Слизайте долу — рече Салан. — Те имат преднина. Ще отнеме доста часове преди да ги настигнем.

— Знам добре.

— Слизайте тогава. Цялата трепериш от студ.

Поклатих глава. Не защото не мръзних, даже зъбите ми тракаха. Но долу, в каютата, нямаше да мога да виждам от време на време светлината на фенерите сред мрака пред нас.

Духаше силен насрещен вятър от североизток, така че трябваше да се борим и с него. Управителят на пристанището и хората му имаха доста работа, а „Лястовицата“ подскачаше ли подскачаше, сякаш танцуваше по гребените на вълните. Тя бе по-малка от „Сребърния вълк“, с по-тесен корпус и само с една мачта. Бе като истинска хрътка. И слава Богу, защото ние бяхме поели на лов. На лов за вълци.

Светлината пред нас изчезна. Отново. Морето бе неспокойно, а и на пътя ни се изпречваха тъмни скали, които намаляваха видимостта. Този път обаче светлината не се появи отново. Стисках перилата

толкова силно, че пръстите ме заболяха, но въпреки това виждах единствено тъмното море, тъмното небе, тънките лунни лъчи, които пробиваха през облаците.

— Салан!

— Да — рече той, — виждам.

— Какво стана? Да не би да се удариха в нещо?

Бяха ли... Вече си представих носещи се по водата тела и корабни отломки. Давин, Нико...

— Загаси фенера — рече Салан. — Знаят, че ги следваме.

Олекна ми. Само че това не бе особено добра новина. Как щяхме да догоним един невидим кораб?

— Дръж същия курс — извика Управителят на своя кормчия. — Ако продължат напред, ще ги видим веднага щом се развидели. Ако ли пък решат да хвърлят котва някъде, има само две места, където могат да го сторят — остров Хунд или Арлайн. Не биха могли да влязат в Залива на трола, прекалено плитък е.

— Ми кво, ако изхвърлят товара? — попита Малвин. — За да олекнат?

Управителят на пристанището се разсмя:

— Това е корабът на Гарвана. Той не би хвърлил и двушилингова монета зад борда, освен ако не е принуден. Главата си залагам.

Надявах се да бе прав. А когато Салан още веднъж ми нареди да сляза долу и да поспя, реших да го послушам. Часовете до изгрева ми се сториха безкрайни, гризеше ме тревога и почти не спях.

Когато се събудих на сутринта, усетих, че вятърът бе поутихнал. Хамакът, в който лежах, се люшкаше съвсем слабо. Корпусът и въжетата на кораба все още пукаха и проскърцваха, но това бе нищо в сравнение с концерта от предната нощ, преди да си легна.

Слязох тромаво от хамака. Не бях свикнала да спя на подобно легло, но Салан ми бе казал, че хамаците са по-удобни от койките, защото се клатушкат в такт с кораба и човек не се търкаля непрекъснато от страна на страна.

Роза все още спеше. Бе се завила до носа и над одеялото се виждаше само кичур светла коса. Тя все още не бе възвърнала тъмния си цвят след лятото и изглеждаше направо бяла наред полумрака в

каютата. Отворих вратата колкото се може по-тихо, за да не я събудя, прекосих товарното помещение, без да залитна нито веднъж, и се изкачих по стръмната стълба до палубата.

Морето зад кораба блестеше в нюанси на розово, златисто и червено под лъчите на изгряващото слънце. Макар и все още мрачно, небето срещу ни бе достатъчно просветляло, така че нямаше място за съмнение. Не виждах платна, нито кораб. „Сребърния вълк“ бе изчезнал.

— Изплъзна ни се — рече Салан, когато ме видя. Изглеждаше уморен, което бе непривично за него. Обикновено бе здрав и силен като канара или дъб. — Ще пуснем котва в Арлайн и ще видим дали се крият там.

— Ами ако ги няма?

— Тогава ша проверим и край остров Хундьо. Не се тревожи, момичето ми. Ша ги намерим, не се съмнявай.

В пристанището на Арлайн, едно малко рибарско селище, не се виждаше никакъв „Сребърен вълк“.

— Сигурно са избрали острова — рече Управителят на пристанището и обърна кораба си. — Може ли да са се върнали назад и да са преминали покрай нас в мрака?

— И за кво да го правят? — възрази Салан. — Това не би им помогнало кой знае колко. Може би са излезли в открито море.

— Тогаз щяхме да ги видим. Времето е достатъчно ясно, а Малвин вече четири пъти се изкачи по мачтата с бинокъл.

— Сякаш корабът се е изпарил — рече Малвин. Видях го как направи с ръка знака срещу вещици, просто ей така, за всеки случай. — Изчезнал. Като с магия.

Управителят изръмжа.

— Гарвана е хитър, но не е магьосник. Трябва да са тук някъде.

Всички тези приказки за магии и вълшебства ми напомниха за нещо.

— Ами Залива на трола? — попитах.

— Корабът не би могъл да влезе в него, нали ти казах — Управителят на пристанището ме погледна накриво, недоволен, че се бъркам. — Твърде е нисък.

— Не може ли все пак да проверим. Къде е той?

— На изток. На около час оттук.

— Не бихме ли могли да отидем дотам? Може въпреки всичко да е изхвърлил товара.

Управителят поклати глава.

— Гарвана е търговец. Той винаги си прави сметката. Вярвай ми, нищо не е изхвърлил.

Само че думите му колко пари можеше да изкара от това, не ми излизаха от главата.

— Колко струва товарът? — попитах.

— Този път купи основно вълна и солена херинга. Около 60 сребърника, може би 70.

Това бяха страшно много пари. Повече, отколкото целият клан Кензи печелеше за година. Но не можеше да се сравни със стоте златни монети, които Дракан бе готов да заплати за главата на Нико.

— Насочете кораба към Залива на трола — рекох.

Салан навярно бе достигнал до същия извод, защото кимна бавно.

— Най-добре е да проверим — рече той. — Не можем да си позволим да рискуваме.

ДИНА ЗАЛИВЪТ НА ТРОЛА

— По дяволите — изруга Управителят на пристанището.

Заливът на трола се извисяваше от двете страни на „Лястовицата“, а бреговете му бяха толкова високи и тъмни, че и водата между тях изглеждаше черна. На носа и на мачтата имаше постови, а кормчията бе целият нащрек, готов светкавично да изпълни инструкциите им. Заливът бе доста тесен, а подводните скали — опасни. Само че не това бе причината Управителят на пристанището да изругае.

Пред нас се полюшваше една бала вълна. Тя бе започнала да потъва, натежала от просмукалата се в нея вода, и ако бяхме закъснели само с половин час, нямаше да я видим.

— Не бях очаквал това от Гарвана — продължи Управителят. — Та той е изхвърлил товара!

Салан се усмихна.

— А най-хубавото е, че всичко е било напразно, защото вече е в ръцете ни.

„Лястовицата“ внимателно напредваше все повече и повече в Залива на трола. Той се разширяваше в края и образуваше малко естествено пристанище. А в него бе хвърлил котва „Сребърния вълк“. Веднага го познах по червените платна и вълчата глава на носа.

— Приберете платната — извика Управителят. — Пуснете котвата.

— Защо? — прошепнах на Салан. — Защо не влезем в пристанището?

Управителят очевидно чу въпроса ми, въпреки че говорех съвсем тихо.

— „Сребърния вълк“ е точно там, където трябва — рече той. — А ние... Ние сме запушили залива като тапа. Ако искаме да говорим с него, можем да отидем дотам с лодката.

— Ще говорим с него и още как — отвърнах. — Трябва да спасим Давин и Нико!

Салан кимна бавно.

— Да — каза той. — Ако мойм.

Какво имаше предвид? Естествено, че можехме. Нима Управителят не бе казал сам, че нямаше как да минат покрай нас?

Спуснаха малката лодка на „Лястовицата“, а Малвин метна една въжена стълба през перилата. Салан започна да слиза по нея и аз го последвах.

— Ти не — нареди той. — Ти оставаш тук.

— Ама аз мога да помогна. Нико ме слуша.

Нарочно не споменах Давин, защото много добре знаех, че последното нещо, което би направил, бе да послуша по-малката си сестра. Но Нико... той все още смяташе, че ни е длъжник, на мен и мама.

Салан се поколеба. След това кимна.

— Идвай тогава.

Прескочих перилата и се хванах за въжената стълба. Сега, когато висях от външната страна на кораба, осъзнах, че той бе доста по-висок, отколкото си мислех. А и стълбата се люшкаше заедно с него. Един от моряците я придържаше с кука за изтласкване, но това не помагаше особено. Щях да си отдъхна, когато стигнех до лодката и стъпех на една от летвите, които служеха като седалки. Хванах се здраво за перилата с една ръка. Хич не ме биваше с лодки. Предпочитах един кротък кон.

Роза веднага ме последва, а тя имаше доста по-голям опит с въжени стълби, лодки и така нататък. Салан й хвърли начумерен поглед, който сякаш искаше да каже: „На теб не съм ти разрешил“, но премълча. Двамата с Малвин хванаха греблата и ние се понесохме напред през тъмния залив към „Сребърния вълк“.

— Ехо — извика Управителят на пристанището, когато се бяхме приближили достатъчно, за да могат да ни чуят. — Ехо, „Сребърния вълк“.

Те, разбира се, ни бяха видели — два кораба с тези размери нямаше как незабелязано да се приближат толкова близо един до друг. Първоначално никой не прояви желание да отговори. Управителят

трябваше да извика още три пъти, преди някой от екипажа на „Сребърния вълк“ да му обърне внимание.

— Какво искате?

Самият Гарван се надвеси над перилата и погледна надолу, към нас. Изпитото му лице бе напълно безизразно и в този миг приличаше повече на граблива птица, отколкото на гарван.

— Да поговорим с вас. Може ли да се качим на борда?

— Не — прозвуча краткият отговор на Гарвана.

— Слушай сега — рече Управителят. — Няма причина да проявяваш такава неучтивост.

Гарвана не отговори. Водата се плискаше в кораба, а тишината ставаше все по-напрегната.

— Приютил си няколко пътници на борда — поде Управителят отдалеч.

— Така ли? За първи път чувам.

— Престани. Държиш се глупаво. Нека се качим на борда и да поговорим като разумни честни хора.

Гарвана обаче изобщо не стана по-учтив.

— Това е Заливът на трола — рече той. — Тук няма управители и властимащи, не се плаща такса за престой в пристанището. Думата ти не тежи повече от крясък на чайка или плискането на вълна. Така че обръщай кораба си и се прибирай вкъщи, където думата ти се чува... Управителю.

След това Гарвана се дръпна от перилата и се скри от погледа ни.

Бе започнало да вали, малки жилещи студени капки, точно като градушка. Управителят постоя прав известно време, загледан сърдито в „Сребърния вълк“. Не му хареса особено да му говорят така. Накрая отново седна.

— Греби обратно — нареди той само.

Салан и Малвин обърнаха лодката и сториха, както им нареди.

Влязохме в кораба, за да се скрием от дъжда.

— Ами сеа? — попита Салан. — Няма да е лесно да преговаряме с него.

Управителят изръмжа.

— Той е в правото си да ни откаже достъп до палубата. Но... Но и ние сме в правото си да останем, където сме хвърлили котва в момента. Нека да видим на кой първи ще му омръзне тази игра.

Малвин, който с удоволствие поемаше ролята на корабен готвач всеки път, щом му се удадеше възможност, влезе с кана топло уханно вино и половин хляб.

— Колко време ще останем тука? — попита той. — Не разполагаме с кой знае колко провизии. Доста набързо потеглихме на път.

— Ша издържим няколко дни — рече Управителят. — А може Гарвана да се съгласи да говори с нас. Той все пак има да храни повече гърла.

— Няма проблем за няколко дни — рече Малвин. — Но ще трябва да се поограничим малко.

Салан се защура притеснено.

— Мауди не би възразила да плати храната — рече той. — Но не мойм да си позволим да платим на моряците за толкова време.

— Знам — рече Управителят на пристанището. — Но повечето от хората ми са от клана на Лаклан и ще сторят това, което е най-добре за него, даже и ако се наложи да работят без пари. Което обаче не може да се каже за екипажа на Гарвана.

— Благодаря — отвърна единствено Салан.

Денят се изниза. Ние спуснахме още веднъж лодката във водата, но този път Гарвана дори не благоволи да се покаже над перилата, така че ние се върнахме с празни ръце. Аз стоях на палубата и се вирах в „Сребърния вълк“, докато морето и небето съвсем притъмняха. Бе толкова странно да знам, че Давин и Нико са толкова близо, че щяха да ме чуят, ако извикам. Ала макар и да бях получила разрешение от Управителя да използвам бинокъла му, не бях успяла да ги зърна нито за миг. Те явно не се качваха на палубата, макар че не разбирах каква полза имаха от това, все пак ние знаехме, че са там. Може би се надявах, че ще се предадем по-бързо, ако не ги виждахме. Непокоебимостта на Управителя обаче ми вдъхваше покой — той нямаше ни най-малко намерение да се откаже. Едно бе сигурно — той нямаше да позволи на Гарвана да го измами.

— Слезте долу и си легнете, момичета — рече Салан накрая, когато толкова се стъмни, че силуетът на „Сребърния вълк“ почти се

сля със заобикалящите го скали. — Днес няма да се случи нищо повече.

— Не мислиш ли, че ще се опитат да се възползват от мрака и да минат покрай нас? — попитах.

Салан поклати глава.

— Дори и те не са толкова луди — отвърна ми той. — Ще заседнат в подводните скали, ако опитат.

Чу се тропот от удар, последван от дрънчене. По палубата над главите ни отекваха забързани стъпки.

— Не можете ли да стоите на едно място — промърморих. — Ние тук се опитваме да спим.

Доловихме сподавен вик и още по-силен удар.

— Какво става? — промърмори Роза сънено.

— Не знам.

Заслушах се в звуците, изпълващи нощта. Нямахше съмнение, че горе ставаше нещо.

Изведнъж гласът на Салан прокънтя в мрака.

— Тревога! — извика той. — Врагове на борда!

Врагове? Можеше да са само...

— Гарвана е — рече Роза със сподавен от страх глас. — Гарвана и хората му.

Спуснах крака от хамака и затърсих лампата. След това осъзнах, че това не бе кой знае колко умно. Спомних си носа на Гарвана, който напомняше клон на граблива птица, и студените му черни очи. Нямах никакво желание да паля светлина и да му позволя да ме открие полесно.

Нещо докосна ръката ми. Стреснах се, но после видях, че бе Роза.

— Ще се качим ли горе? — попита тя. — Или ще се крием?

Изпитвах огромно желание да се скрия под леглото, ако тук имаше такова. Но „Лястовицата“ не бе особено голям кораб и рано или късно щяха да ни открият. Отгоре се чуваха удари, викове и стъпки, точно като при бой. Ако Гарванът и мъжете му победяха... Салан бе достатъчно разумен, а и имаше опит, но кой знае с колко мъже трябваше да се пребори. Две дванайсетгодишни момичета нямаше да

могат да преобърнат нещата, ала все пак... Роза в миналото ни бе спасявала и с нож, и с тиган, а и аз не бях съвсем безпомощна, макар че оръжията ми не можеха нито да прободат, нито да удрят.

— Хайде, да се качваме — прошепнах аз.

Промъкнахме се до стълбата. Бяхме стигнали до средата, когато някой се търколи тромаво надолу. Едно голямо тяло ме удари, аз се изпуснах и загубих равновесие.

— Надолу! — изръмжа Роза и аз я послушах. Строполихме се на куп в долния край на стълбата, Роза, аз и мъжът.

Бях останала без дъх и не можех дума да продумам. А туловището, което ни бе съборило, не искаше да се помръдне. Беше ме затиснало като огромен дънер. Леко го побутнах и ръцете ми се намокриха... с нещо лепкаво.

Той кървеше.

Роза се измъкна изпод мен и ранения.

— Дина? Дина, добре ли си?

Кимнах с глава, но тя не можеше да ме види в тъмнината.

— Да — успях да промълвя, макар ударът да ме бе оставил без дъх. — Но... той кърви.

— Кой? Кой е това?

— Не знам, нищо не виждам. Дано да не бе Салан или Управителя. Или... Дали Давин и Нико също бяха тук?

Мъжът се размърда и промърмори нещо. Не можех да чуя какво каза, но гласът му не ми бе познат. Може би беше някой от екипажа на „Сребърния вълк“. Успях да се измъкна изпод него и се изправих на крака.

— Не мисля, че е някой от нашите — прошепнах на Роза.

— Ще... Ще направим ли нещо? Искam да кажа, щом е ранен...

Да запалим свещи, да стоплим вода, да го прегледаме и превържем... Ала не сега, не и докато те се биеха горе на палубата.

— Ще трябва да почака — отвърнах. — Ела.

Никак не бе лесно да различим кой бе от нашите и кой бе враг. На палубата, точно до люка, се търкаляха двама мъже, които се душеха един друг, а макар тук да бе по-светло, отколкото долу, в каютите, не можех да видя кой кой е. Някога бях успяла да накарам стотици мъже

да спрат да се бият насред разгорещеното сражение, да спрат да викат, да се борят, да се убиват и да умират. Така че вероятно щях да се справя и сега, когато насреща ми имаше само шепа хора?

— Престанете — извиках. — Престанете веднага!

В гласа ми обаче нямаше и следа от интонацията на Жрица на срама и никой не ми обърна внимание.

С изключение на Салан.

Той стоеше горе, при носа, обкръжен от цяла група вражески моряци, и се опитваше да се защити с едно гребло вместо тояга. Веднага го познах, защото... Трудно бе да го объркаш дори и в мрака.

— Слизайте долу! — извика той.

Говореше на нас. Не ни искаше тук, предпочиташе да останем скрити в тъмната каюта, докато всичко приключеше. Но тази секунда невнимание му струваше скъпо. Един от моряците на „Сребърния вълк“ се шмугна под греблото и го намушка с нещо, което държеше в ръка. Въпреки разстоянието, въпреки шумотевицата от стъпки, резове и тропот от падащи или удрящи се едно в друго тела, насред целия хаос долових звука, който Салан издаде, когато острието го прониза.

— Не — извиках, но вече бе късно, а и никой не ме чу.

За един кратък миг Салан и другият останаха прегърнати в схватка, сякаш танцуваха, а след това всички останали се скупчиха върху Салан, който изчезна насред мелето от рамене, крака и летящи юмруци.

Изобщо не се замислих. Прескочих двамата мъже на палубата, изтичах до носа и започнах да ритам, дера и скубя който ми попаднеше, само и само за да ги махна от Салан, за да ги накарам да спрат да го бият.

— Престанете! Престанете!

Защо мама я нямаше тук сега! Тя щеше да успее да ги спре. Всяка добра Жрица на срама би се справила. Но не и аз. Преди щеше да ми е лесно. Но вече не. Сега бях повече дъщеря на баща си, отколкото на мама.

Един от мъжете замахна с лакътя си назад и ме удари по брадичката. Зъбите ми се удариха толкова силно едни в други, че челюстта ми изпраща и краката ми внезапно омекнаха. Седнах на мократа палуба и ми се стори, че корабът се клатеше още повече от обикновено.

Трябва да съм изгубила съзнание за малко. Във всеки случай всичко бе приключило, някак внезапно. Никой не се биеше вече. Но не ние бяхме победили. На голямата мачта бе закачен фенер, а Гарвана стоеше в жълтата му светлина и наблюдаваше плячката си: Салан, Управителя, Малвин и останалите шест човека от екипажа, Роза и мен. „Лястовицата“ бе попаднала във вражески ръце и сега никой не знаеше какво щеше да стане оттук нататък. Може би дори и Гарвана.

Нико бе ядосан.

— Без остриета — рече той със студен и режещ като нож глас. — Така се бяхме разбрали.

— Аха — отвърна Гарвана. — Може би трябваше да го обясниш малко по-добре на екипажа на „Лястовицата“, защото май не бяха разбрали.

От една страна трябваше да чувствам облекчение, че думата на Нико все още се чуваше, че не лежеше, например, окован някъде в търбуха на „Сребърния вълк“, както си бях представляла в моментите на отчаяние. Но въпреки това не почувствах облекчение. Бях измамена, излъгана и предадена.

Нико. Нико бе одобрил нападението над „Лястовицата“, дори бе участвал в планирането му. А сега Салан лежеше върху едно платно вместо матрак с неспирно кървяща рана. Дори не смеехме да го свалим долу. Никакви остриета? Вгледай се по-внимателно, Нико. Това не е резултат от удар с юмрук.

Лицето на Нико бе много бледо, почти бяло, като платната на „Лястовицата“. Той дори не можеше да се насили да погледне Салан. Аз обаче нямах време да го съжалявам. Нито пък желание. Как бе могъл? Как бе могъл да позволи на Гарвана да нападне един мирен кораб, как бе могъл да допусне този бой, пък бил той и „без остриета“? Изобщо ли не се бе замислил как би могло да се обърка всичко?

— Човек не може да гали подобни хора с перце — отвърна Гарвана. — Не можеш да свалиш на земята някой като Салан Кензи с една нежна милувка по бузата. Това ли очакваше всъщност?

Нико погледна разярено Гарвана, но не отговори. А Давин стоеше до перилата, втренчен в Гарвана, и бе съвсем пребледнял. Дали и той бе участвал в нападението? Явно да, макар че не го бях видяла да

се бие. Сега обаче очевидно го измъчваха ужасни угризения на съвестта.

Моряците от „Лястовицата“ седяха или лежаха на палубата около нас. Повечето бяха завързани. Само Салан и приятелят на Малвин Хектор бяха толкова лошо ранени, че Гарвана не бе сметнал за необходимо да ги окове.

— Закарайте ги с лодката до сушата — рече Гарвана. — Достатъчно време изгубихме. Свалете ги на брега, потопете кораба и да продължим.

Управителят изрева. Въпреки че ръцете му бяха вързани, той успя да се изправи на крака.

— Да я потопиш? Искаш да потопиш моя кораб?

— Съжалявам — отвърна Гарвана. — За жалост не разполагам с достатъчно хора, за да плавам с два кораба. А ако го оставим непокътнат, съвсем скоро ще ни погнете отново.

— Ако потопиш „Лястовицата“, ще те преследвам, докато не те открия — закани се Управителят с такъв леден тон, че за малко и аз да се уплаша от него. Той не разясни какво възнамеряваше да направи после, но изобщо не ми се искаше да съм на мястото на Гарвана, когато го хванеше.

Гарвана се втренчи с безизразен поглед в Управителя.

— Някои се смятат за крале — рече единствено той. — Някои се смятат за крале, само защото са им позволили да управляват твърде дълго едно мизерно пристанищно градче. Ще потопя кораба ти, ако преценя, че се налага. Пък ако не си затваряш устата, ще заминеш на дъното с него.

Управителят изруга.

— Да не си я докоснал. Само да я одраскаш и...

Гарвана вдигна ръка, за да го удари, но Нико го спря.

— Не — рече той. — Трябва да потопим кораба, нямаме избор, но няма да стоя и да гледам как удряш завързан човек.

— Затвори очи тогава — изсъска Гарвана.

Нико обаче не се предаде. И накрая Гарвана свали ръка.

— Качете ги на лодката — нареди той. — Трябва да тръгнем преди прилива.

Страхувах се, че раната на Салан щеше да се отвори още повече. Той можеше да е жилив и висок като дъб, но за всеки бе опасно да загуби толкова кръв. Не исках дори да го свалим долу в каютата, а те възнамеряваха да го пуснат в лодката, която се поклащаше до „Лястовицата“, да го прекарат с нея по неспокойната черна вода и да го оставят на каменистия, неприветлив бряг на Залива на трола.

— Внимавайте — рекох на мъжете, които го спуснаха към лодката. — Внимателно!

Единият от тях ме погледна сърдито, другият изръмжа:

— Да, да — след което продължиха. Салан не каза нищо, макар че все още бе в съзнание.

Едва дишах от притеснение и ми се искаше да убия мъжа, който бе пробол Салан. Както и Нико. Може би не чак да ги убия, ала...

Не го разбирах. Нико, който винаги бе толкова внимателен и обмисляше всички детайли, за да постъпи по най-правилния начин; Нико, който мразеше мечовете и насилието. Какво се бе случило с него? Никога не го бях виждала такъв преди.

Толкова блед и решителен, толкова сериозен. Приличаше на обладан от дух. Сякаш виждаше нещо невидимо за останалите. Сякаш знаеше нещо повече от нас. Но каквото и да беше това, то го караше да върши неща, на които никога не бях подозирала, че е способен. Нападението. Салан. „Лястовицата“, която искаха да потопят. Амни ние? Какво щеше да стане с нас в Залива на трола, където нямаше жив човек, а пътят до най-близкия град бе дълъг, каменист и труден и щеше да отнеме няколко дни? Откъде щяхме да набавим храна и топли дрехи, как щях да успея да помогна на Салан? Мислеше ли Нико за тези неща?

Това бе най-странното от всичко. Сигурна бях, че той бе наясно с всичко и сърцето му се късаше. И въпреки това бе позволил на Гарвана и хората му да постъпят така. Гарвана обаче явно все още бе готов да изпълни поне част от нарежданията на Нико. Огниво, одеяла, малкото храна, която носехме със себе си. На Гарвана хич не му се искаше да ни остави тези провизии, но се подчини на Нико.

Най-странното обаче предстоеше. Когато бяха готови да отплуват към корабите, Нико кимна набързо с глава и изведнъж двама от хората

на Гарвана хванаха Давин.

— Какво — понечи да възроптае той, но не успя да каже нищо повече. Внезапно полетя във въздуха, като размахваше ръце и крака и ругаеше, и се приземи в плитката вода на няколко стъпки от малкия бряг във вътрешността на залива.

Той се изправи и започна да се тръска като разярен котарак.

— На какво, по дяволите, прилича това!

— На уволнение — рече Гарванът с лека усмивка. — Благодаря за съдействието, но ти си дотук.

— Нико!

Ала Нико стоеше блед, отчужден и зареян и не искаше да погледне нито Давин, нито мен, а най-малко пък Салан.

— Не — рече той. — Не те искам с мен.

Мъжете вече се бяха заловили да плъзгат лодката по пясъка. Скоро щеше да е късно.

Взех решение.

ДАВИН СОПОЛАНКО

Не вярвах на очите си. Нико стоеше изправен на носа на лодката и ме гледаше спокойно, докато гребците на Гарвана постепенно отдалечаваха лодката все по-навътре в залива.

Не, май прекалих малко. Лицето му може и да бе безизразно, но същевременно бе блед като платно. Поведението му бе дразнещо, надменно и непонятно, но той не бе спокоен.

Крещях му. Добре знаех, че нямаше полза, но когато стоиш целият подгизнал във вода до коленете и гледаш как най-добрият ти приятел отплава към... Един бог знаеше накъде отиваше и как щеше да свърши всичко.

— Нико! Идиот такъв! Върни се!

Той, разбира се, не го направи. Единственото, което постигнах, въпреки усилията си, бе да накарам Гарвана да се усмихне още по-широко и по-победоносно. Накрая млъкнах и зашляпах към брега. Не че имаше какво друго да сторя, а и водата бе много студена.

— Свали мокрите дрехи — рече ми Роза и ми подаде одеяло и някакъв пуловер. — Иначе ще умреш от студ.

Не говореше празни приказки. Студът вече хапеше силно, а ходилата ми бяха съвсем посинели. Свалих подгизналата си риза през главата и се избърсах, доколкото можах с одеялото. Няколко от моряците на „Лястовицата“ вече бяха събрали купчина сухи водорасли и се опитваха да ги подпалят с огнивото. Останалите обаче просто стояха на брега и се взираха в лодката, която все повече приближаваше „Лястовицата“.

— Няма да го направят, нали? — попита един.

— Ще го направят и още как — отвърна му друг с горчивина в гласа. — Тоя Гарван е способен на всичко.

Управителят мълчеше. Просто стоеше и гледаше втренчено. Бе стиснал юмруци, а тежките му ръце бяха отпуснати отстрани на тялото.

В следващия миг се чу удар — звукът от чук, който разбива дъбови дъски. Не стана веднага. В началото бе съвсем бавно. „Лястовицата“ започна да се накланя на една страна.

Все повече и повече. А накрая легна трмаво на водата, като крава, която всеки миг ще се отели, и потъна.

— Направиха го — каза морякът, който се бе съмнявал. — Тези проклетници наистина го потопиха.

Другарят му си замълча. Просто се обърна светкавично и така ме зашлеви, че аз паднах на пясъка. Претърколих се, изправих се и сам посегнах към него, ала го ударих с половин сърце, защото всъщност го разбирах. В неговите очи аз бях един от „проклетниците“, които току-що бяха потопили кораба му, а благодарение на Нико в момента стоях изправен пред него. Пред него и пред шестима от другарите му. Положението изобщо не беше розово. Ако решаха да ме напердашат, нямаше да мога да се защита кой знае колко успешно.

— Престани, Малвин — рече Управителят на пристанището. — Няма смисъл. А и имаме нужда отколкото се може повече хора, за да се измъкнем от сполетялата ни беда.

Роза ме погледна, а очите ѝ сякаш казваха, че ми се е разминало твърде леко благодарение на Управителя.

— Гледайте да запалите огъня — рече тя. — Ние ще останем със Салан, докато другите търсят помощ.

Изведнъж тя зашари с очи, сякаш търсеше нещо. Огледа се веднъж. Огледа се втори път. След това внезапно се изправи.

— Давин — рече тя. — Къде е Дина?

— Дина! Дииина!

Викахме аз и Роза, но и двамата знаехме, че нямаше смисъл. Дина не бе в Залива на трола.

— Ще я убия — изръмжа Роза. — Ако отново изчезне или пострада, или умре, просто ще я убия!

— Не може да се каже, че е изчезнала — отвърнах. — Много добре ни е ясно къде е.

Роза прехапа устни.

— С Нико.

— Да. Само едно не разбирам — защо!

Роза поклати глава.

— Защо ли? Отговорът е много прост. Но как? Как успя? Та Нико дори теб не искаше да вземе.

— Той не я видя — рекох.

— Какво искаш да кажеш? Как така не я е видял? Та сега е ден! А лодката не е по-голяма от корито за къпане.

Просто поклатих уморено глава. Нямах желание да обяснявам на Роза за Сезуан и дара на змията. Не можеше ли сама да се досети? Тя ги бе чувала също толкова често, колкото и аз. Думите, че „Човек вижда Сезуан само когато той му позволи“. А че и сестра ми бе като него... За това пък съвсем не ми се говореше.

— Какво имаше предвид, като каза, че отговорът е прост? — попитах я на свой ред.

Роза ме погледна изпитателно.

— И сам можеш да се сетиш — рече тя.

— Ако можех, щях ли да питам?

Устните ѝ се извиха. Не бях сигурен дали в усмивка или в сърдита гримаса. Това често ми се случваше с Роза.

— Ако не знаеш, няма да го научиш от мен.

— Роза!

— Да? — тя ме погледна с толкова мил и извинителен поглед, че заскърцах със зъби. Предадох се.

— Щом като не искаш да ми кажеш, недей. Сам ще разбера.

— О, да. Рано или късно. Рано или късно.

Този път нямаше съмнение, че се усмихна. Както и че се смееше на мен. Не бе нещо ново, а и нищо не можех да сторя. Все пак бе по-добре от онзи студен поглед, който сякаш ми казваше: „Ти си виновен за всичко“. Но защо момичетата и жените ме намираха за толкова забавен? Кармиан също ми се смееше.

Кармиан. Нико бе наредил да ме хвърлят във водата, а на нея бе позволил да го последва. Наистина ли мислеше, че щеше да има по-голяма полза от нея? Никога преди не бях виждал друга жена да борави така умело с нож. Дори Роза. Ала все пак.

Може би просто я искаше за себе си? Може би не се интересувахе от сръчността ѝ?

— Идиот — промърморих.

— Кой? — попита Роза.

— Нико.

Тя имаше много дълга коса, Кармиан. А и въпреки че ходеше основно обута в панталони, не можех да разбера как я бях взел за мъж.

— За какво мислиш?

Погледнах скришом Роза. Може би бе най-добре изобщо да не споменавам Кармиан — Роза понякога се сърдеше заради най-малки неща. Поне Дина нямаше да е единственото същество от женски пол на борда на „Сребърния вълк“.

— А... за нищо особено.

Кармиан бе казала, че съм сладък. Само че така, сякаш говореше на котенце или малко момченце.

— Дина сигурно ще се справи, Давин. Тя... тя може толкова много.

Кимнах. Така беше. Но Дина бе още... Останалите хора често я смятаха за силна и дори опасна заради дарбата ѝ. Но понякога тя бе единствено малко момиченце, малко момиченце, за което трябваше да се грижиш. Изобщо не ми харесваше идеята, че се намира на един и същи кораб с Гарвана. Не исках да си спомням и че последния път, когато бяхме заедно, ѝ бях ударил шамар.

Върнахме се на плажа при останалите, които бяха успели да запалят огън. Водораслите горяха бързо и пращяха силно всеки път, когато някое въздушно мехурче по тях се пръснеше, а и воняха ужасно. Но поне топлеха, а ние всички се нуждаехме точно от това. Особено Салан.

Салан. И за него не ми се искаше да мисля. Само че нямаше къде да се скрия, нито как да го избегна, затова накрая клекнах до него и се втренчих в ръцете си.

— Извинявай — рекох.

Той ми хвърли леден поглед.

— Къде е сестра ти?

Не че не знаеше. Мисля, че се бе досетил по-бързо от мен.

Не отговорих веднага. Но той нямаше намерение да ме остави на мира.

— Къде е сестра ти? — повтори въпроса си Салан. И аз бях принуден да отговоря.

— Няма я. Тръгна с Нико.

Той кимна — само веднъж, съвсем леко. Не мисля, че му бяха останали много сили.

— Този път ти ще го кажеш на майка си.

Не каза нищо повече. А и не беше нужно.

Заливът на трола бе много отдалечен. Той не бе достатъчно дълбок, за да може да приюти големите кораби, а и малките рядко хвърляха котва тук. Пък и защо да го правят? Тук нямаше нищо. Само скали, водорасли и няколко ручея, които се вливаха в морето.

— Ще ни отнеме най-малко три дни да стигнем до Арлайн — рече Управителят на пристанището. — Ще мине още един ден, преди корабът да стигне дотук. Общо четири дни. Дори пет.

Той погледна към Салан. Не каза нищо, но аз знаех какво си мислеше. Дали щеше да оцелее дотогава? Без покрив над главата, почти без храна, топъл единствено от ужасния огън от водорасли.

— С Нико не знаехме, че ще отнеме толкова време — рекох аз. — Не знаехме. А и не бяхме очаквали някой да бъде сериозно ранен.

Управителят на пристанището ме погледна студено.

— Гарвана обаче знае — рече той.

— Той нищо не каза.

Гласът ми издаде лек яд. Трябваше ли да представя нещата по-мрачни, отколкото бяха в действителност? Да не би да мислеше, че бях искал някой да пострада?

— Сополанко — изръмжа мъжът, който ме бе ударил, и още веднъж стисна ръце в юмруци. — А ся и ще наглееш...

Управителят сякаш се издължи. Издължи се и придоби подостолепен вид.

— Спокойно, Малвин — рече той. — Няма да се бием. А ти, сополанко — той пхна показалец точно под носа ми, — от теб не искам да чувам и гък. Ще правиш каквото ти се каже, нито повече, нито по-малко. Изгубих цял кораб заради теб и твоите глупости. Не искам да изгубя и... — той погледна Салан и не довърши започнатото. — Не искам да губя нищо повече. Разбра ли?

Ядът изчезна и аз кимнах, нещастен и обезкуражен. Салан лежеше в гнездо от водорасли, увит във всички одеяла, с които разполагахме. Дори главата му бе покрита. Малката част от лицето му,

която се виждаше, бе бледа и покрита с пот, но не защото му бе топло. Тази пот бе израз на болка. Добре ми бе позната. Направо ми призляваше, като гледах Салан такъв, и знаех, че вината за това бе моя. Аз с моите глупости му бях причинил това, Управителят бе прав.

— Един-двама трябва да тръгнат на път — рече Малвин. — Нямаме време.

Управителят кимна.

— Ти знаеш пътя — рече той. — Но е по-добре да сте двама.

— Вземи ме със себе си.

В началото дори на мен не ми се вярваше, че тези думи бяха прозвучали от моята уста. Три-четири дни с Малвин, който преди малко едва не ми откъсна главата? Но веднага щом го изрекох, осъзнах, че именно това исках. По-добре да се движа и да тичам, отколкото да седя и да чакам. По-добре да вървя до пълно изтощение, отколкото да стоя тук, да гледам Салан и душата да ме боли.

Малвин не изглеждаше особено очарован.

— Ще зема некой, на който мога да разчитам — рече той.

Прииска ми се да го ударя. Аха, значи не вярваше, че може да разчита на мен? Щях да му покажа.

— Бърз съм — казах аз. — По-бърз от всички останали. Може би ще спестим цял ден.

А времето сега бе от значение.

Малвин обаче поклати глава и огледа останалите.

— Тристан — рече той. — Искаш ли да ме придружиш?

Един от останалите моряци кимна и се изправи. Тогава обаче Салан се прокашля.

— Момчето мой да тича — рече той само. — То тича почти всяка нощ.

Той пък откъде знаеше? Само мама бе наясно. Дали бяха говорили за мен? Споделяше ли мама такива неща със Салан?

Дойде ми като гръм от ясно небе. По тялото ми пробяга тръпнеща болка. Мама и Салан. Изведнъж всичко си дойде на мястото. Погледи и движения. Начинът, по който я държеше, когато ѝ помагаше да слезе от коня. Вечерите, когато оставаше в Хвойновата къща, вместо да се прибере вкъщи, докато бе светло. Кога бе започнало това? През лятото, когато се върнахме от Сагислок? А може би още по-рано — онзи път, когато мислехме, че сме загубили Дина. Едно бе ясно, те

бяха заедно. Той вече не се грижеше за нас само защото Мауди Кензи му бе казала. Бе започнал да гледа на нас и най-вече на мама по друг начин. Като на роднини или част от клана. Като на нещо негово. Салан. Салан и мама.

— Ще се ожените ли? — изпуснах се аз, без да помисля.

Управителят ме погледна така, сякаш смяташе, че съм си изгубил ума. Но Салан знаеше много добре какво имах предвид.

— Пази се, момче — рече той. — И се разбързай малко, става ли?

„Не трябва да умираш.“ Мисълта бе толкова натрапчива, че за малко да я изрека на глас. Достатъчно ужасно бе да кажа на мама, че Дина бе изчезнала още веднъж, заедно с Нико. Но ако трябваше да й съобщя и че...

Да се разбързам. Веднага.

— Тристан — рече Управителят, — дай му ботушите си. Момчето не мой да бяга босо.

Тристан тихо свали ботушите си и ми ги подаде. Аз ги взех и ги обух. Бяха малко големи, но съвсем малко.

— Да тръгваме — рекох на Малвин. — Накъде?

Този път Малвин не възрази. Само посочи нагоре към един процеп в скалите, на изток.

— Натам — отвърна ми той. — Надявам се, че мойш и да се катериш.

ДАВИН ПЪТЯТ КЪМ АРЛАЙН

Не взехме почти нищо със себе си. По-голямата част от припасите ни, основно одеялата и храната, оставихме в Залива на трола. Все пак щяхме да открием подслон, да се стоплим и нахраним много преди тях, а и бе по-добре да не носим много багаж.

Бе голямо облекчение да не виждам Салан и упрека в очите на останалите. Малвин определено не ме харесваше особено, но бе достатъчно зает да внимава къде поставя ръцете и краката си. Първата част от пътя изискваше по-скоро да си пъргав като планинска коза, а не бърз като състезателен кон. Бяхме се катерили вече час и бе започнало да се свечерява, когато Малвин спря да си поеме дъх. Бяхме навлезли дълбоко в процепа между скалите и морето се мяркаше само от време на време пред погледа ни като зелено сияние в далечината.

Малвин седна на един камък и разтри мускулите на краката си. Мен обаче не ме свърташе на едно място. Защото веднага щом спряхме, осъзнах, че мисълта за Салан отново нахлу в съзнанието ми. Той беше пред очите ми, ако не се катерех или вървах, и не можех да прогоня спомена за него.

— Ей, сополанко — рече Малвин. — Седни. Пийни малко вода. Чака ни дълъг път.

Аз обаче не исках да си почивам, а да продължа напред. Но въпреки това поех меха и отпих няколко глътки живителна течност.

— Ще тръгваме ли?

Малвин ми хвърли продължителен сърдит поглед.

— Няма смисъл, ако изнемогнем до безпаметство.

— Салан не може да чака.

— А кой е виновен за това?

Стиснах юмруци, но макар и да ми се искаше да го ударя, знаех, че бе излишно. Ала... ала той бе прав. Повече или по-малко.

Видях, че Малвин все още дишаше тежко. Последното изкачване бе доста трудно. Въпреки това се изправи и продължи.

Спахме съвсем малко тази нощ. Колкото насинените ни тела да се поотморят. Бе студено, смразяващо студено, и аз не можех да спра да мисля за Салан и останалите, които можеха да се сгреят само на онзи ужасен огън от водорасли. Когато най-накрая заспах, ме посрещнаха гласовете от Залата на шепота, които вече имаха още едно оръжие.

— Името ти е Убиец...

— Ти си виновен...

Бледото лице на Салан, съвсем призрачно, почти мъртвешко.

— Ти си виновен...

Изправих се стреснато. Тялото ми искаше да тича. Бе толкова уморено, че чак ме болеше, но просто не можех да лежа на едно място.

— Малвин.

Не последва отговор.

— Малвин, събуди се. Искам да продължа.

Той се събуди много бавно и с нежелание.

— По дяволите, момче. Та сега е нощ!

Не съвсем.

Една слаба ивица светлина бе обагрила небето — не се бе развиделило съвсем, но зората щеше да пукне съвсем скоро.

— Та аз дори ръцете си не мога да различа!

Не казах нищо, само навих одеялото си на руло и завързах заетите ботуши. Малвин въздъхна сърдито и се изправи, а от гърлото му се изтръгна същият стон, с който умореният кон тръгва напред още веднъж, макар да е останал съвсем без сили.

— Ето — той ми подаде няколко бишкоти, твърдите сухи бисквити от запасите на „Лястовицата“. — Ще ти стане лошо, ако първо не хапнеш малко.

Аз ги взех озадачен. Откога Малвин започна да се притеснява за здравето ми? Сигурно мислеше по-скоро за Салан.

Ние се катерехме и вървахме, катерехме се и вървахме. Малко след вечеря на следващия ден най-накрая стигнахме до по-равен терен и открихме път.

Малвин се отпусна на земята, сякаш някой му бе съсякъл краката с брадва. Той бе съвсем преbledнял, а тънките му червеникави коса и

брада бяха слепнали от пот. Изглеждаше така, сякаш се бе състарил с десет години за последните два дни.

— Малвин, не можем да спрем сега!

Той вдигна очи към мен. Те бяха съвсем кървясали.

— Аз съм дотук — рече той дрезгаво. — Следвай пътя, момче. Дори сополанко като теб няма как да се заблуди сега.

— Ама...

Той наистина изглеждаше напълно изтощен. Дори думата „сополанко“ изрече съвсем вяло и уморено в сравнение с преди. Можех ли просто да го зарежа така?

— Тръгвай, момче. А ако имаш сили, тичай!

Странно. Аз самият бях достатъчно уморен, но самата мисъл да потичам, ме ободри. Тялото ми бе копняло за това. Сякаш единствено бягането можеше да заглуши болката, гризяща душата ми. Сякаш само то можеше да накара спомена за бледото, мъртвешко лице на Салан да изчезне... Да бягам. „Момчето мой да бяга“ — бе рекъл Салан. Сега бе моментът да го докажа.

Оставих на Малвин одеялото си и останалия си багаж. Нуждаех се единствено от меха с вода. Замислих се за миг. След това свалих дебелото наметало и ботушите на Тристан.

— Момче... — рече Малвин, когато видя. — Сигурно ли си? Ако се наложи да спреш...

Много добре знаех какво имаше предвид. Ако спрях, щях да измръзна. Да се вкочаня от студ. Може би дори нямаше да оцелея. Аз обаче няхах намерение да спирам.

— Няма да спра — рекох аз. — Не и преди да стигнем.

Той ме погледна. След това кимна.

— Наслука, сополанко — рече той.

Два песъчливи коловоза с ивица трева по средата. Това бе пътят. Той се извиваше наред голи хълмове, които приличаха на тези у дома, по които бях свикнал да тичам. Бяха покрити единствено с пирей, храсталаци и изсъхнала трева, мокра и изсъхнала. Слънцето съвсем се бе снишило, ала по това време на годината почти нямаше птици, които да пеят. Чувах единствено собствените си стъпки и дишането си.

В началото усетих огромно облекчение. Най-накрая бях свободен да бягам, най-накрая не мислех за нищо друго, освен за пътя пред мен. Ходилата ми се забиваха в мокрия пясък, дишането ми следваше своя собствен ритъм, бе леко забързано, но не особено. Монотонността на движенията ме изпълваше със странен покой. Плъок, плъок, плъок, единият крак пред другия, вдишай, издишай — не бе никак сложно.

Не и в началото, във всеки случай.

Слънцето залезе. Пътят продължаваше напред между хълмовете. Все още не се виждаха къщи. Колко ли оставаше? Три дни път, така бе рекъл Управителят, ала двамата с Малвин почти не бяхме спирали и през нощта, така че трябваше да съм близо.

Вдишай, издишай. Ставаше все по-трудно. Усещах бodeжи в дробовете си, а и краката ме боляха. Ала едва ли оставаше много. Нали?

Нагоре по хълма. Бедрата ми едва ли не започнаха да ми крещат, ала аз не исках да ги слушам. Вече не можех да вървя спокойно, не можех и да спра. Напред. Вдишай, издишай. Единият крак пред другия.

Небето бе сиво-черно. Червеното като въглен слънце почти се бе скрило зад хълмовете. Появи се вятър, който галеше пирея. Усещах студения му повей по потното си тяло. След малко заваля. От небето закапаха едри студени капки, които падаха толкова тежко по пясъка и раменете ми, та имах чувството, че ми забиваха пирони в гърба.

Сетих се за Малвин. Дали бе открил заслон? Ами Роза и останалите? С удоволствие бих се забързал, но не можех. Изведнъж краката ми станаха тежки като олово, изпълни ги палеща болка. Дори коремът и гърдите вече ме боляха. Ако скоро пред себе си не видех село...

Дъждът се стичаше надолу по шията ми, примесен с пот. Ризата бе прилепнала към тялото ми като втора кожа.

Скоро щях да се строполя.

Сякаш някакъв глас го изрече високо, но всъщност това бе плод на въображението ми.

— Трябва да продължиш — промълвих задъхано, преди да си поема отново въздух.

Не можех.

— Трябва.

Сякаш се карах на малко сърдито дете, на което вече му бе омръзнало. Не искам. Може да не искаш, но ще го направиш. Единият крак пред другия. Съвсем малко остана.

Вече можех да усетя мириса на морето. Арлайн бе рибарско селище. Нима бях стигнал?

Изведнъж съзрях светлина в мрака. Пътят се спусна надолу, светлината изчезна и остана скрита достатъчно дълго, че да се усъмня, но после отново се показва — като малка звезда в края на пътя.

Така бях вперил поглед в нея, че изобщо не гледах къде стъпвам. Кое то бе глупаво. Залитнах, спънах се в ивицата трева по средата на пътя и паднах. Не се ударих кой знае колко лошо. Просто останах без дъх за миг. Лежах така под дъжда, а капките барабаниях по гърба и нещастните ми бедра. Спокойно можех да си остана така. Ей така, като нищо. Независимо колко валеше. Трудното бе да се изправя.

Хайде, ставай.

Не искам.

Ще го направиш.

Не мога повече...

Бледото лице на Салан.

Изправих се.

Бе се стъмнило, когато стигнах до първите къщи, а когато се опитах да спра, се олюлях толкова силно, че паднах към студената мокра стена и седнах по дупе на земята.

Ставай. Ставай веднага.

Краката ми обаче отказваха да ме слушат, а и бях останал съвсем без дъх, така че не можех да извикам. Наложих ми се да изпълзя на четири крака до вратата и да потропам с наквасената си длан.

— Отворете!

Нямаше реакция. Нима можеше да са си легнали толкова рано, по дяволите? Ударих по вратата още веднъж. Хайде де, елате!

— Отворете, дяволите ви взели!

Най-накрая отвътре се дочу тропане и вратата се отвори. Едно ужасено дете подаде глава навън.

— Татко го няма — рече тя. — Върви си.

Трябваше да направя всичко възможно да не я изплаша повече, така си помислих. Тя изглеждаше достатъчно стресната, а и това, че седях на земята, вместо да стоя изправен на два крака като нормалните хора, изобщо не ми помагаше.

— Намери баща си — казах колкото се може по-спокойно, макар че едва дишах. — Кажи му, че един кораб е претърпял крушение в Залива на трола и има ранени. Те имат нужда от помощ, колкото се може по-бързо.

Ала тя стоеше като вцепенена и гледаше втренчено. Само че не мен, а някъде зад рамото ми.

— Кой е ранен? — попита мъжки глас зад мен.

Направо ми олекна, като чух да ми говори възрастен разумен човек.

— Салан — рекох. — Салан Кензи. Ако трябва нещо да се плати, кланът Кензи веднага ще осигури средства.

— Кензи, казваш, а? Трябва да видим, дали ще намерим време за това. А ти кой си?

— Давин Тонере.

Аз се опитах за последен път да се изправя на крака, но не можах. Те просто бяха останали съвсем без сили. Но успях да се обърна и да видя спасителя си.

Едва тогава забелязах, че той носеше униформа на Ордена на дракона.

ДИНА НЕЖЕЛАН ПЪТНИК

Нико ме откри пръв.

„Сребърния вълк“ подскачаше и пореше вълните с пълна сила, а екипажът на Гарвана бе изцяло погълнат от въжета, платна и така нататък. Бях се спотаила зад едно буре с вода. Вече нямаше нужда да свиря на флейтата на татко, за да не ме открият. Трябваше единствено да седя мирно, да внимавам да не им се пречкам в краката и да изсвирвам по някой друг тон, когато някой погледнеше към мен.

Бе толкова лесно. Твърде лесно. Защо се получи така с мен? Когато срещнах Сезуан за първи път, изобщо не подозирах за съществуването на дара на змията. Никой не ме бе учил как да го използвам, освен ако не броим краткото пътуване от Сагислок до крепостта „Сагис“. Това бе единственото време, което някога прекарах с баща си, а точно в онзи момент си мечтаех само да се освободя от него. А сега... сега не знаех какво да правя.

Притежавах дара на змията и можех да създавам лъжовни за очите и ушите представи. Лъжа или сън. А може би и двете. Не можех да лъжа себе си, нито пък Нико, както се оказа накрая.

Самата аз не знам какво се случи. Беше ми студено, повдигаше ми се и ме гризеше съвестта, че бях изоставила Роза и Давин на плажа със Салан, без да се уверя дали помощта ще дойде навреме. Освен това бях и уморена. Не бях спала особено много през последното денонощие. Може би бях задрямала за миг. Не знам, но изведнъж видях Нико да стои пред скривалището ми и да ме гледа втренчено.

— Дина!

Изглеждаше така, сякаш ме мислеше за призрак. Светкавично вдигнах флейтата, но явно не бях достатъчно бърза. Нико посегна към блестящата черна дръжка и ме спря. Той все пак бе видял как Сезуан отваря врати и ключалки с мелодията ѝ в нощта, когато влязохме в крепостта „Сагис“ и освободихме пленниците.

А сега я бе съзрял у мен.

Не ме попита как се бях качила на борда. Мисля, че знаеше. Вероятно се бе досетил в мига, в който видя флейтата на баща ми.

— Защо? — попита единствено той.

— Защото... защото не искам да те убият — рекох аз.

— Да не би това да зависи от теб? — отвърна ми той.

— Ако съм с теб, ще внимаващ повече — казах му твърдо.

Той затвори очи за миг.

— Никога ли няма да ме оставите на мира? — рече Нико. — Ти и майка ти. И инатливият ти брат. Знаеш ли колко студена бе водата? Той можеше да се удави. Всеки разумен човек би се отказал. Ала не. Семейство Тонере се е вкопчило в мен, сякаш съм овца, която отказвате да пуснете извън кошарата.

Очите му бяха кръвясали и миришеше на бира. Много мъже пиеха, разбира се, както и доста жени. Ако човек не бе сигурен, че водата ставаше за пиене, бирата бе чудесен заместител за утоляване на жаждата. Ала в случая с Нико... В случая с Нико това изобщо не беше добър знак. Бирата не му се отразяваше особено добре. А щом започнеш веднъж, не знаеше кога да спре. Така бе и с виното и ракията.

Не казах нищо. Той винаги изглеждаше така, сякаш... Не знам как точно да го определя. Така, сякаш нещо го болеше и се опитваше да го скрие. Ала същевременно... Преди първата ни среща ми бяха казали, че е убил трима души — един възрастен мъж, една жена и едно дете. Само майка ми вярваше в невинността му. Въпреки това обаче не ме бе страх от него. Или поне не много. Ала сега... Той се бе променил. А новият Нико... От него направо ме побиваха тръпки.

— Дай ми флейтата — рече той.

— И защо да го правя?

— Промъкнала си се на борда на чужд кораб без разрешение — отвърна ми той. — Ти си нежелан пътник, Дина, и първото нещо, което човек прави с такива хора, е да ги обезоръжи.

— Та това е само една флейта!

— Дина... И двамата много добре знаем, че тази флейта е и могъщо оръжие. Във всеки случай в ръцете на този, който знае как да я използва. А ти явно знаеш.

Едва успях да накарам пръстите си да пуснат флейтата. Сякаш ръцете ми я обичаха повече от мен и не искаха да я предадат.

— Изправи се.

Погледнах го колебливо.

— Какво ще правиш?

— Каквото се прави с нежелани пътници.

— И какво е то?

— Трябва да ги заключиш на сигурно място и да се погрижиш да не създават проблеми. Насам, медамина.

Той ме хвана за ръката, не много силно, това би било нетипично за него. Ала едно бе ясно — не искаше да рискува да успее да се измъкна от хватката му. А флейтата — отнасяше се с нея, сякаш наистина бе оръжие, с което можеха да те прободат или порежат. Внимателно и с уважение. А и не ми остави никакъв шанс да успее да се приближа до нея.

Гарвана сбърчи вежди и ме огледа недовошно.

— Каква е тая мърла, която си хванал?

— Дина Тонере — отвърна Нико рязко. — Сестрата на Давин.

— Да, виждам. Какво, по дяволите, прави тя тук? Тя не беше ли на плажа на Залива на трола заедно с останалите?

Видях, че Нико се поколеба.

— Явно не — отвърна той после, без да спомене нито дума за баща ми и дара на змията.

Гарвана ме гледаше втренчено. Очите му бяха мрачни като въглени.

— Как се качи на борда? — попита ме той.

Де да можех да го накарам да се замисли за нещо друго. Де да можеше да извърне поглед за миг... Ала флейтата бе у Нико, а той продължаваше да ме държи за ръката.

Стоях и мълчах, защото не можех да измисля никакво обяснение, което да не прозвучи като лъжа, магия или и двете едновременно.

— Е? Дай да чуем.

— Аз... Аз просто се качих по въжената стълба.

— Въжената стълба? Тя не е ли... — той погледна набързо към перилата на кораба. И я видя, въжената стълба, по която те самите се бяха качили на борда, все още си висеше там.

— Енок — извика той. — На какво прилича това?

Един от моряците остави набързо водната чаша и дойде, за да види какво имаше предвид Гарвана. Той погледна втренчено въжената стълба, която се поклащаше напред-назад в такт с движенията на кораба, а долният ѝ край цопваше в морето всеки път, когато „Сребърния вълк“ се наклонеше.

— Съжалявам, капитане — промърмори той. — Явно съм я забравил.

Гарвана замахна силно с ръка и я стовари така здраво върху тила на мъжа, че той чак изпраща.

— Забравил я бил. Да не би да оставяш и вратата на дома си отворена, та всеки да може да влезе спокойно вътре? Виж сега до какво доведе твоята разсеяност.

Той ме посочи обвинително с показалец.

Морякът изглежда ме забеляза чак сега.

— Това е момиче — рече той.

— Да, момиче е. Едва се отървахме от брата и се натресохме на сестрата. Прибери стълбата преди и останалите членове на семейството да се качат на палубата.

— Да, капитане — рече морякът и веднага се залови да изтегли стълбата над перилата. Той изглеждаше леко объркан и аз много добре го разбихах. Но точно в този момент нямаш време да го съжалявам, самата аз имах достатъчно проблеми. Дали обаче съвестта не ме гризеше леко — ако не бях използвала флейтата на баща си, за да се промъкна на борда, никой нямаше да разбере, че той бе „забравил“ стълбата, и Гарвана нямаше да го зашлеви през врата.

В момента обаче ме безпокояха други неща. Палубата се люшкеше под краката ми и това ми създаваше неприятно усещане. А Гарвана стоеше и ме гледаше с такова изражение на лицето, сякаш обмисляше дали да не ме хвърли зад борда.

— Защо си се качила на кораба? — попита той.

Не бях сигурна дали можех да му обясня. Вдигнах рамене и забих поглед в дъските на палубата.

— Просто много исках да дойда с вас — промърморих.

— Много искала да дойде с нас — повтори Гарвана подозрително. — Накъде си мислиш, че сме тръгнали? На разходка в гората ли?

Не казах нищо.

— Ценна ли е? — Гарвана погледна Нико.

— Какво имаш предвид? — попита го Нико.

— Знаеш какво. Може ли да я използваме за нещо или да я продадем на някого?

За миг лицето на Нико застина.

— Ние не продаваме хора — рече той тихо. — Все още не сме толкова зле. — След което добави със странно сериозно изражение: — Или поне не хора, които не са си го изпросили.

— Слушай сега — рече Гарвана. — Току-що изхвърлих товар за почти 80 сребърника заради теб. Така че ако мога да получа откуп за момичето, ще го направя. Независимо дали на негово височество му харесва или не.

Нико остана като вцепенен известно време. Усещах бушуващия в него гняв. Тялото му бе напрегнато като пружина. Той обаче успя да се сдържи.

— Да — рече Нико бавно. — Тя е ценна. Всъщност, доста ценна. Така че ако само се опиташ да направиш нещо подобно, уговорката ни отпада на мига. Опитай се да пресметнеш сам колко ще ти струва това.

Гарвана присви очи.

— Ясно. Щом така искаш.

— Така стоят нещата.

— Младият Господар ми дължи... доста голяма сума. Доста голяма.

— Ще си получиш парите.

Гарвана кимна бавно.

— О, да, и още как. Може да не се съмняваш... Ще ги получа, по един или друг начин.

Гледах неспокойно ту единия, ту другия. Тези приказки за пари. Гарвана определено бе от хората, за които всичко бе сребро, а Нико бе беден като църковна мишка. Какво щеше да прави, когато Гарвана поискаше възнаграждението си?

Нико вдигна рамене, сякаш това нямаше никакво значение.

— По един или друг начин — повтори той и кимна леко. — Това бяха условията, да. Но дотогава...

— Да, да, добре. Щом момичето означава толкова много за теб. Обаче искам да я свалиш долу и да се погрижиш да не създава проблеми.

— Кармиан ще я държи под око. С нея шега не бива.

Гарвана неочаквано се изсмя.

— Да, определено е така.

Кармиан? Коя по дяволите е Кармиан?

ДИНА КАРМИАН

Спряхме пред една завеса вместо врата и Нико почука учтиво на гредите отстрани.

— Кармиан?

Не последва веднага отговор.

— Какво искаш?

— Да говоря с теб.

— Аха. Значи отново си говорим.

— Кармиан, нямам време за това. Искam да направиш нещо за мен.

Завесата полетя рязко встрани. В отвора на вратата стоеше жена, която... Първото нещо, което се набиваше на очи, бе косата ѝ. Тя бе с цвят на старо злато, като най-красивите есенни листа, дълга и къдрава като... Не бях виждала русалки, но не се съмнявах, че косата им бе точно като нейната.

След това забелязах панталона.

Не че не бях виждала жена с панталон и преди. Когато им предстоеше дълъг път на кон или тежка работа, жените от Хьойландет често скачаха в чифт стари панталони на мъжете си. Но те обикновено бяха ушити от груб ленен плат, а и бяха твърде големи, така че се налагаше да ги пристягат с въже или колан.

Панталонът на Кармиан обаче беше ушит специално за нея. И изобщо не бе широк. Прилепваше към слабите ѝ крака и бедра и завършваше в един вид корсет точно под гърдите. А гърдите ѝ... Част от тях се виждаше, защото не бе закопчала ризата си изцяло.

Тя се облегна на касата и скръсти ръце.

— Какво бих могла да направя за уважаемия господин? — рече тя, но в гласа ѝ не прозвуча и грам уважение. Тя му бе сърдита. Толкова сърдита, че сиво-зелените ѝ очи бяха присвити от гняв.

Нико постоя и известно време не сваляше поглед от нея. Той нямаше как да не усети яда ѝ, но се престори, че нищо не се е случило.

— Това е Дина. Тя явно е открила ново призвание — да пътува насам-натам без позволение. Ще се наложи да делиш една каюта с нея. Освен това бих искал да я държиш под око. Не бива да се качва на палубата, за да не пречи на Гарвана.

Кармиан ме погледна със същия сърдит поглед, с който гледаше Нико.

— Аха, значи трябва да се превърна и в детегледачка?

В гласа ѝ отново се промъкна сърдитата язвителна интонация, но Нико и този път не реагира.

— Да, благодаря — рече той просто. — Става въпрос за ден-два.

След това той се обърна към мен.

— Слушай Кармиан, Дина. Стой при нея. Не те искам на палубата. Ясно ли е?

Не. Всъщност изобщо не бе ясно. С кого се бе сприятелил така изведнъж Нико? С Гарвана и екипажа му, които бяха ранили Салан, а аз не знаех дали той щеше да оцелее или не. А сега и тази... тази Кармиан, която стоеше тук със специалните си панталони, с косата си на русалка и с разголените си гърди, сякаш искаше да накара Нико да ги гледа, макар че му бе сърдита.

Погледнах Нико.

— Какво ще правиш, ако Салан умре? — попитах аз. Видях, че уцелих болното му място, пронизах го като с нож, силно и точно, дори без гласа и погледа на Жрица на срама.

Характерно за Нико обаче бе, че той никога не отвърщаше на удара. Дори и в този миг, когато стоеше пред мен отчужден и нещастен едновременно и така миришеше на алкохол, че явно бе изпил повече, отколкото можеше да носи. Той не ми отвърна веднага. Продължи да гледа единствено Кармиан.

— Наглеждай я — рече Нико. — Дръж я далеч от палубата, даже ако се наложи да я вържеш като куче. Не искам да пострада.

Той ме бутна по гърба, така че аз се озовах до Кармиан по-близо, отколкото исках. След това си тръгна — заедно с флейтата на баща ми.

Кармиан ме погледна със смесица от раздразнение и любопитство.

— Дина — рече тя. — Предполагам, че си сестрата на Давин. Явно си доста специална, щом той толкова се бои за теб.

Изведнъж почувствах такава умора, че едва се задържах на крака. От клатенето на кораба ми се гадеше, и ако скоро не се унесях в истински здрав сън, то без съмнение щях да повърна.

— Не мисля — отвърнах аз. — Къде бих могла да легна?

Прекарах целия ден, лежейки в малката стаичка на Кармиан, но така ми се гадеше, че не можех да спя. Кармиан ме наблюдаваше студено и изпитателно и донесе едно ведро, което остави до койката. Не сбърка. Съвсем скоро след това ми се наложи да го използвам.

— Надявам се, че си струва тези мъки — рече тя, след като повърнах за трети път.

— Какво искаш да кажеш? — промълвих аз изморено.

— Това, което очакваш да получиш.

Тя едва ли можеше да предположи какво всъщност исках. Ако Нико останеше жив и... почти непроменен, след като цялата история приключеше, щях да съм постигнала целта си. Само че задачата ми изглеждаше непосилна в момента.

Тя отново ме погледна с онзи поглед, сякаш искаше да улови и най-малкия детайл, да ме прецени и да разговаря с мен, докато не разбере що за човек съм.

— Трябва да има някаква причина да си се впила в него като увивно растение. Винаги има причина.

— Не може ли просто да харесваш някого. Не го ли допускаш като вариант? — попитах аз.

— Това не е често срещано явление — отвърна ми тя. — Не и ако съдя по собствения си опит. А и подобни чувства не траят особено дълго.

Всъщност, като се замислех, тя не бе хубава. Не че бе грозна, но имаше остри черти и доста голям нос. Само че човек изобщо не можеше да забележи това на пръв поглед заради косата, гърдите и... И умението ѝ да те накара да я мислиш за красива, въпреки че не беше. Това си бе същинска черна магия.

— Ясно — рекох. — Ами тогава не мога да ти дам разбираемо за теб обяснение.

Тя присви очи и рече:

— Внимавай с ноктите, съкровище. Нямам нищо против един истински котешки бой, но на теб едва ли ще ти хареса.

Тук беше права. В момента ми се струваше непосилно дори да си вдигна ръцете.

— Не искам да се бия с никого — рекох аз.

— Умно момиче — отвърни ми тя само. Бързо пристегна връзките на ризата си и скри гърдите си. След това пъкна глава във вратата и извика към палубата.

— Мац!

Не след дълго на прага застана един моряк. Той бе млад, със светла коса и брада и любопитни сини очи. И макар Кармиан да бе закопчала ризата си, изобщо не се съмнявах какво гледаше.

— Вземи ведрото — нареди му тя. — Изхвърли го и го измий. Тук вони на повръщано.

— Веднага! — отвърна той и й се усмихна широко. Част от предния му зъб липсваше.

Кармиан не отвърна на усмивката му. Въпреки това той взе ведрото, качи се по стълбата и след малко го върна чисто.

— Заповядайте — рече той и се поклони дълбоко.

— Благодаря — отвърна тя. Мъжът обаче явно нямаше никакво намерение да си тръгне сам, затова тя му каза: — Благодаря, Мац.

Морякът се качи горе, леко разочарован, както ми се стори.

В тясната каюта нахлу малко свеж въздух. А и корабът вече не се клатеше толкова силно. Затворих очи за миг. И заспах.

Денят се бе изтърколил, когато се събудих. През люка на каютата виждах късче небе, оцветено в златисто и светлочервено от залязващото слънце. Косата на Кармиан сияеше силно на фона на червеникавата светлина, сякаш гореше.

Какво правеше тя?

Бе застанала с гръб към мен, като леко се бе подпряла с една ръка на касата на вратата, за да не падне. Другият ѝ крак бе силно изпънат назад, доколкото тясното пространство позволяваше. Тя бавно започна да сгъва опорния в коляното докато не клекна съвсем. След това се изправи също толкова бавно. Изглеждаше доста трудно, по шията и тила ѝ блестяха капки пот. Повтори упражнението няколко пъти, след което смени крака. После легна по корем и започна да прави лицеви опори, точно като Давин на няколко пъти.

Никога преди не бях виждала жена да се държи така. Та тя тренираше! Давин го правеше, защото искаше да заздравя тялото си и да си служи по-добре с меча. За какво ѝ бе на Кармиан обаче? Тя не се биеше с хладни оръжия? Или пък грешах? Във всеки случай тя изобщо не приличаше на останалите жени, които познавах.

— Накъде пътуваме? — попитах.

Тя се стресна леко. Явно почти бе забравила, че съм там.

— Дунарк — отвърна ми тя.

Точно това очаквах да чуя. Въпреки това стомахът ми се сви. Най-опасното място на света за мен и Нико бе именно Дунарк.

— Какво ще правим там?

Сиво-зелените ѝ очи светнаха и тя отметна един мокър кичур от бузата си.

— А ти как мислиш?

— Това е опасно за Нико.

— Така ли, малко съкровище? Представи си само, той не знае. Май трябва да му го обясниш.

Тя определено знаеше как да те направи за смях. Само че не тя лежеше на койката и не нейният стомах се свиваше на ледена буца само при мисълта за Дунарк. На нея със сигурност ѝ бе безразлично. Ако нещо вътре в нея се бе превърнало в леден къс, то това определено бе сърцето ѝ.

— Кога... — В гърлото ми заседна буца и трябваше да се прокашлям. — Кога ще пристигнем?

— Утре. Вероятно преди обед.

Утре. Сърцето ми прескочи. Толкова скоро. А аз бях проспала по-голямата част от деня вместо да...

— Къде е Нико? — изправих се с усилие и спуснах крака на пода.

— Някъде горе, на палубата — отвърна ми тя. — Накъде си мислиш, че си тръгнала?

— Трябва да говоря с него.

— Не, не трябва. Това, което трябва да направиш, е да стоиш тук.

— Да, но...

— Ти сама чу какво каза той, съкровище. Няма да те пусна, даже ако се наложи да те завържа като куче.

Нищо не можех да сторя. Тя със сигурност бе по-силна от мен, а ако се сбиехме, хората на Гарвана веднага щяха да дотичат долу. А даже и да опитвах да стана невидима за очите, нямаше да успея. Не и без флейтата, която бе у Нико. Той я бе взел, за да ме обезоръжи, както сам бе казал. И се бе оказал прав. Без нея не можех да се изплъзна от ръцете на Кармиан. Нея трудно можеше да я заблуди човек, а и тя бе глуха за молби. Казах ѝ, че ще повърна отново, ако не изляза малко на чист въздух. А тя ми отвърна, че това е неприятно, но че няма да е за първи път. Казах ѝ, че ми се ходи до тоалетна, а тя ме накара да се изпишкам в едно ведро в каютата. Да, Нико бе прав, с нея не можеше да си играеш.

Накрая той сам слезе долу. Лежах на кушетката, навън се стъмваше все повече и повече и се опитвах да не заспя, за да не изгубя още повече време. Когато се събудих, най-вероятно щяхме да сме в Дунарк и щеше да е твърде късно.

От другата страна на завесата се чу леко чукане.

— Кармиан?

— Да?

— Може ли да вляза?

— Ако искаш.

Този път не направи нищо с ризата си. Просто се изправи и отметна косата на русалка на гърба си, а тя се разля като водопад... Не, по-скоро като огнена река.

— Тя спи ли? — попита той тихо.

— Не — отвърна му Кармиан. — Не спи.

Нико ме погледна. Светлината от единствената маслена лампа в каютата осветяваше неравномерно лицето му и го състаряваше. Почти приличаше на старец.

— Най-добре да се опиташ да поспиш — рече ми той тихо.

— Да, само че не мога. Толкова ли е странно? Чух, че утре ще сме в Дунарк.

Той кимна.

— Да, такъв е планът.

— Планът? Нико, нима ти имаш някакъв план? Освен да... да позволиш на първия срещнат войник от Ордена на дракона да те убие.

— Дина. Аз не съм идиот, все пак.

Не, той не беше идиот. Но не беше и... Не беше и на себе си, а аз се страхувах, че бе изгубил всяка надежда.

— Кармиан — обърна се той към нея. — Бих искал да поговоря с теб.

— Давай.

Той поклати глава.

— Не тук. Качи се с мен на палубата. Дина, ти оставаш тук. Разбра ли?

— Нико, аз трябва...

— Не. Оставаш тук. Обещай ми.

Очите му останаха вперени в моите доста по-дълго от обикновено. Нико не можеше да забрави напълно, че някога притежавах умения на Жрица на срама, които на моменти се проявяваха отново съвсем неочаквано. Може би не бе толкова странно. Човек, който в миналото е бил разпитван дълго и мъчително от Жрица на срама, както мама бе разпитвала Нико... Това не се забравя.

— Обещай ми — повтори той.

Кимнах.

— Добре, ще остана тук.

Кармиан стоеше със скръстени ръце и ни наблюдаваше.

— Сигурен ли си, че не искаш да я вържем за всеки случай? — попита тя, а аз не можех да разбера дали се шегуваше или говореше сериозно. Напълно ми бе ясно, че изобщо не й бе харесало цял ден да си играе с мен на детегледачка и стражар.

— Дина никога не нарушава обещанията си. Нали?

— Да.

Това бе самата истина. Поне през първите пет минути, след като се качаха на палубата и забравеха за мен.

Не че ми беше лесно да обещавам нещо, което знаех, че нямаше да изпълня. Не точно така бях възпитана с майка като моята, но си казах, че го правя за доброто на Нико и защото ми се налагаше. Знаех, че баща ми не би се поколебал дори за миг.

Те стояха до перилата, на около десет-дванайсет стъпки от отвора. Тук, горе, все още бе леко светло. Хоризонтът, където морето и небето се сливаха в едно, все още бе оцветен в златисто от залязващото слънце. Разговаряха, или по-точно Нико говореше, а Кармиан слушаше. Само че ако исках да чуя, трябваше да се приближа.

Щеше да е далеч по-лесно, ако разполагах с флейтата, но дори и без нея...

„Гледай вълните“ — помислих си аз. „Виж чайката, която се спуска стремглаво надолу към тъмната вода...“

Ако човек кажеше на някого: „Стига си ме гледал“, — то това веднага би привлякло погледите към него. Баща ми ме бе научил, че не можеш да се скриеш по този начин. Така не би успял да накараш останалите да извърнат очи. Повечето хора обаче са устроени така, че могат да виждат само едно нещо. Ако Нико и Кармиан насочеха поглед нанякъде другаде, нямаше да ме видят. Всъщност всичко бе много лесно. А флейтата бе толкова ефективна, защото успяваше да привлече вниманието на хората, без те да забележат. Тя изпращаше към ушите и съзнанието им картини и сънища, докато накрая очите им ставаха слепи за това, което Черният магьосник искаше да скрие.

Сега обаче флейтата я нямаше. Ала можех да опитам въпреки това...

„Гледайте залеза. Гледайте как лъчите танцуват по водата. Гледай как косата на Кармиан се развява на вятъра.“

„Не гледайте към мен.“

Успях. Бях застанала ниско долу на четири крака и допълзях още по-близо до тях.

— Важно е — рече Нико. — Когато слеза на брега утре, тя трябва да остане тук. Освен това трябва да се върне в Хьойландет, независимо как.

— А кой според теб трябва да се погрижи за това? — реагира Кармиан. — Изобщо не е лесно да я задържиш на едно място. Наумила си е, че трябва да се грижи за теб или нещо в този дух. А и е дяволски инат.

— Благодаря — рече Нико. — Това ми е известно. Но... Кармиан, в миналото. Когато... Когато с Безшумния работехте заедно...

— Нико, ти обеща, че няма да...

— Да. Ще сторя каквото съм обещал. Няма да кажа на никого.

— Те бяха група стари глупаци, които нямаха идея как да похарчат купищата си пари. Да не би да им се наложи да търпят лишения, задето получихме част от богатството им? А освен това мога да ти кажа, че доста добре ги позабавлявахме в замяна на това.

— Не се и съмнявам, но не...

— Пък и него го обесиха. Не знаеше ли? Той и на мравката път правеше, нито бе заплашвал, нито бе нападал хора. Въпреки това го обесиха. Ще наречеш ли това справедливост?

— Не, не. В никакъв случай.

— Може би смяташ, че трябваше вместо това да преспя с тях. Защото оттам, откъдето идвам, момичетата не могат да се прехранват по друг начин.

— Кармиан, обещах ти, че няма да кажа на никого. Просто си мислех... Как се погрижи твоите... Как ги нарече... стари богати глупаци? Как се погрижи да не се събудят?

— Сипах им сок от мак във виното.

— А това не е опасно, нали?

— Никой не се оплака. Не и от това във всеки случай.

— Имаш ли още от него?

Настъпи кратко мълчание.

— Може би... — рече тя после предпазливо и с недоверие.

— Добре. Значи ще сипем малко сок от мак във водата на Дина, а може да добавим и вино. А когато тя се събуди, всичко вече ще е свършило. По един или друг начин. Не бихме ли могли да постъпим така?

Мина доста време преди Кармиан да продума отново. Не можех да видя ясно лицето ѝ, но в раменете ѝ се усещаше напрежение.

— Защо се тревожиш толкова за нея? — попита тя накрая. — Не ти си виновен, че тя се забърка в това. Дина сама дотърча след теб и се промъкна на борда по някакъв начин.

— Просто не искам да ми пречи.

— Чакай малко, Нико. Аз те познавам. Не е само това. На моряците не им харесва, че тя е тук. Енок се кълне, че е някаква магьосница, иначе не би могла да се качи на борда на кораба, без той да я забележи. А Мац каза, че за малко да откъснеш главата на Гарвана, когато е споменал откуп. Да не би тя да е тайната ти полусестра или нещо подобно.

— Естествено, че не е. Просто дължа на семейството ѝ... много. Например живота, здравето си и жалките остатъци от чест. Това е само първото, което ми идва наум.

Тя изсумтя.

— Чест. Това е лукс, който невинаги можеш да си позволиш. А ти не си от хората, които размахват фамилния герб и се хвалят с произхода си.

— Честта има много лица — отвърна Нико. — Самоуважение, например. А според мен дори най-изпадналият просяк от Скиденстад има някаква чест. Знам къде се крие твоята. Иначе нямаше да ти напиша онова писмо. Нито пък щях да стоя тук днес, поверявайки живота си в твои ръце.

„О, не“ — помислих си аз. „Стига. Не й се доверявай толкова много. Това може да ти струва живота.“

Тя се изпъна и рязко се извърна настрана, сякаш вече не искаше да го гледа в очите.

— Ти си толкова чувствителен — промълви тихо. — Не всички можем да си позволим това.

— Кармиан...

— Не. Не ме гледай с този поглед. Така или иначе не си искрен. Ако можеше, щеше да увиеш момичето в памук, само и само да не се нарани, а аз изобщо не те интересувам.

— Ти си голямо момиче, Кармиан. Нима не го твърдиш сама? Можеш да се грижиш за себе си по-добре от всеки друг. Аз не те карам насила. Ако предпочиташ да останеш утре тук...

— Не, не това имах предвид.

— Какво тогава?

— Нико. Ти не си ме докоснал.

— Какво искаш да кажеш?

— Много добре знаеш какво. След като напуснахме Фарнес... не си ме докоснал нито веднъж.

Нико не отвърна веднага. След това протегна ръка и я постави на едното й рамо.

Тя се въртна и го отблъсна разярено.

— Не сега! — рече Кармиан. — Аз не съм куче, което си се сетил да погалиш.

— Ама...

— Ако не ти идва отвътре, по-добре изобщо не го прави. Но аз не съм забравила миналото, Нико, когато с радост идваше в леглото ми. Толкова ли съм погрозняла, че дори не искаш да ме докоснеш?

Затворих очи, искаше ми се да си запуша ушите. Не желяех да чуя нито дума повече. Предпочитах да не знам. Не че беше голяма изненада. Известно ми бе, че Нико бе имал много момичета, докато все още живееше в Дунарк и бе най-малкият син на графа, нещастно влюбен в младата съпруга на брат си. Бях ги видяла, когато погледнах в очите му през онази нощ в тъмницата. Нощта, в която започна всичко. Онази нощ преди две години, когато го срещнах за първи път. А Кармиан... Само като си помислих как носеше ризата си, съвсем разголена. Не, това изобщо не можеше да ме изненада. Само едно не можех да разбера — защо ме болеше толкова. Преди две години момичетата на Нико не бяха имали никакво значение.

— Не си грозна — отвърна ѝ той с една странна нотка в гласа, която ме накара отново да отворя очи. — Красива си, както винаги.

Той протегна ръка и погладил къдравата ѝ червена коса. Този път тя не го спря.

— Ти си силна — продължи той. — Ако светът те смачка, когато вече си паднала... Ти просто се изправяш и отвъръщаш на удара. Част от красотата ти е именно в тази сила. Затова не искам да те обвия с памук. Не би ти харесало.

— Ти пък какво знаеш — рече тя, ала за първи път, откакто я бях срещнала, думите ѝ не прозвучаха ядосано.

Тя положи ръка върху неговата и я притисна към шията си.

Бях видяла и чула достатъчно. За момент ми се прииска да изпия отвратителния му сок от мак и да оставя съдбата си в ръцете на Кармиан, Гарвана и съмнителните им планове. Спуснах се обратно по стълбата и се шмугнах зад завесата.

Лампата тлееше едва-едва и в полумрака се спънах във ведрото. То издрънча ужасно, но освен мен, нямаше кой друг да чуе. Разтрих мястото, където ръбът на металното ведро се бе врязал в пресеца ми, извиках силно и отчетливо десетте най-груби ругатни, които знаех. Поолекна ми малко, затова ги повторих.

Когато Кармиан се върна, се престорих, че спя. Не знам дали тя повярва, но поне ме остави на мира. Затършува из полумрака и приготви още едно легло. След това загаси лампата.

Въжетата и дъските на койката заскърцаха, когато Кармиан си легна. След това настъпи тишина. Дали спеше? Нямахте да се изненадам. Нико я бе нарекъл силна, но според мен бе единствено студена. Студена, коравосърдечна и фалшива. А Нико бе избрал да се уповава на нея? От всички хора на света. „Оставям живота си в ръцете ти“ — така бе казал той.

Втренчих се в мрака.

Ако трябваше да оставя живота си в нечий ръце, защо не бе избрал моите?

ДИНА ДРАКОНЪТ ГО НЯМА ВКЪЩИ

Човек не можеше просто така да влезе с кораб в пристанището на Дунарк. Най-близкият град, където кораб като „Сребърния вълк“ можеше да хвърли котва, бе Дунабара. Той бе разположен в северния залив точно под скалите, на които се извисяваше самият Дунарк. Дунабара се бе разраснал значително през последните години, точно като Дунарк, така че в подножието на скалите се бе появило ново селище на име Недербюен. От Дунабара го делеше само тясна ивица земя и бе единствено въпрос на време двата града да се слейт в един.

В пристанището на Дунабара имаше много кораби. Толкова много, че не можех да ги преброя. А по кея се нижеше пъстра върволица от хора и товари, бурета, каси и кошници, разнасяни напред-назад от потни моряци или дребни магарета, които припкаха нагоре-надолу по тесните мостици, без да се препънат, въпреки че според мен носеха непосилен товар на рошавите си гърбове.

— Добре, малко съкровище. Веднага слизай долу.

Обърнах се. Зад мен стоеше Кармиан, която до преди миг спеше така сладко на койката си в каютата.

За миг се зачудих дали нямаше да е по-добре да се прехвърля през перилата и да скоча в морето. Само че все още бяхме доста далеч от брега, а водата бе студена. Давин може би щеше да го стори, но не и аз.

— Исках само да видя града — рекох аз.

— Добре. Само че ако ти можеш да видиш града, и той може да види теб. Слизай веднага долу, а аз ще донеса закуска.

Закуска. А, да. С вино и сок от мак.

— Не съм гладна.

— Щом така казваш.

Означаваше ли това, че не ми бяха сипали сок от мак? Не, не можех да разчитам на подобен късмет.

Кармиан ме хвана за ръката.

— Мога да ходя и сама — рекох аз и се отскубнах.

— Внимавай.

Не исках тя да ме докосва. Не исках да усещам ръцете ѝ по тялото си. Всъщност дълбоко в душата си исках да ни делят километри разстояние и да се намираме в двата края на света например, вместо да ми се налага даделя една каюта с нея, която бе три на четири.

— Не беше ли тръгнала за закуска? — попитах.

Тя ме погледна изпитателно.

— Мислех, че не си гладна.

Разменихме си погледи. Ако уменията ми на Жрица на срама не бяха изчезнали, нямаше да стои пред мен и да ми се надува така, помислих си аз. Или пък щеше?

— Аз не съм — отвърнах накрая.

Може би бе като Дракан — напълно безчувствена и неподвластна на погледа на Жрица на срама, защото бе лишена от срам. Да, Нико бе споменал, че тя имаше чест. Само че не можеше да се разчита на преценката му по отношение на Кармиан. Нали тя сама бе казала, че той с радост бе идвал в леглото ѝ.

Накрая Кармиан все пак донесе закуска, но преди това помоли Мац да ме наглежда междувременно. Тя не ми вярваше, това поне бе ясно. Аз може и да успея да накарам Мац да отклони поглед от мен, но каква полза щеше да има от това? Даже и да откриех Нико и да успея да поговоря с него, бях напълно убедена, че той нямаше да ме послуша. Неговият план включваше Кармиан и Гарвана, но не и мен.

Кармиан се върна с две купички каша и два бокала пунш. Погледнах бокала с димящата червено-златиста течност. Това е, помислих си. Ако бе сипала сок от мак някъде, то без съмнение бе тук.

— Яж — рече тя. — Може и да не си гладна, но и вчера нищо не хапна, а никой на борда няма нито време, нито желание да се грижи за болни малки деца.

Прецених ситуацията. Сигурна бях, че кашата бе безопасна. А и тя бе права, ако не хапнех нещо, което освен това успея да задържа в стомаха си, щях да остана съвсем без сили.

Взех една лъжица и опитах внимателно кашата. Бе малко посолена, отколкото трябваше, но иначе бе нормална на вкус.

Кармиан ме гледаше намръщено, явно предпазливостта ми не ѝ допадна особено.

— Всички ядем от тази каша — рече ми тя. — Но може би госпожица Недоволство е свикнала с по-хубава храна?

— Не — промълвих аз и изядох още една лъжица. — Кашата е много вкусна.

В началото не каза нищо за пунша. Но когато ѝ стана ясно, че нямах намерение да пия, сбърчи вежди.

— Не обичаш ли пунш?

Вдигнах рамене.

— Не пия особено много вино.

— Аха — рече тя снизходително. — Твърде си малка за това. Виното не е напитка за деца.

— Аз не съм дете.

— Така ли? Може би предпочиташ мляко? Или каша за сукалчета?

Нямаше да ѝ се дам толкова лесно. Не бях чак толкова глупава, че да изпия сока ѝ от мак, само за да докажа, че не съм малко дете. Ако не знаех, че са сипали вътре сок от мак, то тогава... Предизвикателната ѝ подигравка може би щеше да постигне целта си. Но не и сега.

Така че когато малко по-късно хвърлихме котва в Дунабара, бях все още будна. А Нико — бесен.

— Тя не искаше да го изпие — рече Кармиан, без да взима присърце гнева на Нико. — Какво очакваш да бях направила, да я хвана за носа и да го излея насила в гърлото ѝ?

— Ти ми обеща...

— Обещах ти да сторя каквото мога. Не съм аз виновна, че малката госпожица е толкова хитра и инатлива.

Нико ме погледна ядно и изненадано едновременно. Тъмносините му очи бяха почти черни.

— Не искам да участваш във всичко това — рече той. — Те няма... Не искам да...

На Нико рядко му се случваше да не може да открие точните думи. Ала сега стоеше пред мен и се мъчеше, както Давин на няколко пъти. Сякаш нямаше думи, които да изразят това, което искаше да каже.

— Управителят на пристанището ще дойде всеки момент — рече Кармиан и го погледна студено. — Така че ако не искаш да те заловят на мига, което би провалило всичко, трябва да се скриеш веднага в дупката. И да решиш какво ще правим с нейно превъзходителство госпожицата.

Тя не искаше да ми направи комплимент с този епитет и ми се щеше да ѝ кажа да спре да ме нарича така. Но това все пак бе поносимо от снизходителното „съкровище“, което бе използвала в началото. Освен това сега бе най-добре да си държа устата затворена.

Нико ме погледна още веднъж с почти черните си очи.

— Тя ще дойде с мен — рече той. — Във всеки случай поне сега. Ще я взема в дупката.

— Ако има място.

— Ще има.

Кармиан сви рамене.

— Ако това искаш. Само побързай. Не разполагаме с цял ден.

Така наречената дупка представляваше кухня между корпуса на кораба и няколко дъски на пода на трюма, където обикновено държаха баласта — камъните, благодарение на които „Сребърния вълк“ не се накланяше твърде много на една страна и не се преобръщаше, когато вятърът надуеше платната. Гарвана бе махнал или преместил няколко камъка и бе отворил тясно правоъгълно пространство. Не мисля, че обикновено превозваше тайно хора така, но имаше предостатъчно място и за Нико, и за мен. Поне докато не се опитвахме да си поемаме дълбоко въздух или да се движим.

Той ми бе ядосан. Бе много странно да лежа до човек, който изпитваше толкова силен гняв. Аз бях легнала леко настрана, а лицето ми се допираше до рамото му, така че ръбът на яката му докосваше бузата ми. Той бе толкова бесен, че не искаше да ме прегърне, макар че така би било много по-удобно и за двамата ни. Нямахме как съвсем да не ме докосва, но се опитваше да не го прави, доколкото бе възможно.

— Нико... Мисля, че не бива да се доверяваш на Гарвана — рекох аз.

— Аз изобщо не вярвам на Гарвана.

— Ами тогава защо...

— Вярвам в лакомията му. Съвсем просто е.

— Да но, Нико... Той може да получи сто златни монети, ако те предаде.

— Да.

— Не разбирам...

— Дина, не искам да се бъркаш. Ще правиш каквото ти кажа и ще останеш тук, докато открием кой да те върне във Фарнес. Чуваши ли?

Аз си замълчах, защото не исках да му обеща.

— Къде е флейтата? — попитах го вместо това.

— У Гарвана.

— Гарвана? — ядосах се. — Дал си флейтата на баща ми на Гарвана?

— Корабът е негов — отвърна ми Нико кратко. — А на кого можех да я дам иначе? На някого от екипажа?

Само мисълта, че някой от тях... Че Мац например че някой ще я докосне, ще си играе с нея и дори ще пробва да свири... Дебелите им пръсти по нежното ѝ тяло, устните им прилепени към... Не, не можех да понеса тази мисъл. В мен закипя гняв, също толкова силен, като Никовия.

— Тази флейта е... незаменима — рекох аз.

— Тогава може би не трябваше да я мъкнеш с теб на борда, когато реши да се качиш без позволение.

Само че без нея изобщо нямаше да успея да се кача на борда и той много добре го знаеше.

В трюма закънтяха стъпки. Усетих как Нико притаи дъх за миг. Дори не се опита да ме накара да притихна, въпреки че не бе и необходимо. И аз нямах изгода да ни открият.

Стъпки. Бяха няколко души. Около четири или пет. Чуха се и гласове.

— Къде по дяволите е товарът? — попита един непознат глас.

— Продадохме по-голямата част в последното пристанище.

— Аха. И кое бе то?

— Тоубю.

— В Локлайн? Нима не хвърлихте котва във Фарнес?

— Чухме, че е най-добре да стоим по-далеч от Хьойландет.

— Добре сте сторили. Ако ми казваш истината. Не е в твой стил да пътуваш с празен трюм, Садор.

Постепенно бях узнала, че Садор бе истинското име на Гарвана. Малцина се осмеляваха да го нарекат Гарван в лицето.

— Това все пак не е престъпление, нали?

— Не. Просто е странно.

— Халан, Боска, претърсете тази съборетина и проверете дали не вози скрит товар някъде. Господин Садор, ще бъдете ли така добър да ме придружите до кабинета през това време, за да ви запозная с новите правила?

Това не се хареса на Гарвана. Но той се видя принуден да смотолеви едно почти любезно да.

Спомних си за деня, в който лежах под дъските на леглото в алкова на учителя Маунус в крепостта Дунарк, докато Дракан и мъжете му претърсваха цялата работилница, за да ни открият с Нико. Представете си, че и Нико се сетеше за същото? Колко се страхувах тогава. Бях така вцепенена от страх, че не можех да си поема дъх.

И сега се страхувах. Този път обаче можех единствено да чакам да ни открият. И май съвсем скоро щяха да го сторят. Не можех да видя мъжете, които се разхождаха над главите ни, чувах единствено как шареха напред-назад, как удряха по корпуса и бъркаха в цепнатини и пукнатини. Търсеха скришни места, точно като това, в което лежахме. Не се съмнявах, че щяха да ни открият, ако продължаха. Ето още една причина Гарвана да се ядосва, че бе изхвърлил товара, за да влезе в Залива на трола. Управителят на Дунабара едва ли щеше да прояви такова усърдие, ако не бе заподозрял нещо.

— Да те вземат дяволите! — извика единият мъж внезапно.

— Какво има?

— Плъх. Цяло куче.

Аз по принцип не обичах особено плъхове, но в този момент... Направо ми идеше да го разцелувам.

„Плъховете са гадни“ — помислих аз, колкото се може по-настойтелно. — „Тук гъмжи от тях... Щом има един, има и още. Мръсни плъхове, които разнасят купища болести. Ако те ухапят, можеш да умреш...“

Нико се размърда притеснено. Не исках точно той да си мисли за плъхове, но аз практически лежах върху него, така че, ако успеях да внуша това послание на някого, то той щеше да е първи.

— Ето още един!

— Дяволите ги взели. Огромни са!

— Янус въжарят бе ухапан веднъж — рече единият мъж с погнуса. — Ръката му се поду и пръстите му съвсем почерняха. За малко да ритне камбаната.

— Отвратителни чудовища.

— Да. Готов ли си?

— Да, тук няма нищо.

— Мисля, че Управителят търси под вола теле. Тук няма нищо, освен плъхове.

Чухме ги как се качиха на палубата по стълбата. Трюмът притихна, като се изключи обичайното проскърцване на корпуса и някакво леко шумолене, което може би идваше от някой плъх.

— Не ме е страх от плъхове! — рече Нико изведнъж доста силно.

— Нико...

— Ти беше, нали? Ти ни накара да си мислим за плъхове!

Думите му прозвучаха толкова обвинително, че се почувствах омерзена.

— Да не би да предпочиташе да ни открият? Сигурно много ти се иска да те бяха измъкнали от скривалището и да те бяха завлекли в Дунарк, така че любимият ти полубрат да може да ти отсече главата.

— Ти си била!

— И какво?

— Накарай мислите да изчезнат! — рече той с треперещ глас. — Не искам да ми се привиждат плъхове! Не искам да виждам само мрак! Не искам да усещам мириса на кръв!

Мириса на кръв? Това не бе мое дело.

Изведнъж осъзнах какво се бе случило. Нико не мислеше за уютната работилница на учителя Маунус, докато лежеше тук, наскриване в мрака. Той си бе спомнил тъмницата, тъмницата, където бе прекарал цял ден и цяла нощ с ръце, покрити с кръвта на семейството му. Там също имаше плъхове.

— Нико, успокой се...

Той целият бе започнал да трепери. Поемаше си тежко въздух, сякаш нещо го душеше.

— Нико! Всичко е наред!

— Прогони мислите — рече той ядно. — Веднага!

Само че това никак не бе лесно. Не можеш просто така да накараш някого да спре да мисли за нещо. Колкото повече се опитваш, толкова по-зле става.

— Нико, замисли се за нещо друго.

— Да се замисля за нещо друго? Само това ли ще кажеш?

— Говоря сериозно. Мисли за нещо хубаво. Нещо, което обичаш. Конят ти например. Хьойландет. Учителят Маунус.

Забелязах обаче, че той продължаваше да трепери, дори още по-силно отпреди, и аз започнах да се отчайвам.

— Мисли за Кармиан, по дяволите. Ако това ще ти помогне!

Очевидно подейства. Дишането му се поуспокои и конвулсиите намаляха.

— Вие двете май не се харесвате особено, нали? — рече той накрая.

— Да. Така е.

— Това е срамота.

— Защо?

— Защото вие двете... сте специални.

Замислих се върху думите му. Не бях сигурна дали исках да ме сравняват с Кармиан по този начин, но знаех, че го каза с добро чувство. Той явно я харесваше. Достатъчно много, за да... Не ми беше приятно да мисля за това, но така стояха нещата. Достатъчно много, за да я избере за своя любима в миналото. Или, както го наричаха в стария свят на Нико, в който графските синове можеха да си позволят да опитат от всичко по малко, но никога не биха получили позволение да се оженят за момиче като Кармиан.

— Мислиш ли, че вече можем да излезем оттук? — попитах аз.

— Не — рече той.

— Според мен си тръгнаха.

— Да, но трябва да изчакаме Кармиан да слезе и да ни отвори. Не можем сами.

Най-добре щеше да е, ако побързаше. Единият ми крак беше изтръпнал, а макар и да не се страхувах от плъхове и мрак и да нямах кошмари като Нико, нямах търпение да се кача горе, на светло, където можех да се движа спокойно, без да смачкам някого, и да дишам чист въздух, а не да поемам дъха на друг. Дори и този друг да бе Нико.

— Защо й писа? — попитах накрая.

— Трябваше да направя нещо. Не можех просто да седя и да гледам как хората умират. Всеки ден, Дина. Всеки божи ден.

— Да, но... Защо точно Кармиан?

— Тя познава страшно много хора. Хора, които... които могат и искат да вършат опасни неща срещу пари.

— Като Гарвана например.

— Да, като него.

— Нико, ти самият познаваш мнозина, които не се боят да вършат същото без заплащане. Оръжейника, Вдовицата — Учителят Маунус, Давин. Дори аз. Ние всички бяхме готови да сторим каквото поискаше от нас, само и само да свалим Дракан от престола.

— Добре, знам — рече той, сякаш бе прочел мислите ми. — Но има хора, чийто живот не бих искал да рискувам.

Разбихах, че му бе по-лесно да изложи Гарвана на опасност. Ала Кармиан?

— Но за живота на Кармиан... не се ли боиш?

Думите ми прозвучаха по-тежко, отколкото възнамерявах. Отговорът на Нико обаче ме изненада.

— Кармиан не е като останалите жени. Тя прилича повече на мъж. Самата тя мисли, че действията ѝ са ръководени единствено от мисълта за пари, но според мен опасността е в кръвта ѝ. Или поне от много рано е свикнала да живее с нея. А и... Ако рискува живота си заради мен, ще го направи заради нещо друго. Тя просто не може да спре.

Дали Нико бе прав? Той, разбира се, я познаваше по-добре от мен. Аз обаче не можех да забравя думите ѝ на палубата от предната вечер „Ако можеше, щеше да увиеш момичето в памук, само и само да не се нарани, а аз изобщо не те интересувам.“ Не се съмнявах, че завистта в гласа ѝ бе истинска. Може би дори жени като Кармиан тайно искаха понякога да ги обвинят с памук. Особено ако ставаше въпрос за Нико.

Кармиан дойде и ни пусна.

— Няма го тук — рече тя.

В началото не разбрах съвсем какво имаше предвид, за разлика от Нико.

— Къде е тогава? Знаем ли кога ще се върне?

— Той е някъде с армията на Дракона. И не, не знаем.

Дракан. Говореше за Дракан.

Нико изруга тихо, но аз въздъхнах с облекчение. Още време. Само това имаше значение за мен. Щеше да отнеме повече време, преди Нико да се заеме с осъществяването на животопасните си планове.

— Значи ще трябва да изчакаме — рече той.

— Уф — отвърна Кармиан. — Това е едната възможност. Ако Гарвана не загуби търпение.

— Какво имаш предвид?

— Добре знаеш какво. Ако стане прекалено сложно или опасно, Гарвана има как да изкара добри пари. Може просто да те продаде на хората на Дракан, дори той самият да отсъства в момента от Дунарк.

— Може да спечели много повече, ако изчака и прави, каквото му кажа.

— Единствено ако планът успее. Ако те заловят, но не по негов сигнал, в най-добрия случай ще се прости със златната си птичка. В най-лошия — ще бъде обвинен в укриване на беглец и ще пострада заедно с теб. За това наказват със смърт, особено ако беглецът си ти.

Нико изруга още веднъж, този път по-силно от предишния.

— Колко дълго още според теб?... — Нико замълча, ала Кармиан не се боеше да изрече въпроса му на глас.

— Колко дълго според мен бихме могли да разчитаме на него? Това ли имаш предвид?

— Да.

— Само Гарвана може да ти отговори на този въпрос. Но аз не бих чакала особено дълго, ако бях на твое място.

Започна да ми се повдига, сякаш всеки момент морската болест щеше да ме връхлети отново. „Сребърния вълк“ обаче бе хвърлил котва и се поклащаше съвсем леко. Не това бе накарало стомаха ми да се свие — Върна ли се той? — попита Нико.

— Не. Все още е при Управителя на пристанището.

— Нико — рекох тихо. — Може би трябва да се опитаме... Да се махнем от този кораб.

Кармиан ме погледна с интерес.

— Малката ти приятелка може и да е права — допълни тя. — Може би не трябва да изкушаваме Гарвана повече, отколкото трябва.

— Къде бихме могли да отидем? Няма кътче в Дунарк, където да сме в безопасност.

„Чак сега ли го разбра?“ — помислих си, но не го изрекох на глас.

— Бихме могли да слезем на сушата и да продължим напред. Да се опитаме да открием Дракан и войската. Познавам... Познавам няколко човека, които биха се съгласили да ни помогнат. Това е по-добре, отколкото да стоим тук и да чакаме като мишки в капан.

Нико се замисли за миг. Но накрая поклати глава.

— Не. Оставаме тук. Ще говоря с Гарвана.

Кармиан изглеждаше ядосана.

— Нико, не разбираш ли? Независимо какво обещаеш на Гарвана, можеш да му го дадеш единствено ако планът ти успее. Ако той загуби вяра в това, можеш да му обещаеш звездите, ако щеш, но всичко ще е напразно.

— Ние имаме уговорка. Дори и Гарвана има малко чест.

Кармиан го погледна мрачно.

— Не бих разчитала особено много на това, ако бях на твое място — рече тя.

ДИНА

ЦЕНАТА НА ЕДНО МОМИЧЕ

— Събуди се, момиче.

Някой ме друсаше за рамото доста силно. Отворих очи — над мен се бе надвесило остроклюното лице на Гарвана.

— Какво...

— Хайде. Ставай от леглото. Един човек иска да те види.

— Да ме види...

Той буквално ме издърпа от койката.

— Да. Тръгвай. Можеш да оставиш приказките за после.

Все още бях сънена и объркана, а и ме болеше глава заради застоялия въздух тук, долу. Но той ме бе хванал здраво за ръката, и преди да успея да се огледам, бях издърпана нагоре по стълбата и на палубата. Когато обаче понечи да ме замъкне към кея, се задърпах.

— Чакай. Какво ще... Къде е Нико?

— Той ни чака. Хайде, момиче.

Аз обаче не му повярвах.

— Какво ще правиш с мен? — попитах и си спомних приказките му за търговска стойност и пари. Да не би да бе намерил на кого да ме продаде?

Гарвана за миг се втренчи безизразно в мен. След това кимна леко с глава, едва забележимо, но това явно бе някакъв сигнал, защото изведнъж пред очите ми притъмня. Някой бе хвърлил одеяло върху главата ми. Аз се опитах да се съпротивлявам и да викам, но бе напълно безсмислено, защото одеялото заглушаваше всичко. Те ме увиха и овързаха, като че ли бях някакъв вързоп, току-що продаден пакет.

Къде беше Нико? Ами Кармиан? Нейната койка бе празна.

Вдигнаха ме във въздуха и ме положиха в нечийи други ръце. Бедрото ми се удари в нещо твърдо, в перилата, както ми се стори. След това полетях така бързо надолу, че се уплаших да не ме бяха

изпуснали. Накрая обаче някой ме метна през рамо. Едва ли това бе Гарвана, по-скоро — някой от екипажа му.

— Нико! — извиках колкото се може по-високо. — Къде си?

— Тихо — изсъска мъжът, който ме носеше. Гласът му прозвуча като този на Енок. — Да не искаш стражарите на пристанището да ни чуят?

Стражарите? За миг се зачудих дали да не закрещя още по-силно. Но се отказах, все пак не бе кой знае колко разумно. Ако не се бяхме запътили към замъка на Дракан, нямаше смисъл сама да си го изпросвам. Ала ако не искаха да ме продадат на Дракан, на кого тогава? И какво бяха сторили на Нико? Не можех да си представя той доброволно да се бе съгласил на това.

— Пусни ме долу — рекох. — Мога да ходя и сама.

— Капитане? Тя каза...

— Не — рече Гарвана остро. — Човек не може да вярва на подобна калпазанка. Само я дръж здраво.

Енок ме хвана още по-здраво за краката. Какво си мислеше? Че мога да отлеля?

Едно куче се разлая силно и злостно някъде наблизо, към него веднага се присъединиха още седем-осем.

— Проклетии — изръмжа Гарвана. — Колкото по-бързо стигнем, толкова по-добре.

Усещането бе ужасно. Да не виждаш нищо. Да си изпълнен със страх, а на всичкото отгоре и да не можеш да видиш какво се случва. Опитах се да измъкна едната си ръка от въжето, но моряшките възли не се развързват лесно. Чувах стъпките на мъжете, първо по дъски, а след това по чакъл и калдъръм. Чувах кучешки лай. Направи ми впечатление, че Енок се задъхваше все повече и повече. Явно му тежах. Ала нищо не виждах.

— Ще я вземеш ли за малко? — попита той изтерзано един от останалите.

— Толкова ли си хилав, че не можеш да носиш тази дребосъчка? — подиграха му се в отговор те.

— Тихо — сгълча ги Гарвана ядосано. — Пристигнахме. Дръжте си устите затворени и ме оставете да говоря. Това не са обикновени хора.

Чу се леко потропване, последвано от проскърцване на резе.

— Влизайте — прошепна нечий глас.

Мъжете се подчиниха. Някой залости вратата след нас.

— Сложете я да седне — рече Гарвана.

Енок изпълни нареждането му. Виеше ми се свят от дългото висене с главата надолу и едва се държах на крака.

— Покажете ми я.

Този глас бе нов, едновременно чужд и... познат.

Отпуснаха въжето и най-накрая махнаха ужасното одеяло. До огнището стоеше...

Сърцето ми подскочи и започна да удря толкова силно, че щях да припадна. Това бе невъзможно...

Но...

— Татко?

Думите се отрониха от устните ми съвсем несъзнателно. Той се приближи. В този момент осъзнах, че нямаше никакво чудо. Това не бе баща ми. Мъжът приличаше на него, толкова много, че сърцето ме болеше да го гледам. Ала макар ръцете му да докосваха умело флейтата, това не бяха ръцете на баща ми. Имаше и други разлики в устата, брадичката и носа. Не бе той. Той бе мъртъв. Знаех го добре, но в този момент имах чувството, че го губех за втори път.

— Казвам се Азуан — рече мъжът. — А ти трябва да си дъщерята на брат ми.

Очите му имаха същия зелен цвят като моите. И като тези на баща ми. Той нямаше обеща във формата на змия, ала сребърното копче на палтото му представляваше змия с два зелени скъпоценни камъка за очи. Явно бе истина. Това бе чичо ми. Братът на баща ми.

— Нищо ли няма да кажеш? — попита ме той.

— Какво искаш да кажа?

Думите ми прозвучаха по-сопнато, отколкото исках. Не бях сърдита. Просто се чувствах така, сякаш някой ме бе ударил с мокър парцал по главата.

— Можеш да ми кажеш името си.

Това бе първият въпрос, който баща ми ми бе задал: „Как се казваш? Нищо няма да ти сторя. Просто искам да узная името ти.“

Само че ми бе сторил нещо. За зло и за добро, независимо какво мислеха всички останали.

— Казва се Дина — отвърна Гарвана, който явно реши, че отговорът ми се забави твърде дълго. — Дина Тонере. Тя е дъщеря на Жрицата на срама.

— Да — отвърна Азуан. — Непокорната Мелуссина. Добре си я спомняме.

Думата „спомняме“ прозвуча някак странно. Имах чувството, че целият му род надничаше иззад рамото му. Баща ми никога не бе постъпвал така, въпреки че не оставяше съмнение у хората относно произхода си.

В този момент започнах да се боя от Азуан.

Майка ми бе бягала презглава от баща ми, ала най-вече от рода му. Азуан ме гледеше жадно. Сякаш му принадлежах. Не, не лично на него, а на тях. На рода. Бях ги напуснала, още докато лежах в корема на мама. Сега обаче ме искаха обратно и със сигурност бяха готови да платят доста, за да си ме върнат. Достатъчно много, за да задоволят алчния Гарван.

Дали не възнамеряваше просто да ме купи и да ме вземе със себе си до... Колмонте или някъде другаде... Далеч оттук, независимо дали исках или не? Погледнах го. Погледнах лицето му, което приличаше толкова много на татковото, ала същевременно бе различно. Азуан не ме обичаше. Ни най-малко.

— Това е флейтата на баща ми — рекох, за да спечеля време.

— Да — рече Азуан просто.

— Може ли да я получа обратно?

— Значи той ти я е дал? — погледът му отново заблестя... Ала не от чисто любопитство, по-скоро от алчност и жажда. Точно като очите на котка, вперени в мишка.

Кимнах.

— Вече е моя.

Той се замисли. След това ми я подаде.

— Нека да чуем как свириш.

Беше ми ясно, че искаше да ме изпита. Искаше да провери дали притежавах дара на змията. Само че флейтата бе и оръжие, което възнамерявах да използвам. Приблжих флейтата до устните си и изсвирих първите тонове.

В началото звучеше ужасно. Устата ми бе пресъхнала и не можех да издам устните си напред. Гарвана се изсмя подигравателно.

— Каква музикантка — рече той. — Ако я искаш заради този й талант, ще трябва да ти направя отстъпка.

Усетих как се изчервих, макар че изобщо не трябваше да ме интересува какво мисли Гарвана за свирнята ми. Стегнах се. Имах само един шанс. Не можех да си позволя да го изпусна.

Обвих устни около мундщука, както ме бе учил баща ми, и засвирих отново.

Не бе истинска мелодия. Приличаше по-скоро на... шумоленето на вятъра в комина. На прашенето на огъня.

— Топло е — пееше флейтата. — Топло и приятно. Струва си човек да поседне и да си почине малко.

Гарвана седна. Един от моряците се прозя.

— Късно е — рече флейтата. — Посред нощ. Представете си само колко прекрасно би било да се пъхнете в леглата...

Енок се облегна на каменната стена. Главата му клюмна на гърдите.

Тоновете зазвучаха все по-тежко, по-лениво и бавно. Точно като тяло, което се отпуска преди да заспи. Като забавеното биене на сърцето, като спокойното дишане.

Мъжете спяха. Те се свлякоха на земята, както си седяха или стояха, и сънят ги пребори.

Бавно запристъпих назад към изхода. Искаше ми се просто да се обърна и да се затичам, но това би било грешка, защото щях да разваля магията. Затова вървах, бавно и спокойно, като неспирно свирех монотонните си, приспивни тонове, един по един, като последните капки на излял се дъжд.

Надолу по тъмния коридор. Към вратата и навън, към свободата. Продължих да свиря на флейтата с една ръка, а с другата затърсих непохватно резето и го дръпнах.

Вратата обаче не се отвори. Тя не бе просто залостена, а заключена.

— Справяш се отлично — рече Азуан. — Баща ти добре те е научил.

Флейтата изсвири фалшиво и уплашено. Обърнах се. Той стоеше точно зад мен и очите му бяха съвсем будни. В едната си ръка държеше

ключа.

— Къде е той? — попита Азуан.

Той не бе заспал. Което едва ли бе странно, като се има предвид, че той самият бе черен магьосник. Какво обаче искаше да каже с...

— Кой? — прошепнах аз.

— Ти не си глупачка. Стига си се правила на такава. Сезуан, Дина. Баща ти. Къде е той?

В този миг ми просветна. Той не знаеше, че Сезуан бе мъртъв.

Отворих уста, за да му отговоря.

— Той...

Но нещо ме спря. Непремислен план или внезапна мисъл. Просто чувството, че бе най-добре, ако Азуан не знаеше почти нищо.

— Не знам — рекох аз. — Доста време мина, откакто го видях за последен път.

— Колко дълго?

— Няколко месеца.

— Къде?

Погледнах нервно коридора, ала там все още нямаше никой друг, освен нас.

— Извинявай, но не е ли най-добре да се махнем оттук? — попитах. — Преди те да се събудят? Така ще спестиш доста пари.

Той дори се засмя, съвсем неочаквано дори и за самия него.

— Наистина си те бива — рече Азуан. — Дъщеря на баща си, така да се каже. Пък и си права. Така ще ми излезе по-евтино.

Той пхна ключа в ключалката. Ала ме хвана здраво за рамото, преди отново да заключи вратата след нас и да залости Гарвана и хората му в къщата.

ДИНА ВЛЕДЕНЯВАЩА МЪГЛА

Навън бе студено и аз почти веднага започнах да зъзна. Сламените покриви на малките рибарски колиби бяха съвсем побелели от скреж под лунните лъчи, а локвите бяха заледени. Азуан явно не усещаше студа, но той все пак бе облечен с дебело палто. Аз бях останала дори и без шала си. Той продължаваше да виси до койката ми в „Сребърния вълк“.

— Хайде — рече ми Азуан раздражено, когато вече не можех да смогна на бързото му темпо и големите му крачки. — Едва ли ще спят през цялата нощ.

Не, нямаше. Но закъде се бе разбързал той самият? Осъзнах, че не вървеше към пристанището и корабите, а навътре към сушата, в посока към Дунарк.

— Къде отиваме?

— Просто ме следвай.

Свихме зад един ъгъл и излязохме от Дунабара. Пред нас се простираше равнинна блатиста местност, тревиста и песъчлива, прорязана от канавки и малки езера с полусолена вода, които проблясваха през мразовитата мъгла, когато луната ги осветяваше. В далечината се издигаше Дунарк, висок и мрачен, с назъбени крепостни стени, осеян с малки точки светлина от неугаснали фенери и недогорели факли.

Пътят от Дунабара до Дунарк бе достатъчно широк, за да може по него да преминават вагони и каруци. Освен това бе леко издигнат над блатото, като мост. Бяхме изминали половината, когато някой извика зад нас.

— Ето ги!

Откъм улиците на Дунабара се бяха появили четирима мъже, а дори и от толкова голямо разстояние нямаше как да сбъркаш високата, леко прегърбена фигура на Гарвана. Вероятно бяха разбили вратата, за да излязат от рибарската колиба и сега бягаха след нас.

— Недей да стоиш като истукана — просъска Азуан. — Използвай флейтата!

Не бях сигурна, че можех. Бе съвсем различно, когато хората стояха неподвижно и тоновете сякаш се просмукваха в тях, без те да заподозрат нищо. Но да спреш четирима ядосани мъже, които тичаха колкото им държаха краката... Баща ми може би би успял. Но не и аз.

— Не мисля, че мога.

Азуан явно бе достигнал до същия извод.

— Ами бягай тогава!

Аз обаче не помръднах от мястото си, затова той ме хвана за ръката и ме завлачи напред. Моите крака обаче бяха по-къси от неговите и от тези на Гарвана. Преследвачите ни бързо съкратиха преднината ни. Азуан хвърли поглед назад и изруга. След това ме бутна напред.

— Тичай! — рече той. — Аз ще се опитам да ги спра.

Да ги спре? С какво? Не бях забелязала да носи някакво оръжие със себе си. Но може би неговата дарба бе по-различна от моята.

Веднага осъзнах, че можех да сторя само едно нещо, ако не исках отново да попадна в ръцете на Гарвана. Завих внезапно надясно и скочих в канавката от едната страна на пътя. Тънката кора лед се пропука като стъкло и аз потънах във вода до средата на бедрата, но в този миг няхах време да мисля за това. Пролазих на четири крака по срещуположния бряг на канавката, като продължавах да стискам флейтата с ръка, и се затичах през блатистата местност колкото сили имах. Прескачах от туфа на туфа, когато можех, а през останалото време газех в калта. Напредвах бавно, но ако решаха да ме последват, едва ли щяха да се придвижат по-бързо от мен.

Гарвана явно нямаше намерение да хукне след мен. Вместо това извика на хората си:

— Енок, Кео, хванете момичето. А ние, останалите, ще се заемем с крадльо̀то.

Хвърлих поглед през рамо. Енок стоеше на края на пътя и се опитваше да запази равновесие, очевидно не изгаряше от желание да си намокри краката. Същевременно обаче не смееше да не се подчини. Затова се засили и се опита да прескочи широката канавка. Опитът му не бе съвсем успешен. За секунда се задържа на ръба, размахвайки

ръце, сякаш се опитваше да лети. В следващия миг изчезна от погледа ми.

Нямах време да стоя и да се наслаждавам на гледката. Кео, другият моряк, бе направил по-успешен скок и вече търсеше туфи, на които можеше да скочи, точно като мен. Изведнъж се сетих за един летен следобед, у дома в Биркене, когато Давин и момчетата на мелничаря бяха хванали по една жаба всеки, за да си направят състезание. Жабите не бяха особено очаровани от идеята и предпочитаха да скачат настрани, вместо напред към финалната линия, така че се получи едно доста странно и тромаво състезание. Точно като сега. Нямахме никакъв смисъл да се втурнеш право напред. Вместо това бе по-добре да подскачаш на зигзаг.

Никак не бе лесно да видиш къде стъпваш. Над блатото се спускаше лепкава мразовита мъгла, която бе най-непрогледна в най-ниското — при земята. Краката ми бяха съвсем премръзнали и напълно безчувствени, а полата бе прилепнала към тялото ми като лепкав, черен, кален компрес. На всичкото отгоре по гърба под блузата ми се стичаше пот и аз пръхтах като жадно куче.

Откъм пътя се чуваха викове, но не можех да видя какво се случваше. Мъглата бе доста гъста, а и трябваше да държа под око Кео. Той почти ме бе настигнал. Скачаше пъргаво и явно винаги успяваше да уцели някоя туфа. Дали не бе наполовина жаба?

Моите подскоци обаче ставаха все по-къси и тромави. Премръзналите ми крака скоро щяха да спрат да ме слушат. Умореното ми тяло започна да ми внушава предателски мисли, дали не бе най-лесно да спра? Може би бе най-лесно да се оставя да ме хване. Поне щеше да им се наложи да ме заведат на някое топло и сухо място, където да си почина малко... да поседна до камината, да получа одеяло и дори нещо за пийване...

Подхлъзнах се, препънах се и паднах, а флейтата отхвъркна от ръката ми. Изписа дъга във въздуха, превъртя се лениво един път, цопна в един гьол и изчезна.

Не!

Всички фантазии за огнища и топли вълнени одеяла се изпариха от съзнанието ми. Флейтата. Флейтата! Паднах на колене до локвата и пяхнах ръце в тъмната вода. Къде бе тя? Нищо не виждах. Повърхността на гьола блестеше като огледало, отразяващо лунната

светлина, непроницаемо за човешките очи, които искаха да надникнат под него. Търсех на сляпо, но докосвах единствено хлъзгава тръстика, кал и камъни, но не и... Да. Чакайте малко. Ето я.

Търсещите ми пръсти се увиха около нещо твърдо. Тя бе. Извадих я от водата и я вдигнах на лунната светлина. Дали бе пострадала? Дали някога отново щеше...

Чух звук зад себе си. Цопване и изръмжаване.

Обърнах се назад.

Кео бе само на няколко туфи разстояние от мен. Два-три подскока и щеше да ме хване.

— Спри.

Не знам откъде се появи, гласът на Жрица на срама. Не това целях. Ала изведнъж думите се отрониха от устата ми с онази интонация, която караше хората да спрат и да се заслушат. Кео не бе изключение.

Той застина, докато се опитваше да се засили, и за миг застана с единия крак във въздуха, точно като щъркел, а мъглата се увиваше около коленете му като любвеобилна котка.

— Ако се приближиш само с още една крачка — рекох аз със странно студен глас, който ми бе съвсем чужд, — ще те превърна в камък.

Той се поколеба. Очите му блестяха в бяло под лунните лъчи, а устата му бе като черна дупка на лицето му. Можех да чуя задъханото му дишане, пуфтеше като ковашкия мех на Рикерт в Биркене.

— Мен не можеш да изплашиш — отвърна ми той.

Само че по гласа му пролича, че това бе лъжа. Вече му бях взела страха. Затова беше спрял. Всички знаеха, че аз бях дъщеря на Жрицата на срама. Освен това ги бях чула какво говореха за мен, когато ходеха напред-назад по палубата и си мислеха, че не съм там. Малка вещица, дяволско чедо, да, да, всички обиди ми бяха известни. Почти можех да прочета мислите му. Ако някой можеше да те приспи, само докато свири на флейта, защо да не може да те превърне в камък? Той не знаеше дали можех, но не бе напълно сигурен и че не можех.

Вдигнах флейтата.

— Върни се обратно — наредих му аз. — Кажи, че не си могъл да ме откриеш. Кажи, че съм паднала в блатото и съм се удавила. Кажи каквото искаш, но само си върви и ме остави на мира.

— Те могат да ни видят — възрази той.
Поклатих глава.
— Вече не.

Имах единствено предвид, че сме достатъчно далеч, за да могат да ни видят в мрака и мъглата. Но той ме разбра погрешно. Внезапно обърна назад глава и се огледа. И се уплаши, този път не на шега. Мъглата се стелеше над блатото като дебело вълнено одеяло, а луната току-що се бе скрила зад един облак. Пътят бе изчезнал. Той, разбира се, се извиваше на същото място, там някъде в далечината, но ние просто не можехме да го видим. Сякаш внезапно бяхме останали съвсем сами в целия свят.

— Сега сме само аз и ти — рекох аз, със същия студен, чужд глас, който плашеше и мен самата. — Но ако си тръгнеш сега, няма да ти сторя нищо.

Той продължаваше да се колебае.

Вдигнах леко флейтата.

Той несъзнателно сви ръка в юмрук. След това се обърна и побягна, ала вече не толкова умело и внимателно от туфа на туфа, а паникьосано, през локвите, през пълните с вода дупки и през черната кал, като овца, гонена от вълк. Дълго след като мъглата го бе погълнала, го чувах как цопя през блатото и пада, как се спъва и тича, с единствената цел да се махне колкото се може по-далеч.

Останах седнала на края на големия гьол, притиснала мократа флейта към гърдите си. Цялата треперех от студ и умора, колкото по-дълго седях, толкова повече мръзнях. По някое време чух гласове в мъглата, ядосани гласове — единият от тях бе на Гарвана. Но никога не се приближиха. Бях им се изплъзнала, и на Азуан, и на Гарвана, поне за момента. Това, разбира се, бе чудесно, само че не знаех как да продължа оттук нататък.

ДИНА

МРЕЖАТА НА СЕНОКОСЕЦА

В мъглата „Сребърния вълк“ не се различаваше по нищо от останалите кораби, хвърлили котва в пристанището на Дунабара — приличаше на мрачен остров с две голи дървени мачти, които се поклащаха леко в такт с прииждащите вълни.

Нямах никакво желание да се върна на този остров. Каютата на Кармиан си бе същински затвор за мен, макар че нямаше истинска врата. Освен това изобщо не исках да се сблъскам отново с Гарвана. Щях да съм много щастлива, ако никога не се доближахме на повече от 20–30 мили един от друг. Само че трябваше да открия Нико. Нямаше откъде другаде да започна.

Корабът бе съвсем притихнал по това време на нощта. Не защото всички спяха, а по-скоро защото повечето от моряците все още се опитваха да ме открият. Къде бе обаче Нико? Той никога не би одобрил малката сделчица между Гарвана и Азуан — ако изобщо бе запознат с нея или бе в състояние да се намеси. Ужасно ме бе страх, че Гарвана бе продал първо него, той все пак бе доста по-голяма златна мина от мен. Аз бях просто един вид допълнителен улов, това ми бе добре известно.

„Ще ти се наложи да се качиш на борда“ — рекох си твърдо. „Ще се качиш на борда, за да видиш дали не лежи окован в трюма или не му се е случило нещо друго“.

Долепих устни до флейтата и се опитах да вдъхна живот в премръзналите си пръсти. Тоновете се понесоха из мъглата почти безшумно, като котешки стъпки. Свирих, докато не ме обзе увереност, че дори плъховете бяха заспали, и се приготвих да се кача на „Сребърния вълк“ още един път.

Бяха прибрали мостика, но аз открих една стълба, която можех да използвам. Достатъчно се бях намокрила за тази нощ. Бях се видяла принудена да отмъкна един пуловер и чифт рибарски панталони от една колиба по пътя, за да не премръзна до смърт. В замяна им бях оставила мокрите си дрехи; там със сигурност не живееха момичета,

но във всеки случай можеха да ги продадат, след като ги изперяха от калта. Плетеният вълнен пуловер бе твърде голям и миришеше прекалено силно на риба, но поне бе топъл. А и панталоните не ми падаха, след като пристегнах колана си малко повече от обикновено. Не бях сигурна на какво точно приличах. Ако някой ме видеше, в първия момент щеше да реши, че съм рибарски син, облякъл старите дрехи на баща си, и се надявах никой да не реши да се вгледа по-внимателно.

Изпълзях по стълбата и я бутнах обратно на кея. На някой можеше и да му се стори странно защо тук лежеше стълба, но не чак толкова, колкото, ако я видеха подпряна на перилата на „Сребърния вълк“. Това направо си миришеше на неканени гости.

Палубата се надигна бавно и отново се спусна надолу. Приливът бе настъпил — вълните повдигаха леко кораба една след друга. Спрях за миг и се огледах, но не видях никакви хора. Гарвана дори не бе оставил пазач, както бях предполагала. Люкът към трюма не бе нито заключен, нито залостен, но това не означаваше нищо. Ако Нико бе долу, със сигурност го бяха завързали. Макар и да не беше заключен, не можех да го помръдна. Наложих се да оставя флейтата на земята, да допра пети до ръба му и да дръпна с всички сили.

— Хайде — изсъсках аз тихо. — Проклет люк!

Чу се пукот и дрънчене, които със сигурност отекнаха до съседните кораби. Ала капакът най-накрая поддаде — толкова внезапно, че се претърколих назад заедно с него в прегръдка.

За миг останах да лежа съвсем неподвижно и се послушах. Пръстите ми хванаха флейтата. Ако някой дойдеше...

Но това не се случи. Корпусът на кораба проскърцваше при всяка вълна и това бе единственият звук, който можех да чуя. Дори и плъховете не шумоляха. Може би тези чудесни животинки наистина спяха? Тази мисъл ме поблазни.

Нищо не виждах. Как, по дяволите, щях да открия Нико? Може би с пълзене? А ако не го откриех, дали това означаваше, че наистина не бе тук, или просто го бях подминала в мрака?

— Нико?

Не последва отговор. Но ако всички останали спяха, той също трябваше да се е унесъл в сън. Всичко бе безнадеждно. Трябваше ми

светлина. Къде обаче можех да търся? Не носех нито кибрит, нито огниво със себе си.

Лампата от каютата на Кармиан. Можех да използвам нея.

Аз се върнах обратно до стълбата и се качих горе. За миг се спрях на най-горното стъпало, като полска мишка, която се оглежда на всички страни, преди да напусне дупката си. Кучетата на Дунабара отново бяха заети да лаят по някого или нещо. Не се чуваше нищо друго. „Сребърният вълк“ бе съвсем притихнал.

Претичах през палубата и се спуснах по стълбата, която водеше към каютата. В този миг до ушите ми достигна един звук.

Някой хъркаше.

Някой хъркаше тежко и силно иззад завесата.

Не звучеше като Нико. Не можех да си спомня дали някога бях чувала Нико да хърка, но не си го представях така. Тук ставаше по-скоро въпрос за някой по-голям и пълен мъж.

След миг видях ходилата му. Изпод края на завесата стърчаха десет мръсни пръста. Те със сигурност не принадлежаха на Нико. Много от моряците обаче ходеха боси, макар и навън вече да миришеше на зима, за да могат да се катерят по-лесно по мачтите.

Който и да лежеше там обаче, явно нямаше намерение скоро да се събуди. По хъркането му си личеше, че спеше дълбоко, макар и да бе избрал доста странно място. Аз внимателно дръпнах завесата встрани и се промуших покрай мъжа. Той лежеше по корем, облегал глава на едната си ръка, и изпълваше почти целия под. Това бе единият от кормчиите на Гарвана. Останалите го наричаха Горго. Какво правеше той тук? Ако флейтата го бе приспала, явно го бях изненадала. Изглеждаше, сякаш се бе строполил, както си беше стоял.

Лампата бе запалена, ала гореше съвсем слабо. Освен това висеше от кука на тавана точно над главата му. Но ако успеях да се покача на койката и да се протегна...

— Горго! Мац!

Така се уплаших, че за малко да се изтърколя от койката. Бързо посегнах към лампата. Тя се наклони и по ръката ми се разля палецо масло, което след това се стече по тила на Горго.

— Какво... — изгрухтя той объркано. — Какво, по дяволите...

Загасих лампата. Гласът на Гарвана долетя още веднъж откъм нея.

— Дяволите те взели, Горго. Пусни мостика!

Не знам какво си мислеше Горго в този момент, може би нищо. Изглеждаше съвсем объркан. Аз се свих върху койката и се опитах да бъда колкото се може по-незабележима. В този миг не смеех да използвам дори флейтата.

— Идвам, капитане — изкрещя той.

Чух скърцане и няколко ругатни.

— Къде е Мац? — попита Гарвана.

— Не знам, капитане — по гласа на Горго си личеше, че все още не можеше да разсъждава трезво. — Няма го тук.

— Какво се е случило тук? Къде е момичето? Ами Лиам? Глутница нескопосани псета! Това сте вие! Не мога да обърна гръб дори и за миг, без да...

Гарвана замлъкна наред гневния си изблик. Гласът му се промени, стана студен и режещ като нож, направо можеше да те прониже.

— Къде е негово височество?

— А... В трюма. Нали капитанът ни нареди там...?

Гарвана обаче го прекъсна.

— Защо люкът е отворен?

Защото аз бях забравила да го затворя. Прошепнах няколко от ругатните, които Горго току-що бе използвал.

— Кео, подай ми фенера.

Защо не бях потърсила по-добре? Защо бях изгубила сума ти време да тършувам за лампи и тем подобни? Сега вече бе късно. Нямах да успея да измъкна Нико от трюма, без да...

— Капитане! Няма го!

— Благодаря за информацията, Кео. И сам мога да видя.

Няма го?

Как бе възможно...

— Проклетата жена — рече Гарвана с най-вледеняващата си интонация. — Хубаво ще я подреда, само да ми падне. След това изобщо няма да е толкова хубава.

За миг си помислих, че говори за мен. Само че той обикновено ме наричаше трол или сополанка и изобщо не ми се вярваше да ме смята за красива. Не аз бях предизвикала гнева му, а Кармиан.

Кармиан. Тя бе избягала заедно с Нико, вече ми бе ясно. Може би още преди Гарвана да бе тръгнал с мен към Азуан, за да ме продаде. Или междувременно. Да, това бе доста вероятно. Бяха се измъкнали, докато Гарвана го нямаше на кораба.

Как можеше Нико да постъпи така? Как можеше просто да побегне и да ме изостави съвсем сама? А на всичкото отгоре бе избягал с Кармиан. Никога нямаше да му го простя. Никога. Зарих лице в грубата завивка на койката и се опитах да заглуша напирания от гърдите ми стон. В този момент ми бе все едно дали щяха да ме открият. Може би мястото ми наистина бе при роднините на баща ми. Явно никой друг не ме искаше.

Те не претърсиха кораба. А и защо ли трябваше да го правят? Нико и Кармиан бяха побързали да се отдалечат колкото се може повече от „Сребърния вълк“. Осъзнах, че тук, в гнездото на Гарвана, бях на по-сигурно място откъдето и да било другаде на сушата. Гарвана бе изпратил всички моряци да търсят Нико и Кармиан, а кучетата не спираха да лаят в Дунабара с неспирни виещи сола. Да, бе най-добре да остана тук, но докога?

Слязох от кораба на зазоряване. Бе кучешки студ, а въжетата на мачтите бяха покрити с дебел слой скреж и приличаха на опашката на настръхнала от страх котка. Оставих стъпки по мостика и кея, но се надявах никой да не ги забележи или поне да не се досети, че съм била аз.

Скрих се зад няколко бурета на кея и огледах внимателно най-близките улици. Не че имах някакъв ясен план. Просто не исках да попадна в лапите нито на Гарвана, нито на Азуан, нито на хората на Дракан. Тази цел бе достатъчно непостижима. Улиците бяха празни по това време или поне така изглеждаше. Така че аз пребягах през кея и продължих напред между къщите.

Пфу, как вонеше само. На повръщано, урина и мръсни дрехи. В сравнение с това миризмата на риба, която лъхаше от откраднатия пуловер, бе същински парфюм. Изгарях от желание да се върна назад.

В този момент обаче не можех да си позволя подобни капризи. Нагоре по улицата и...

— Дина.

Тихият шепот ме накара да подскоча като котка. Кой...

— Седни преди някой да те е видял.

Малко по-нагоре покрай стената, скрита зад няколко прогнили дъски и друг боклук, седеше стара жена. Тя се бе загърнала в няколко шала, един от друг по-мръсни, а краката и ръцете ѝ бяха увити в парцали, за да не измръзнат. Тя вонеше.

Но откъде ме познаваше?

— Дина. Седни. Или искаш отново да те заловят.

Чак сега ми просветна. Това не бе никаква старица, а Кармиан.

Така се потресох, че седнах от само себе си на земята.

— Какво...

— Тихо. Преметни това през главата си.

„Това“ се оказа един от нейните мръсни шалове.

— Той вони.

— Да, точно на това се надявам. Прави каквото ти казвам!

Откъм другия край на улицата се чуха стъпки и гласове.

Светкавично увих вонливия шал около главата си и се пъхнах при Кармиан.

— ... Сякаш са потънали вдън земя — рече един мъжки глас.

— Гарвана сигурно е бесен — добави друг.

— Той смяташе да спечели пари от тях — продължи първият глас. — А сега и двете златни птички ги няма... Фу, каква воня. Търсихме ли тук?

— Да. Нямаше никой. Само някаква бездомна старица, която вони като престоял три дни мъртвец.

Те продължиха. Ние постояхме там още известно време, след като мъжете изчезнаха. После Кармиан бавно се изправи.

— Хайде — рече ми тя. — Най-добре да тръгнем, преди съвсем да се е развиделило.

— Кармиан... Какво... къде... — в главата ми се въртяха толкова много въпроси, че не знаех откъде да започна.

— Той не искаше да замине без теб — гласът ѝ не прозвуча особено приятелски. Всъщност бе по-студен от белеещия се по покривите скреж. — В началото не искаше изобщо да ни последваш, а

сега изведнъж не може да тръгне без теб. Мъже. Невъзможно е да им угодиш.

— Но... откъде знаеше, че...

— Че ще се върнеш на „Сребърния вълк“ като корабен плъх? Не знаех. Но ги чух да говорят, че си избягала, а ти си също толкова привързана към него, както той към теб. Вие двамата сте като увивни растения един спрямо друг, да знаеш.

Повървахме мълчаливо известно време. Кармиан внезапно клекна и ми направи знак да сторя същото. След малко откъм ъгъла се появиха двама мъже, които дърпаха каруца. Те не бяха от хората на Гарвана и изобщо не ни удостоиха с поглед. Кармиан се изправи отново, когато те свиха зад следващия ъгъл.

— Защо трябваше да седим? — попитах аз. Задните ми части се бяха намокрили от скрежа по калдъръма.

— Аз съм твърде висока за старица — рече тя. — А и твоите ботуши са прекалено хубави. Дръпни шала малко по-надолу, за да скрие лицето ти. Най-добре е то да не се вижда.

Аз сторих както ми каза, но не бе особено приятно.

— Налага ли се да воним така? — попитах аз.

— Да — отвърна ми тя само.

— Защо?

Кармиан ме погледна остро.

— Винаги ли говориш толкова много, когато някой те преследва?

— Просто исках да знам...

— Това държи хората на разстояние. Те не изгарят от особено желание да гледат някой, който воним така. Все едно сме невидими. И млъкни, за да мога да чуя, ако някой се приближи.

Сторих, както ми каза. Разбрах какво бе имала предвид. Вършеше същата работа като флейтата, но по друг начин. Само че вонята бе ужасна.

Излязохме от Дунабара. Кармиан обаче не пое по хубавия равен път към Дунарк. Вместо това сви на запад, по една малка криволичеща пътека, която се извиваше през блатото подобно на змия. Понякога не можехме да я различим и на няколко пъти се наложи да скачаме от туфа на туфа, точно като Кео и мен по-рано. Влизахме все по-надълбоко и по-надълбоко в блатото, а мъглата се свиваше около нас като юмрук. Изведнъж пътеката свърши и се озовахме пред едно

заблатено място. Зад последните туфи се разстилаше гладка черна водна повърхност. Не можех да видя другия бряг, ако изобщо имаше такъв, толкова гъста бе мъглата.

Кармиан явно възнамеряваше да продължи напред. Аз обаче спрях.

— Кармиан...

— Върви след мен — рече ми тя само. — Стъпвай в моите стъпки.

След тези думи тя тръгна право напред през блатото. Останах на място и я гледах със зяпнала уста. Тя не потъна. Водата стигаше до глезените ѝ, но не по-високо.

Забеляза, че не я последвах.

— Хайде — рече ми Кармиан. — Нямаме цял ден на разположение. Както виждаш, няма да се удавиш!

Плъзнах поглед по блестящата черна повърхност. Ако не я виждах как стои там, сякаш притежаваше уменията да ходи по вода, щях да съм напълно сигурна, че блатото пред мен е бездънно. Пристъпих внимателно напред. След това още веднъж. И внезапно осъзнах защо Кармиан не потъваше. Някой бе изградил мост тук, само че под водата. Така той бе невидим за вражески очи. Повърхността му бе хлъзгава и човек трябваше да е много внимателен. Аз обаче не можех да разбера как Кармиан успяваше да различи контурите му. Тя стъпваше уверено, без капка съмнение, така че нямаше за какво да се безпокоя, докато следвах стъпките ѝ. Въпреки това си отдахнах с облекчение, когато стигнахме на отсрещния бряг и стъпихме на твърда земя.

Слънцето вече се бе показало над блатото и сивата мъгла вече сияеше в бяло. Треперех от студ. Рибарският пуловер можеше и да е доста топъл, но това не помагаше особено, когато целите ти крака бяха мокри и вкочанени.

— Ще стигнем ли скоро? — попитах аз, след което прехапах устни и съжалих, че съм си отворила устата. Едно бе сигурно — не можех да очаквам състрадание от Кармиан.

Този път обаче не ми се сопна.

— Вече сме близо — каза тя и продължи напред.

Изненадах се, че не получих в отговор някой язвителен коментар от рода на „Нейно височество явно не е свикнала да ходи сама“, ала

може би самата Кармиан вече бе уморена и премръзнала.

Откъм мъглата се появи нещо, което приличаше на малка горичка от върби и брястове, като остров насред блатото. Когато се приближихме обаче, видях, че дърветата растяха върху насип от пръст. Едва когато се изкачихме по него и пред погледа ни се откриха къщи, осъзнах, че там живееха хора.

— Какво е това място? — попитах аз.

— Селище на гелтри.

— Какво?...

Кармиан ме погледа с онзи поглед, който те прорязваше като бръснач. Острието му бе толкова остро, че ако те порежеше, щеше да мине доста време преди да осъзнаеш, че кървиш.

— Преди магданите да се заселят по тези места, земята принадлежеше на гелтрите. Те все още са тук. Селищата им са пръснати из блатото. Те не обичат особено магданите, нито пък династията Рауенс. Ала още по-малко обичат Дракан.

Изведнъж пред нас застана млад мъж. Подскочих, защото не го бях видяла да се приближава. Сякаш беше изникнал от самото блато.

Бе много слаб, ала не особено висок. Ако не бяха дългите му мустаци, щях да реша, че бе горе-долу колкото мен на възраст.

— Това ли е момичето? — попита той и ме посочи.

— Да.

— Ела. Мейрен иска да говори с теб.

Мейрен? Кой пък бе това? Младият мъж обаче не се впусна в обяснения. Просто ме поведе надолу към селището. То не бе кой знае колко голямо. Състоеше се най-много от петнайсетина къщи, а някои от тях приличаха повече на селскостопански постройки за животни. Въпреки малката площ, хората тук гледаха и кози, и кокошки. Някаква жена точно доеше една коза и непрекъснато ѝ се налагаше да отблъсква голямо агне, което явно смяташе, че млякото принадлежеше единствено на него.

Насред селото се издигаше голям стар ясен, който приличаше на изсъхнал. Защо не го бяха отсекли? Сигурно за да не разрушат къщата, която буквално опираше в него. Мъжът с мустаците посочи към вратата ѝ.

— Домът на Мейрен — рече той. — Влез.

Той явно нямаше намерение да ме последва вътре.

— Той няма ли да ни придружи? — прошепнах аз на Кармиан.

— Не може — отвърна ми тя кратко. — Той е мъж.

Аха, значи мъжете не можеха да влязат тук? Какъв беше този Мейрен?

Вътре бе доста мрачно на фона на греещото навън слънце и заскрежения бял пейзаж. Стаята, в която влязохме, не бе особено голяма, а стената над вратата бе странно наклонена, груба и покрита с чамове, които не бяха рендосани. Мина известно време преди да осъзная, че това не бе дело на някой нескопосан дърводелец, а че самото стебло на ясена служеше за стена.

В стаята седеше жена и тъчеше. Не можех да разбера как виждаше какво прави в тази тъмница, ала совалката се плъзгаше леко и умело по нишките, а жената не спря да работи, въпреки че бяхме влезли вътре.

— Седнете — рече тя само. — А и, Кармиан, хвърли тези дрипи навън.

Имаше само едно място, където можехме да седнем — на ниска пейка, допряна до стената при вратата. Забелязах, че в къщата нямаше огнище. Въпреки това бе доста по-топло, отколкото навън. Дадох шала си на Кармиан, която вече послушно бе започнала да сваля вонящите дрипи от себе си.

Мейрен бе на възрастта на мама. Нито млада, нито стара. Първото нещо, което човек забелязваше, бяха очите ѝ. Или по-скоро кожата около тях. Тя бе черна и приличаше на маска. Не можех да разбера дали бе гримирана или татуирана. Косата ѝ бе черна с по един снежнобял кичур над ушите. Очевидно бе, че не бе побеляла от само себе си. Така приличаше на язовец.

— Майка ти е Жрица на срама — рече тя. — А и ти също си била такава.

Кимнах. Явно Нико ѝ бе разказал. Малко ме заболя, като чух последните ѝ думи. Прозвучаха така, сякаш никога нямаше да възвърна уменията си.

— Ти обаче имаш и друга дарба — допълни тя. — Тази на сънищата.

Дарбата на сънищата? Не бях чула никой друг да я нарича така. Името обаче ми допадна и аз отново кимнах.

Совалката продължи да лети. Откъм нея се носеше странна, тиха музика, сякаш свиреше на арфа. Арфа с почти неми струни.

Кармиан бе смъкнала ужасните дрипи, изхвърли ги през вратата и седна на пейката до мен.

— Не знаеш какво си — рече Мейрен внезапно. — Това се отнася и за Кармиан. Тя почти не познава сърцето си.

Кармиан изсумтя.

— Аз нямам сърце. Ти добре знаеш.

Мейрен не обърна внимание на коментара ѝ. Думите ѝ обаче ме бяха боднали в сърцето. „Не знаеш какво си“. Не коя, а какво. Сякаш... не бях човешко същество. Потреперих, но не от студ.

— Ти, дъщеря на Жрица на срама с дарба на съня. Изправена си пред избор. Нишката се е разцепила на две, ала ти не можеш. Избирай, преди и двете нишки да се скъсат.

Косата ми настръхна. Прозвуча така, сякаш бе съвсем сигурна. Сякаш можеше да види неща, невидими за нас останалите. Почти като мама, но същевременно бе толкова различна.

— Ти да не си ясновидка? — прошепнах аз.

Бялото на очите ѝ искреше още по-силно на фона на черните линии около тях. Тя поклати глава.

— Не, аз съм мейрен.

Кармиан се размърда притеснено.

— Не искам да съм неучтива — рече тя, — ала... Имаме много неща за вършене.

Жената отмести черно-белия си поглед от мен и го впери в Кармиан.

— Прекалено много бързаш — рече тя. — Винаги си била такава.

Вътрешно изтържествувах леко, съвсем детински, сякаш бях на пет години и току-що се бяха скарали на Давин вместо на мен. Ала жената сякаш го усети.

— Вие двете не се харесвате особено, а? — рече тя с лека усмивка и за миг заприлича много повече на обикновено човешко същество.

Кармиан сви рамене.

— Тя не ми е точно любимка — каза го, сякаш ме нямаше в стаята. — Малка разглезена госпожица Важност.

Според мен не бях нито разглезена, нито пък важничех. А тези мили думи доразвалиха и без това лошото ми мнение за Кармиан. Аз самата спокойно бих могла да я жегна с няколко подобни комплименти — пресметлива, студена... Не точно безсрамна, но почти. Не изрекох нито един от тези епитети на глас, но въпреки това ме облада странното усещане, че бях прозрачна като стъкло пред погледа ѝ, точно както и за мама.

— Вашите нишки се преплитат — рече жената. — Ще си сторите и добрини, и злини. Вървете сега, след като толкова бързате.

Кармиан веднага се изправи. Аз се позабавих малко.

— Какво означава мейрен? — попитах аз. Тя не бе Жрица на срама, макар и да напомняше на такава. Не бе и черна магьосница.

Тя поклати глава.

— В този миг — просто жена, която тъче. Понякога ѝ се предоставя възможност да зърне за миг фрагменти от една по-обширна картина.

Стомахът ми се сви. Да не би тя да тъчеше човешки съдби на стана?

— Какво точно тъчеш? — гласът ми трепереше леко.

Тя отново ме погледна с черно-белия си поглед. Сякаш можеше да прочете мислите ми.

— Риза за племенника ми — рече сухо. — Старата е съвсем захабена.

ДИНА

ЕДНА ПО-ДОБРА СДЕЛКА

— Ти от гелтрите ли си? — попитах Кармиан, когато излязохме навън.

— Не — отвърна ми тя. — Ала познавах един от тях.

Това, което последва, бе неочаквано и мигновено като удар на камшик. Като глас, който чувах даже и да не исках.

„Казах, че трябва да внимаваш. Казах ти. Но не, ти просто трябваше да го направиш сам. Докато не те хванаха. Докато не...“

— Мъжът, когото са обесили? — попитах, обсебена от нейните мисли.

— Не бях аз виновна! — рече тя настървено. — Казах му, че не бива да е сам, но той... — тя спря да говори. — Откъде знаеш?

Не можех да ѝ отговоря. Знаех, защото току-що бях прочела мислите ѝ, благодарение на уменията на Жрица на срама, които внезапно се бяха възвърнали в тялото ми като неканен гост. Освен това бях дочула част от историята, когато подслушвах разговора ѝ с Нико. Нито едно от тези обяснения нямаше да ѝ се понрави.

Тя ме удари в гърдите, толкова силно, че паднах по дупе.

— Остави ме на мира! — рече Кармиан. — Нямах право да се промъкваш тук в душата ми. Всичко вътре в мен — тя посочи гърдите си — е мое. Разбираш ли? Никой няма право да го вижда.

Така погледнато тя бе права.

— Не бе нарочно — рекох уморено. — Понякога...

— Не ме интересува дали е било нарочно или благодарение на хитрините на майка ти. Стой настрана от мен!

— Ако мога — рекох аз. — Невинаги мога да го контролирам.

— Ами научи се. Мейренът не се разхожда наоколо и не тормози всички хора с познанията си. Да, ако влезеш в колибата ѝ, ще ти каже какво вижда. Всички са наясно с това. Ако не искаш да знаеш, не влизаш. А ти... Човек просто не може да се отърве от теб!

Бавно се изправих. В сърцето ми се бе промъкнало едно подозрение.

— Ти ли убеди Гарвана да ме продаде на Азуан? За да се отървеш от мен?

— Не — отвърна ми тя. — Говорихме само за флейтата. Казах му, че може да продаде флейтата. А когато мъжът от Колмонте я видя, живо се заинтересува откъде я имахме.

Не бях напълно убедена, че можех да ѝ вярвам. Нико може и да бе казал, че тя има чест, но според мен тя бе напълно лишена от чувства. С изключение на въпросния мъж. Обесеният гелтер — към него бе изпитвала нещо.

— Кой е бил той? — попитах аз. — Приятелят ти гелтер?

Не очаквах, че ще ми отговори, ала тя го стори.

— Казваше се Яерин. Бе брат на мейрен.

Брат на мейрен? Нима Нико не го бе нарекъл Безшумния по време на разговора им на борда на „Сребърния вълк“ през онази нощ...? Човек можеше да остане с впечатлението, че той бе крадец или нещо подобно. Трудно ми бе да повярвам, че бе брат на такава умна жена. Не можех да разбера и защо тя и останалите хора от селцето продължаваха да се отнасят така приятелски с Кармиан. Но явно бе така. Явно не всичко ми бе ясно.

— Къде е Нико? — попитах.

— В къщата за гости — рече Кармиан. — Там.

Погледнах натам. Тази къща изобщо не бе малка, нито пък невзрачна, даже напротив. Гредите на фронтонa бяха във формата на чапли, а вратата приличаше на истинска картина: патици, които се носеха по вода, сиви гъски в небето и още две чапли сред тръстиката и езерния камъш. Това се казваше гостоприемство. Защо обаче от двете страни на вратата стояха мъже, въоръжени с дълги копия?

— Къща за гости? — възкликнах. — Това не са ли стражи?

— Не се случва всеки ден някой граф да отсяда в тази къща — рече Кармиан сухо. Не можах да разбера дали смяташе, че стражите бяха поставени там, за да охраняват почетен гост или пленник? Може би дори самите гелтри не бяха сигурни? Каквато и да бе истината, ние минахме безпрепятствено покрай пазачите. Дори единият кимна приятелски на Кармиан.

Вътре в къщата имаше огнище. От двете му страни стояха два стола от кожа и нещо, което приличаше на кости. Кости от кит, може би? На единия стол седеше мъж с посребряла коса и брада, а на другия — Нико.

Той не приличаше на злощастен пленник. Бе се изкъпал — тъмната му коса бе все още влажна, а и гелтрите му бяха дали дълга вълнена роба с бродирани чапли. Освен това си бе обръснал брадата. Това не ми хареса. Да, той бе по-красив така, но и много повече си личеше, че бе графски син. Брадата му бе един вид маскировка. Дали това означаваше, че вече нямаше намерение да се крие?

Той се изправи, когато ме видя.

— Дина. Наред ли е всичко?

Много ми се искаше да го прегърна силно. Определено имах нужда от това. Но поне вече не ми бе ядосан. В тъмните му очи се четеше искрено притеснение.

— Добре съм — рекох. Което се доближаваше до истината. Във всеки случай се чувствах по-добре, отколкото няколко часа по-рано. Освен това вече бях свикнала с постоянните притеснения и страх.

— Добре дошла — рече гелтерът, който също се бе изправил. — Мейренът каза, че ти притежаваш няколко умения. Буревестник, може би? Който предвещава буря, но и ни помага да усетим вятъра на промяната.

Той със сигурност искаше да ми направи комплимент, но всички тези красиви думи ме накараха да се чувствам неудобно. Аз не бях буревестник, а малко момиче. Не знаех как да му отговоря. Нима мейренът бе знаела всичко за мен още преди да се срещнем. Или тя бе изключителна гадателка, или Нико ѝ бе разказал.

Може би мъжът забеляза моето неудобство или пък се умори да чака отговор, който явно нямаше да последва.

— Казвам се Етлас — рече той. — Аз съм вожд през тази година.

— Както и през миналата, и по-миналата, и по-поминалата — промърмори Кармиан. — Те никога не избират друг.

Той я погледна остро, но се усмихна.

— Така е. Аз съм вожд в това селце вече седемнайсет години. Точно затова човек никога не трябва да приема ранга си за даденост, Кармиан.

— Гелтрите избират своите вождове — рече Нико, сякаш това бе важен и интересен факт. — Човек не се ражда такъв.

На мен ми звучеше странно.

— Аз съм Дина — рекох аз.

— Да, знам. Добре дошла, Дина. Гладна ли си?

Точно щях да кажа не, защото имах чувството, че стомахът ми се бе превърнал в студена тежка буца, но до ноздрите ми достигна уханието на пържена риба и изведнъж вече ми се струваше, че ще умра от глад.

— Да — отвърнах аз. — Гладна съм.

— Кармиан, би ли била така добра да помолиш Имма да приготви закуска за нашата гостенка?

Хвърлих скришом поглед на Кармиан. Тя едва ли бе особено щастлива, че щеше да ѝ се наложи да ми сервира. Но по някаква неразбираема причина тя просто кимна и направи каквото я бяха помолили.

Изведнъж ми просветна, че тя се държеше различно тук. И пред мейрена, и пред Етлас. Не бе толкова войнствена. Не толкова рязка.

Кармиан излезе през вратата, ала се върна само след миг с глинен поднос, на който бяха наредени някакви печени корени и две малки пържени рибки. Имаше и чаша топло козе мляко, а не хляб или каша като вкъщи. Кармиан остави подноса на една дълга маса до огнището.

— Заповядайте, ваше височество.

Щеше ми се да не ме бе нарекла така. Но си премълчах. Просто седнах на пейката и излапах всичко, даже костите.

В началото не можех да чуя за какво си говореха Нико и Етлас. Нико явно го разпитваше за делата му като вожд. Личеше си, че това живо го интересуваше. Според мен бе скучно. Ала изведнъж, докато ядях втората риба, осъзнах защо Нико бе подел тази тема. Той не беше избрал да се роди графски син. А ако се случеше така, че на хората се предоставеше възможност да го изберат за граф, вместо да им се налага да търпят тези, които просто наследяваха трона... едно нещо бе сигурно... Нико никога нямаше да се кандидатира доброволно за такива избори.

Етлас отговаряше обстойно на въпросите му, ала предпочиташе да говорят за друго. За данъци, право на риболов и земи. Не разбрах

всичко, но явно ставаше въпрос за отнетите им от магданите територии.

— Най-зле обаче е за децата — рече Етлас. В гласа му се появи нова нотка, която внезапно ме накара да се заслушам. Нотка, която по някакъв начин ми напомни за мама, когато говореше като Жрица на срама. — Не можем да продължаваме да живеем в страх. Как ще успеем да отгледаме децата си като свободни и силни хора, ако трябва да ги крием от хората на Дракан? Вече изгубихме шест в неговите така наречени училища.

Етлас произнесе думата с омраза.

— Вече не смеем да държим останалите тук, в селото, където принадлежат.

— Къде са те тогава? — попита Нико. Забелязах, че се бе поизправил и тялото му бе напрегнато като пружина. Не бе нужно да съм мейрен, за да разбера, че се беше сетил за учителите на Дракоис. Дали Дракан не бе създал същите училища като дядо си по майчина линия граф Артос? Цялата настръхнах, само като си го помислих.

— Няма да кажа къде са — рече Етлас твърдо. — Никой гелтер няма да ти разкрие местоположението им. Ако някой открие детското селище и ни отнеме и последните, какво бъдеще ни очаква? Как ще продължим да живеем?

— Но те са на сигурно място?

— Днес нищо не е сигурно. Дракан не ги е открил още. Повече не мога да кажа.

Нико се изправи.

— Право на земя и риболов — рече той. — Мога да ти дам писмено обещание, но не мога да гарантирам, че ще успея да го изпълня. Ала що се отнася до децата, това трябва да спре. Кълна се, че няма да му позволя да продължи да отнема вашите деца или които и да било други, дори това да ми коства живота.

В къщата за гости настъпи тишина. Кармиан, която до преди малко бе седяла и барабанила отнесено с пръсти по едното си бедро, изведнъж спря. А аз оставих бавно чашата с козе мляко на масата.

„Дори и това да ми коства живота.“

Не се съмнявах, че говореше сериозно. В последно време Нико бе започнал да цени твърде малко живота си. Но като си спомних как постъпваха учителите с децата... можех да го разбера.

— Значи ми даваш дума — рече Етлас. — Ще ти помогнем в делото ти, доколкото можем. Аз не мога да гарантирам, че и останалите поселища на гелтри ще се присъединят към нас.

Той наля някаква златиста течност в две метални чаши.

— Заповядай.

— Какво е това?

— Медовина. От мед и ферментирало козе мляко. Така скрепяваме договорите си. Нямаме нужда от пергаменти.

— Благодаря — рече Нико. — Но е добре да приготвим и някакъв документ за пред останалия свят.

— Ами ти?

Кармиан също се бе изправила.

— Ти? — попита Нико. — Мисля, че именно ти искаше това.

— Защо мислиш така?

— Ами, не знам — отвърна Нико сухо. — Може би, защото ме упои, уви ме в одеяло и успя да подлъжеш двама моряка да ме носят в продължение на мили през блатото, преди да се събудя.

Аз се поизпъчих. Ха, такава била работата... Сокът от мак на Кармиан. Това стопли леко сърцето ми въпреки всичките притеснения. Нико не ме бе оставил сама в беда. Не и доброволно, във всеки случай. Кой знае какво се бе случило с Матс и Лиам.

— Рискувах живота си заради теб — отвърна му Кармиан. — Как си мислиш, че ще постъпи Гарвана, ако някога ме види отново? Колко войници от Ордена на дракона ме търсят в момента? Ще свърша като Яерин, ако ме хванат.

„Вече няма да е толкова красива“ — бе казал Гарвана. А и беше права за войниците.

— Не мога да го отрека — рече Нико. — Ала ти взе всичко в свои ръце, нима не е така? Аз с удоволствие щях да те предпазя по-добре.

— Не трябва да ме закриляш, а да ми платиш.

— Да ти платя?

— След като вие двамата възнамерявате да пишете договори и така усърдно обсъждате цени, права и бъдещи планове, и аз искам да получа нещо.

— Какво?

— Обещание за брак.

Мисля, че всички зяпнахме от удивление. Аз със сигурност. Брак? С Нико? Та той бе...

— Не можеш да преговаряш за подобно нещо — рече Етлас тихо. — Добре го знаеш.

— Графските синове не се женят по любов — отвърна Кармиан с леден глас. — Не е нужно да ме обича. Просто искам да бъда някой. Искан да се изкача на върха, където никой няма да може да ме мачка повече.

Нико за миг изглеждаше съвсем стъписан.

— Това означава ли... Ти искаш... Значи искаш да бъдеш съпруга на графа?

— Да.

— И това е цената ти?

— Да. Нима това е по-различно от договор, предоставящ право на земя и риболов? Нима, ако баща ти бе жив, нямаше да вземе подобно решение един ден?

— Не забърквай баща ми в това — рече Нико леко сърдито.

— Защо не? Добре ми е известно, че той никога нямаше да одобри брак с такава като мен. Щеше да избере някой графски род, от който би могъл да извлече изгода. След дълго обсъждане, преговори и оформяне на документи за зестра и наследствено право най-накрая щеше да реши на кого да те продаде или не, извинявай, да те ожени. Не е ли такъв обичаят по твоите родни места?

Нико не можеше да отрече. Това вървеше ръка за ръка с благородническата титла.

— Добре — рече Кармиан. — Нещата леко са се променили. Баща ти е мъртъв, родът Рауенс е в изгнание, а и графините не се редят на опашка за ръката ти. Аз обаче мога да ти обещавам нещо, което определено силно желаш. Моята помощ и тази на гелтрите. Не е нужно да ми се отплатиш на мига. Само ако всичко приключи с успех. Може да съставим документ, в който да запишем, че се задължаваш да изпълниш обещанието си едва след смъртта на Дракан.

— Кармиан... Наистина ли желаш това?

— Да.

— Без значение какво чувстваме един към друг?

— Любовта е за малки синеоки момиченца. Не ми трябва нищо друго, освен малко взаимно уважение, Нико. Може да не съм родена в

царска постеля, но бързо се учя.

Видях, че Нико в действителност обмисляше тази възможност. Съвсем сериозно. Искаше ми се да се разкреця и на двамата. На Кармиан заради пресметливостта ѝ — графска съпруга, а! Тя, която... Да, тя изобщо не бе родена в царска постеля, по-скоро в кална канавка. И на Нико, той не можеше да е толкова глупав. Или пък можеше?

— Етлас? — той погледна въпросително вожда на гелтрите. — Какво ще кажеш ти по този въпрос?

Етлас не изглеждаше особено доволен от този неочакван развой на събитията.

— Ние дължим на Кармиан доста. Отпреди и заради сега. Но... Кармиан, обсъдила ли си това с мейрен?

— Да.

— И?

— Тя... Тя не ми забрани.

— Кармиан, мейрен никога не забранява нищо. Тя смята, че е наше право сами да изберем дали ще се впуснем в някоя лудост или не. Ти си напълно наясно с това. Какво ти каза тя?

— Само, че... че не познавам сърцето си.

По лицето на Кармиан се изписа такова изражение, сякаш ѝ бе непосилно да го изрече. Ала това бе самата истина, което си бе жива изненада. Аз с ушите си бях чула мейрена да ѝ го казва.

— Но си напълно наясно с желанията си и си сигурна, че искаш точно това?

— Да! — тя го погледна толкова ядосано, сякаш подобен въпрос бе проява на същинска арогантност. — Много добре знам какво искам.

Етлас поклати леко глава, но не я попита нищо повече.

— Ако е твърдо решена — рече той, — трябва да я подкрепим. Дължим ѝ го.

Нико сведе глава за миг, сякаш се опитваше да скрие изражението си. След това отново се изправи и този път лицето му бе напълно безизразно.

— Добре, нека да приключваме тогава — рече той със странен, твърд глас. — Право на риболов, на земя и женитба. Етлас, мисля, че ти сключваш много по-добра сделка от нея.

Кармиан само го погледна ядно, но не каза нищо.

Аз се изправих.

— Дина? — рече Нико. — Къде отиваш?

— Никъде — отвърнах му аз. — Само ще изляза за малко навън.

Мъглата бе започнала да се вдига леко. Небето бе кристално синьо за първи път от няколко дни насам. Само аз бях мрачна като буреносен облак. Кармиан. Искаше ми се никога да не я бях срещала. Искаше ми се Нико никога да не я бе срещал. Да я вземеха дяволите с тази коса на русалка и пресметливия ѝ мозък. Графска съпруга. Сякаш някой, който я познаваше, можеше... Сякаш някой, който я познаваше, щеше...

По бузите ми се затъркаляха топли сълзи, ала аз ги изтрих ядосано. Не исках да стоя тук и да плача. А ако все пак плачът надделееше, не си ли струваше да ридая заради нещо друго? Нещо по-важно от Кармиан. Заради Дракан например и децата на гелтрите. И тези, които бе отнел, и тези, които бяха скрити в блатото, вместо да живеят свободни и без страх със семействата си. Ала не. Плачех заради Кармиан с нейните отворителни тънки сметки и контакти, и..., и...

— Дина?

Беше Нико. Не смеех да се обърна, не исках той да види сълзите ми.

— Дина, какво има?

Явно бе разбрал, може би бе видял потръпването на раменете ми или просто се бе досетил. Той бе доста проникателен.

Не можех да му отговоря. В гърлото ми бе заседнала голяма буца, а даже и да успея да промълвя някоя дума, не знаех какво бих могла да му кажа.

Той докосна леко рамото ми. Това бе последната капка. Аз се разридах, но вече не само заради Кармиан, а заради всичко. Защото бе толкова трудно, заради Дракан, заради смъртта на баща ми, заради мама, която мразеше наследената от него дарба, която носех. Плачех заради постоянния страх, заради мисълта, че Салан лежеше там някъде, на косъм от смъртта, и че всички ние можехме да умрем. А и защото Кармиан имаше дълги златни къдрици като на русалка, а аз бях съвсем малка и плоска, с коса като конска грива. Ридаех заради всичко това наведнъж.

Той ме прегърна и аз продължих да плача, захлупила лице в робата му с чапли. А той за първи път остана мълчалив и не ми зададе повече въпроси, нито пък се опита да ме накара да спра да плача. Не ме увери, че всичко ще се оправи. Нито пък че на следващия ден ще се почувствам по-добре. Просто ме прегръщаше.

Мина известно време, преди да се успокоя. Бях отмаляла от умора, а и главата ме бе заболяла от плач. Но въпреки всичко се чувствах малко по-добре.

— Този пуловер мирише доста силно на риба — рече Нико, сякаш нямаше нищо по-нормално от това да стоя тук и да мокря робата, която му бяха дали да облече, със сълзите си. — Може би гелтрите ще намерят нещо по-подходящо и по-чисто. Няма да е зле и да се изкъпеш.

— Толкова ли ужасно мириша?

Той се разсмя.

— Не, не това имах предвид.

— Нико, ти още... Още ли си ядосан, че те последвах?

— Не — отвърна ми той. — Не съм ядосан. Просто... ми се иска да не го бе правила. Ще ми се да не бях забъркал и други хора, стига да бе възможно. Това е между мен и Дракан. Само че ми трябваше кораб и следователно помощта на Кармиан. После Давин реши да тръгне след мен, а когато най-накрая успях да се отърва от него, се появи ти и не искаше да си тръгнеш. А сега се оказа, че имам подкрепата на цял един народ.

— Гелтрите?

— Да. Бях чувал за тях и преди, макар че баща ми ги смяташе единствено за контрабандисти и отрепки, които не можеше да подчини. Но те се оказаха повече, отколкото предполагах. Мнозина са напуснали родните си места и живеят в крайбрежните градове, като се представят за други, но не са забравили произхода си. Поне така твърди Етлас. Когато разберат за уговорката ми с Етлас, също ще ни окажат помощ. Народ, който се е крил в продължение на стотици години, знае множество скривалища и тайни пътеки. Могат да разберат къде се намира Дракан в момента и могат да ми помогнат да го открия преди той да намери мен.

Аз се отдръпнах леко назад, за да мога да го погледна в лицето. Страните му бяха по-бледи на мястото на обръснатата брада.

— Нико... Сигурен ли си, искам да кажа, ти не обичаш мечове. А Дракан... Наистина ли мислиш, че можеш да го убиеш?

Той присви очи, като чу думите ми.

— Това е задачата ми — рече той. — И аз ще сторя всичко по силите си, за да не се проваля този път.

— Нико, ти ненавиждаш оръжия.

— Да.

— Ами тогава... Умееш ли да се дуелираш? С меч?

Знаех добре, че бе взимал уроци като дете и че с Давин бяха се упражнявали в последно време. Но Дракан бе далеч по-добър от него, когато се дуелираха онзи път, в двора на Оръжейната. И Нико оцеля само благодарение на Роза.

— Мнозина са по-добри от мен — рече Нико.

— Защо тогава не оставиш някой от тях да го убие?

О, само да можеше да го стори. Толкова ме бе страх, че нямаше да се справи. А още повече се страхувах, че сам щеше да загине, ей така, за едното нищо. Ала той поклати уверено глава.

— Крия се вече повече от две години. Положението непрекъснато се влошава, Дракан сее все повече смърт и опустошение. Всичко това нямаше да се случи, ако не се бях поколебал. Не мога да търпя повече. Искam да сложа край. Но без да предизвиквам голяма война, в която да загинат още повече хора. Трябва да го убия тихо, без много шум, стига да мога.

— Нико!

— Няма смисъл да използвам евфемизми. Нямам намерение да го предизвиквам на честен дуел. Просто искам той да умре и да сложа край.

За втори път използваше тези думи. Зачудих се дали нямаше предвид смъртта на Дракан, като казваше край.

— Нико, ти ще сториш всичко по силите си, за да оживееш, нали?

— Разбира се. Не ми се умира.

Не му вярвах напълно. Хората като него не бяха способни да убият друго човешко същество, пък дори това да бе Дракан, и след това да продължат да живеят спокойно. Сякаш нищо не се бе случило.

— Кога мислиш, че ще знаем повече?

— Може би след ден-два. Не по-късно, надявам се. Гарвана ще стори всичко по силите си, за да ни открие. А ако не успее, със сигурност ще се опита да получи част от наградата за главата ми, като разкаже каквото знае. А ако войниците на Дракан започнат да претърсват блатото... Не искам да причиня това на гелтрите. Нашата хубавичка уговорка може да им струва скъпо.

Значи не разполагахме с много време. Освен всичко друго, и Азуан се намираше някъде там навън. Той едва ли щеше да се откаже толкова лесно.

— Дина.

Изчаках малко, но той не каза нищо повече, просто ме погледна със странен уплашен поглед.

— Да? — рекох накрая, за да му помогна малко.

— Не искаш ли да останеш тук?

— Тук?

— Да. Не искам... Ще се чувствам ужасно, ако...

Той отново замлъкна.

Направих още една крачка назад и сложих ръце на кръста.

— Пак ли искаш да избягаш от мен?

— Не.

— Или пък да ме упоиш със сок от мак?

— Не. А и това не свърши работа.

— Но би предпочел да продължиш без мен?

— Да. Мейрен каза, че не бива да те насилвам. Че трябва да те оставя сама да направиш своя избор. Ала... не искаш ли да се откажеш? Просто ще съм много по-спокоен, ако знам, че си на сигурно място.

— Кармиан ще дойде ли?

— Кармиан? Да...

— Тогава и аз съм с вас.

— Дина, не е...

— Ако си мислиш, че ще ти позволя да търчиш наоколо съвсем сам с тази пресметлива жена, жестоко си сбъркал. Графска съпруга. Да, добре звучи. Да не мислиш обаче, че ако получи по-добро предложение, няма да те продаде като селянин, който иска да се отърве от крава, която вече не дава мляко.

— Не — отвърна ми Нико. — Не мисля.

— Значи й вярваш?

— Да.

Поклатих глава.

— Тогава няма какво да говорим повече.

— Дина...

— Не. Ако тя дойде, идвам и аз.

Той изглеждаше толкова нещастен, че чак ми стана жал за него. Аз обаче нямах намерение да се предам и той го разбра. Обърна се и се върна в къщата за гости. През остатъка от деня пи спокойно бокал след бокал медовина и ставаше все по-раздражителен и тих. Когато Кармиан го попита дали не смяташе, че вече е пил достатъчно, той просто удари бокала силно в масата и излезе, без да продума.

Изминаха два дни. Два странни дни, през които Нико, Кармиан и аз живяхме в къщата за гости и се опитвахме да се караме колкото се може по-малко. Към края на първия ден Нико стоеше настрана от медовината, но въпреки това атмосферата бе доста напрегната. Малко след обяд на втория ден се видях принудена да изляза навън, макар да бе адски студ, защото бях толкова бясна на Кармиан, че не можех да понеса мисълта да делия един покрив с нея. Нико и мейрен бяха съвсем прави, като казаха, че с нея не се харесвахме особено.

Видях, че Етлас влезе в къщата за гости, но все още не се чувствах готова да го последвам. Опитах се да скрия, че зъзних от студ и се престорих, че внимателно изучавам две от яретата на селцето, които яростно мереха сили. Те тичаха наоколо и се опитваха да се намушкат едно друго с малките си къси рогца.

Нико излезе след малко.

— Дина?

Вдигнах ръка и му направих знак да замълчи. Гласът му прозвуча странно, а и начинът, по който ме заговори, не предвещаваше нищо добро. Студ скова гърдите и сърцето ми. Нещо се бе случило. Отдалече си личеше.

— Какво има? — попитах. — Какво се е случило?

Нико спря на няколко крачки от мен.

— Дракан е навлязъл в Хьойландет — рече той тихо.

Втренчих се в него.

— Но... сега е зима — рекох тихо. Почти. — Той... не би могъл.

— Всички знаехме, че щеше да го стори някой ден, но когато не

последва нападение през есента, решихме, че... — Та пролетта още не е настъпила!

— Съжалявам.

— Какво? Какво е нападнал?

„Само не Баур Кензи“ — помолих се наум. Не и Кензи...

— Баур Лаклан. Но... той е повел половината войска със себе си, така поне се твърди. Дина, само въпрос на време е.

— Не могат ли да го спрат? — прошепнах аз. — Кланът Лаклан е доста голям. Голям и могъщ. Те би трябвало да могат...

В погледа на Нико се четеше толкова състрадание, че аз замлъкнах. Той разбираше много повече от мен от войски, войници и водене на война.

— Може би — рече Нико, но на мен ми стана ясно, че сам не си вярваше.

— Защо не? — попитах аз.

— Дина... Дракан разполага с повече от осем хиляди мъже. Колко мислиш, че може да мобилизира Лаклан? Две хиляди? В най-добрия случай три?

— Но ако и останалите кланове им помогнат...

— Да. Ако. Това обаче е доста голямо ако. Клановете предпочитат да пазят собствената си кожа, а някои от тях може да се окажат съвсем недалновидни и дори да злорадстват заради краха на Лаклан. Пък дори и да искат да помогнат, ще успеят ли да стигнат навреме? Никой не очакваше нападение в този момент.

— Салан ще ги накара да им помогнат. Салан може да събере — в този миг обаче си спомних всичко, което бях забравила за миг. Салан не бе в Баур Кензи и не можеше нито да събере войска, нито да я поведе. Той дори можеше и да не е жив.

Нико не каза нищо. Изпитваше толкова силни угризения заради случилото се със Салан, че заби поглед в земята, така че аз не виждах нищо друго, освен черната му коса.

Нещо студено и мокро се търкулна по лицето ми. Аз го изтрих.

— Тръгваме след няколко часа — рече той. — Ако побързаеме... при добър късмет, по крайбрежието няма да има особено много войници. А и тези, които са останали там, ще са достатъчно заети да пазят хората и добитъка. Ще можем да пътуваме по-свободно.

— Към Баур Лаклан ли тръгваме? — попитах аз.

— Не — рече Нико. — Независимо колко бързо се придвижваме, Дина... Баур Лаклан ще падне много преди да успеем да стигнем.

Хелена Лаклан, която ми бе подарила Силке. Тавис и майка му. Ивайн, който се бе борил с Давин в Железния кръг. Баур Лаклан бе голям град за мащабите на Хьойландет. Наистина ли можеше той... Всички тези хора... Пред очите ми пробягаха страшни картини. Горящи сламени покриви. Паникьосани деца и животни... Ранени хора и мъртъвци. Аз премигнах с очи. Предпочитах да гледам Нико. Какво бе това в косата му?

Снежинка. Малки снежни кристали, които се топяха почти веднага. Погледнах нагоре и видях, че това бе само началото.

Яретата бяха престанали да се бият и наблюдаваха това непознато чудо, което се стелеше по площада.

— Виж — рекох аз. — Нико, сняг. Мислиш ли, че в Хьойландет вали?

— Може би. Зимата обикновено подранява там.

— Значи той трябва да се върне. Нали?

— Не. Ако той не бе подготвен да води война през зимата, изобщо нямаше да тръгне на път. Не мисля, че няколко снежинки могат да го уплашат.

Глупави снежинки. Гледах ги втренчено, сякаш те бяха виновни. Не можеха ли да паднат малко по-рано? Не можеше ли да падне толкова много сняг, че Дракан да се види принуден да отложи проклетата си война, преди изобщо да поеме на път?

ДАВИН ВОЙНИЦИТЕ

По-добре ли бе да бъда спасен от войници от Ордена на дракона, отколкото изобщо да не бъда спасен? Не бях напълно сигурен. Салан щеше да загине, ако не се върнех с помощ, ала можех ли да я поискам от войник на Дракан? Мисля, че той нямаше да я приеме, особено когато това означаваше, че Роза, Управителят на пристанището и останалите също щяха да попаднат във вражески ръце. Аз обаче вече бях казал повече, отколкото трябваше.

— Този момък търчеше, сякаш дяволът го гони — рече войникът, който първи ме бе видял. — Приказваше за някакво коработушение и някой си Кензи.

Началникът му вдигна поглед. Лицето му бе обсипано с малки белези, където не растеше брада. Те се белееха на фона на грубата му кожа.

— Сам ли беше?

— Така изглежда.

— Как се казваш, момче?

— Дамиан — рекох аз в закъснял опит да скрия истината.

— Дамиан? — рече първият войник. — Стори ми се, че каза Давин?

— Не, Дамиан.

Двамата се спогледаха и аз видях, че войникът поклати глава.

— Не, рицарю — продължи той. — Момчето каза Давин, сигурен съм.

Рицарю? Значи това бе един от прословутите рицари на Дракан? Като се изключат белезите, той изглеждаше съвсем обикновен.

— Глупаво е да се опитваш да ме лъжеш — рече той съвсем спокойно. — Така единствено ще засилиш подозрителността ми. За какъв кораб става въпрос?

Понечих да кажа нещо, но премълчах. Вече се бях изпуснал веднъж като пълен глупак. Не, всъщност два пъти. Не ме биваше

особено да играя театър, а и едва си стоях на краката. Целият треперех от умора и умирах от студ. Нямаше как да успея да наговоря убедително куп лъжи. Бе по-добре да си премълча.

— Може ли да получа малко вода? — попитах.

— Отговори ми. За какъв кораб става въпрос?

Сведох глава.

— Жаден съм. Може ли да получа малко вода?

Само да можеше другият...

Удариха ме по тила, не особено силно, но достатъчно. Не се опитах да се задържа на крака и се строполих на земята. Войникът се опита да ме изправи отново на крака, но нямах полза от това. И без това бях толкова уморен, че едва се държах на крака, така че бе доста лесно просто да се престоря, че не мога да се изправа.

— Не по главата, Балайн. Колко пъти да ти повтарям? — скара се рицарят.

— Не го ударих силно — защити се войникът.

— Ами следващия път го удари така някъде другаде. Не можем да разпитваме пленник, който е в безсъзнание.

Да, точно така беше. Аз също бях стигнал до този извод.

Войникът ме ритна отстрани, за да провери дали не се преструвам, ала аз вече не бях с гладък гръб. Бях получил своята доза бой с камшик в Двора на наказанията в крепостта „Сагис“, така че един лек ритник не можеше да ме накара да извикам от болка.

— Е?

— Извинявайте, рицарю.

— В безсъзнание ли е?

— Така мисля.

Чакълът точно до ухото ми изпращя. С ъгълчето на окото си видях ботуш точно секунда преди мъжът да ме хване за косата с една ръка и да вдигне главата ми във въздуха. Пред очите ми проблесна острие на нож и за секунда си помислих, че ще ми среже гръкляна на мига. Само че той не се целеше в гърлото ми. Острието на ножа проби кожата на лицето ми точно под лявото ми око. Очите ми.

Нямаше време за мислене. Извъртях се на една страна и ударих ножа с ръка. Не исках да ослепея.

Той пусна косата ми и ме ритна с върха на ботуша, така че се претърколих по гръб. Останах да лежа така и усетих, че по бузата ми се стече тънка струя кръв, точно като сълза.

— Явно не бе напълно в безсъзнание — рече рицарят сухо.

— Хитри боклуци — промърмори войникът и по лицето му се изписа такова изражение, сякаш искаше да ме ритне отново.

— Къде каза, че се намира корабът?

— В някакъв Залив на трола. На около половин ден оттук с кораб, така поне казаха местните.

— Добре. Вземи двама рибари от селото и една лодка, останалите може да изгорите, и отидете до Залива на трола. След като момчето полага толкова усилия, за да не каже нищо, значи пътуването си струва. Мога да ти дам, хм, да речем десет войници. Трябва да стигнат.

— Ами ако се окаже капан?

Рицарят се замисли за миг. След това поклати глава.

— Не е толкова умен — рече той.

Войникът ме погледна още един път като отровен.

— Какво ще правим с момчето? — попита той. — Да го вземем ли с нас?

— Не. Аз ще се погрижа за него. Може и да греша, но ми се струва, че нашият господар, графът на Ордена на дракона, ще се зарадва да го види.

Падах три пъти на земята през първите пет километра.

— Момчето е напълно изтощено — рече един от рибарите от Арлайн, който се бе опитал да ме държи на крака. — То не може да върви.

— Ами ще трябва да се научи — рече войникът, който стоеше най-близо до него. — Не можем непрекъснато да спираме за почивка, само защото той е твърде изнежен.

— И на децата им е трудно — рибарят явно не желаше да мълчи. — Посред нощ е!

Войникът приближи коня си съвсем близо до рибаря.

— Как се казваш? — попита той.

— Обайн.

— Чуй сега, Обайн. Следващия път, когато си отвориш устата без позволение, ще ти отрежа ухото.

Упоритият рибар се втрени ядосано във войника и понечи да каже още нещо, ала аз го дръпнах за рамото.

— Недей — рекох. — Той говори сериозно.

Рибарят, Обайн, продължи да гледа злобно войника, ала за щастие този път си замълча. Войникът кимна леко, доволен, че бе затворил устата на един непокорен пленник, и продължи напред покрай дългата върволица от хора, които вървяха с мъка през нощта.

Бяхме около четирийсет човека. Всички възрастни мъже от Арлайн, с изключение на двамата рибари, които бяха получили заповед да отплават към Залива на трола, и по едно дете от всеки дом. Най-малкото, едно момиченце, което висеше в чувал на гърба на баща си, не бе навършило годинка. То единствено от всички не се боеше.

На жените явно им бяха позволили да си останат у дома.

Друг въпрос бе обаче как щяха да оживеят без мъжете си и без изгорените лодки. За по-малко от осем часа войниците от Ордена на дракона бяха разрушили бита на жителите на Арлайн и променили живота им завинаги.

— По дяволите — промърмори Обайн, сякаш можеше да чуе мислите ми. — Проклети дяволи.

Краката ми пареха, сякаш горяха, ала останалата част от тялото ми трепереше от студ и изтощение. Коремните ми мускули също горяха, а и гърбът ми бе напълно изтощен. Скоро нямаше да остане нито един мускул в тялото ми, който да не ме боли.

Докато все още имах сили да говоря, попитах Обайн дали знае накъде ни водеха.

— Мисля, че в Баур Лаклан. Но има повече от един ден път до там, а с малките...

Баур Лаклан. Повече от един ден път. Помислих си, че все ще спрем някъде за почивка. Да поспим. Ех, сън. Само че войниците явно не възнамеряваха да ни позволят да отдъхнем, докато все още можехме да ходим. Защо бързаха толкова?

Или пък не бързаха. Може би им бе по-лесно да контролират изтощените мъже.

Когато паднах за пети път, дори войниците разбраха, че това не може да продължи. Един от тях ме ръгна с меч си и аз се опитах за

последен път да се изправя, ала успях единствено да застана на колене. След това коремът ми се сви и се строполих отново.

— Рицарю!

Рицарят се върна назад с коня покрай колоната.

— Какво има сега?

— Не можем да го изправим на крака.

Рицарят спря сивия си жребец и ме погледна.

— Така ли? — рече той единствено. — Да не би отново да се преструва?

Войникът вдигна меч.

— Да?

— Не.

Сивият кон изпръхтя и рицарят го погали с ръка по шията, за да го успокои.

— Мисля, че графът иска да го види. Качи го на един от товарните коне. И го завържи добре. Не искам да изпадне някъде по пътя.

Събудих се и за миг помислих, че отново се намирам в Крепостта „Сагис“, в тъмницата с Маша и останалите. Сигурно защото цялото тяло ме болеше и бях толкова уморен, а и защото около крака ми имаше нещо, точно като веригите, с които ни оковаваха нощем.

Главата ми щеше да се пръсне от болка. Не ми бяха дали нищо да пия и гърлото ми бе толкова пресъхнало, сякаш бе висяло на тавана да съхне като риба треска.

Вода. Нямах ли вода някъде наоколо?

Седнах с усилие. Не си спомнях как бях попаднал тук. Това бе обор или нещо подобно... Във всеки случай се намирах в една доста голяма стая. По пода имаше слама, на която можехме да лежим. В най-горния край на стените, точно под покрива, имаше няколко тесни... Човек не можеше да ги нарече прозорци, по-скоро — продълговати дупки. Можех съвсем ясно да видя късче небе, което точно бе започнало да просветляла.

Точно щях да се опитам да се изправя, когато си спомних, че кракът ми бе завързан. Затърсих с ръце в мрака. Около единия ми глезен имаше някаква дървена окова с много тънка верига. Леки

вериги. „Колко удобно“ — помислих си аз горчиво. Така можеха да оковат населението на цял град, без да мъкнат със себе си няколко тона желязо.

Затворих очи за миг. Само главата да спре да ме боли. А и останалата част от тялото ми. Не можех да мисля.

— Е, буден ли си?

Въпросът дойде от съседа ми, който явно бе забелязал, че се бях размърдал.

— Да. Има ли вода?

— Не. Дадоха ни по една чаша преди да заспим, но ти бе в безсъзнание.

Присвих очи и се опитах да различа чертите на лицето му.

— Обай?

— Да. А, и още нещо — благодаря. Този проклетник щеше да го стори.

В началото не можех да си спомня за какво говореше. Главата ми така туптеше от болка, че почти не можех да мисля за друго. След това обаче си спомних за войника и заплахата му.

— Със сигурност си по-красив с две уши — рекох аз. — А ако ще губиш кръв, най-добре ще е да е за нещо, което си струва.

— Ти не си от Хьойландет.

— Не.

Знаех, че си личеше по диалекта, на който говорех.

— Как се казваш?

— Давин. Давин Тонере.

— Аха. Момчето на Жрицата на срама, която живее с Кензи.

Кимнах, но осъзнах, че той не можеше да ме види в тъмното.

— Да. Но... Ще ти бъда благодарен, ако не го споменеш на войниците.

Той изсумтя.

— Можеш да си сигурен. Нема да кажа нито дума на тоя измет, преди да мога да са изплюя на гроба му.

Обайн бе войнствен мъж. Или поне в момента. Не можех да кажа дали е бил такъв и преди войската на Ордена на дракона да завземе града му и да раздели мъжете от жените им и семействата от домовете им.

Семейство...

— Имаш ли деца?

— Три — рече той. — Тези проклетници отведоха и най-голямата ми дъщеря. Маери. Тя е само на осем.

Маери. Внезапно си спомних, че и дъщерята на управителя на пристанището носеше същото име. Маери, която ми се бе усмихвала и ми бе наляла пълна чаша с пунш, макар да не можех да я платя. В този миг бях готов да разменя всичкия пунш на света за малко вода.

— Къде са децата? — попитах аз. Не можех нито да ги чуя, нито да ги видя.

— Не зная. Държат ги на друго място, а ако не слушаме... — Той се изплю, вместо да довърши изречението. — Проклетници. Само да носех ножа си за китове.

Слънцето едва се бе показало, когато те дойдоха и ни отведоха от обора. Изтощеното ми тяло започна яростно да недоволства, че отново трябваше да се раздвижи, но на мен ми бе напълно безразлично. Това означаваше, че най-накрая щях да получа нещо за пиене. Изгълтах три големи бокала преди да ме избутат от опашката при кацата с вода.

Все още бях бос и ходилата ми бяха жалка картинка. Бяха окървавени, подути и покрити с драскотини, които не си спомнях как бях получил. Но това не бе най-страшното. Не усещах няколко от пръстите си на краката. Знаех, че това говореше за измръзване, което в най-лошия случай можеше да доведе до гангрена и смърт. Салан често ни бе чел лекции за това, а и мама също. Студът в Хьойландет можеше да те убие.

Не разполагах дори с няколко парцала, които да увия около тях. Тънката ми риза едва смогваше да затопли премръзналия ми торс.

— Колко остава до Баур Лаклан? — попитах Обайн.

— Ден — рече ми той. — Ето. Вземи моите чорапи. Аз ще напълня обувките си със слама.

Бях толкова уморен, че за малко да се разридая като момиче. Човекът искаше да ми даде чорапите си. Това бе най-милото и хубаво нещо, което някой бе правил за мен откакто... Не знаех точно откога.

— Благодаря — рекох. — Няма да го забравя.

Той промърмори нещо — единственото, което чух, бе думата „проклетници“. При нормални обстоятелства щеше да отнеме години, преди мъж като Обайн да започне да гледа на мен като на нещо повече

от обикновен жител на долината. Ала няма по-бърз начин да се сприятелиш с някого от общ враг.

Баур Лаклан се простираше в широката долина, точно както последния път, когато бях тук. Ала около него...

Бяха хиляди. Хиляди мъже, хиляди палатки, огньове, коне, фургони и оръжия.

— Да не би да са превзели града? — попита Обайн. — Можеш ли да видиш дали пушеците са обхванали и замъка?

Поклатих глава. Не се чуваше шум от битка, а и околността буквално гъмжеше от войници... Лаклан едва ли бе успял да окаже съпротива. А нашата малка уморена колона с белязания рицар начело премина напълно необезпокоявано през лагера, продължи напред през града и стигна до портата и двора, където през една ранна утрин се бях борил с Ивайн Лаклан, вярвайки, че бе подлъгал мама в засада и я бе пронизал със стрела.

Там спряхме, не защото някой се изпречи на пътя ни, а защото децата, които вървяха най-отпред, внезапно се разkreсяха и се опитаха да избягат.

— Кво става? — извика Обайн. — Маери, кво има?

Той си проправи път напред и клекна, за да избегне дръжката на копие, която точно щеше да се стовари отгоре му.

— Обайн, изчакай...

Той обаче не чуваше нищо друго, освен писъците на дъщеря си. Войниците започнаха да псуват, да раздават заповеди и да мушкат наоколо с копията си. Надявах се да използваха тъпата страна.

Аз също изkreсях най-грозните псувни, които знаех. Вече не виждах Обайн, но не можех да го оставя сам в беда. Той все пак ми бе дал чорапите си. Проправих си път напред, през неспокойната тълпа, минах покрай задницата на кон и един войник, който стоеше с гръб към мен.

— Назад! — нареди ми друг и замахна към мен с копието. Уцели ме в мишницата. Аз обаче се наведох и минах и покрай него.

— Обайн...

Едно уплашено малко момченце се удари в корема ми. Аз го хванах преди да продължи напред и да попадне под копитата на един

кон и го вдигнах на скута си, както щях да постъпя със сестричката си Мели.

— Спокойно — рекох му аз. — Успокой се.

Той хълцаше, плачеше и се тресеше от страх.

— Звяр — изплака детето. — Там има звяр.

Звяр? Къде?

Там. Насред двора на замъка. Светлината от факлите падаше върху слабо сияещите люспи на едно огромно тяло, по-високо от това на кон и по-дълго от... по-дълго от цяла река. Поне така ми се стори в началото, ала туловището на звяра имаше начало и край — глава и опашка. И една воняща зейнала паст, пълна с остри зъби.

Знаех добре какво бе това, защото и преди бях виждал такива.

Насред двора стоеше един от драконите на Дракан.

ДАВИН ЗВЯРЪТ

Дракон. В двора на замъка на Хелена Лаклан. Как бе възможно? Все едно да пуснеш кит в язовир, пълен с риби, или по-скоро змия в кокошарник. Това бе неправилно и опасно и... на този звяр изобщо не му бе тук мястото.

Момчето се притисна силно в мен и се опита да скрие лицето си под ръката ми.

— Звяр — прошепна то отново. — Звяр.

— Това е просто един дракон — рекох аз, като сам осъзнах колко глупаво прозвуча. — Виж, завързан е.

Наистина бе така — той бе привързан към една от здравите колони на Железния кръг с дебела верига. Чудовището съскаше по нас и не изглеждаше особено приятелски настроено, но точно в този момент не можеше нищо да ни стори.

На мен все още ми бе трудно да повярвам. Как бе успял да го доведе дотук, толкова далеч от Дунарк, и защо?

— Ей ти, с момчето, приближи се — извика един войник в ухото ми. Детето се уплаши още повече и нададе вик до бога. — И се върни в редицата.

Несъзнателно притиснах по-силно момченцето. В този миг обаче рицарят поведе своя сив жребец между дракона и групата уплашени деца, неспокойни коне и арлайнски рибари, които със сетни сили се опитваха да успокоят същите тези деца. Сивият кон изпръхтя и се опита да се обърне, но рицарят не му позволи.

— Спокойно! — извика той, а гласът му прокънтя сред стените на замъка. — Драконът е завързан. Нищо няма да ви стори. Не и докато се подчинявате на заповедите ми!

Това всъщност поуспокои малко тълпата. Децата продължаваха да хлипат и подсмърчат, а двама рибари лежаха на калдъръма. Единият имаше рана на крака, която обилно кървеше, а другият бе очевидно в

безсъзнание. Не бях сигурен дали бе станал жертва на някой кон или копие.

— Тези, които не се подчиняват — рече рицарят, — ще станат храна на дракона. Тези, които ни служат вярно, имат запазено място в Ордена на дракона. И дори биха могли да се издигнат. До моя ранг например. Помислете си.

Никой не продума. Един от рибарите се изплю на земята и получи предупредителен удар с копие от един от войниците. На мен обаче тази песен ми бе ужасно позната. Напомни ми за крепостта „Сагис“, учителите и поученията на граф Артос. Послушанието бе всичко. Ако се подчиняваш, можеш да вечеряш редом до графа. Ако ли не... свършваш в тъмницата. Умреш ли там, ставаш храна на дракона. Да, Дракан бе научил нещо от дядо си.

— Децата ще бъдат настанени в отделна сграда. Първото хранене е подарък от графа на Ордена на дракона. След това трябва да изработите храната им. Децата, чиито баща, брат или чичо не служат на графа, ще плачат от глад.

Рибарите слушаха. Този, който се бе изплюл, изглежда вече съжаляваше за постъпката си. Зърнах за миг лицето на Обайн. Той изглеждаше по-скоро ядосан, отколкото непокорен. Дали Дракан постъпваше така с всеки новозавоюван град? В такъв случай не бе особено странно, че войската му се разрастваше със скоростта на светлината.

— Виждам, че вече сте доста по-смирени отпреди — продължи рицарят. — Умно постъпвате. Пуснете сега спокойно децата на земята и последвайте Балайн. Той ще ви покаже къде ще се храните и живеете в началото.

Мина известно време преди да можем да продължим. Най-малките деца се бяха вкопчили в бащите или братята си. Рибарите наистина бяха разбрали. А драконът лежеше зад рицаря, дълъг и люспест, напомняйки им какво ги очаква, ако не се подчиняват. И така Обайн обясни тихо на Маери, че не може да остане с нея и че тя трябва да последва войниците и да прави каквото ѝ кажат. Допълни още, че драконът няма да я нарани, докато се държи добре. Повечето рибари дадоха всичко от себе си, за да потиснат гнева си и да не уплашат още повече децата. Аз самият махнах ръцете на момченцето от врата си и

го побутнах леко в посока към останалите деца. А омразата ми към Дракан се засили още повече.

— Насам — рече Балайн. — Надолу по тази стълба.

Мъжете тръгнаха. Един помогна на ранения, а двама други внимателно вдигнаха мъжа, който бе в безсъзнание. Някои от по-големите деца хванаха по-малките за ръка, а едно момиче на годините на Дина бе прегърнало бебето като кукла.

— Не, ти не — рече рицарят, когато понечих да тръгна след останалите. — Ти оставаш тук.

Спрях.

— Аз?

— Да, ти. Ти, който се опита да ме излъжеш и измамиш. Да не мислиш, че съм забравил.

Оковаха ме до дракона към една от другите колони на Железния кръг, които приличаха на забити в земята мечове. Драконът се намираще вътре в самия кръг, а аз бях отвън. Делеше ни ръждива верига, толкова ниска, че даже дете можеше да я прескочи. Дали и един дракон щеше да успее?

Не вярвах, че можеше да ме достигне. Сигурно искаха единствено да ме сплашат. Рицарят бе казал, че Дракан иска да говори с мен, което нямаше как да се случи, ако чудовището ме изядеше. Така че те не би трябвало да ме оковат някъде, където чудовището можеше да ме стигне. Нали?

В началото драконът изобщо не ме забелязваше. Бе доста хладно и той, като всички останали влечуги, бе ленив и муден. Лежеше в двора на замъка, така че покрай него непрекъснато преминаваха хора и коне. Вероятно бе разбрал, че те не всички са храна. Постепенно обаче чудовището осъзна, че до него стоеше човек, който не си тръгваше. Който всъщност не можеше да си тръгне. Драконът вдигна глава.

Аз се дръпнах назад, доколкото веригата ми позволяваше. Може би така щях да го накарам да се откаже.

Само че не се получи. Той се изправи внезапно и направи няколко крачки към мен с кривите си дебели крака. Чух как ноктите му се забиваха в чакъла. Звярът се спря за миг, когато стигна до веригата на Железния кръг. След това просто легна по корем и запълзя по нея.

Аз се опитах да пристъпя още назад, но веригата не ми позволи. Можех да преместя само левия си крак.

Дали наистина можеше да припълзи отдолу?

Не. Не съвсем. Раменете му бяха твърде високи.

Аз си отдъхнах, бях спрял да дишам от притеснение. Не. Не можеше да ме достигне.

Това не се хареса на дракона. Той зина с огромната си паст и изсъска. Явно смяташе, че щом стоях толкова близо, без да се преместя, трябваше да представлявам драконска храна. Бледожълтите му очи ме гледаха втренчено. Можех да усетя вонята на леш, която го обграждаше.

Не за първи път се намирах толкова близо до дракон. Беше ми се случвало и преди, когато с Маша искахме да спасим Герик от леговището на драконите в крепостта „Сагис“. Тогава обаче всичко бе протекло много бързо и не аз лежах окован и безпомощен, а Герик.

„Ситуацията тогава бе съвсем различна“ — казах си аз. Драконът на Герик не бе завързан. Можеше да го изяде като едното нищо. Това обаче не се отнася за моя дракон сега. Той лежеше на земята, изпънал шия под ръждивата верига, без да може да продължи.

— Не можеш да ме стигнеш — рекох му аз колкото се може по-уверено, сякаш за да успокоя и сам себе си.

Звярът изведнъж заби крака в земята и понечи да се изправи. Веригата над раменете му се опъна, а брънките ѝ и тежките метални колони заскърцаха. Можех да видя как мускулите на дракона се стягаха и се издуваха и част от увереността ми се изпари. Дали можеше да скъса веригата?

Не. Не успя. Ала когато опита още веднъж, видях как една от колоните започна да поддава, като дърво, което се мъчеха да изтръгнат с корените. Драконът също усети, че усилията му бяха постигнали известен успех. Той се хвърли напред като впрегнат кон и се напъна колкото сили имаше. Едната колона се накланяше все повече и повече и накрая падна на земята, проскърцвайки силно като стара ръждива желязна порта, която се отваря. Драконът разтърси тяло, като мокро куче, така че веригата се плъзна надолу по люспестия му гръб. Чудовището излезе от Железния кръг.

Спомних си последният вик на Герик, безсловесен и изпълнен със страх.

— Драконът е свободен — изкрещя някой, но не и аз. Стоях като онемял и гледах втренчено чудовището, което направи две крачки към мен и после изведнъж спря.

То не бе напълно свободно. Около врата му все още имаше верига, точно като тази на глезена ми. Ала щом бе успял да измъкне цяла колона, със сигурност щеше да го направи отново. То се наведе напред и опъна веригата, като куче, което се опитва да се освободи от каишката си, и заби нокти в земята за по-добра опора. Аз се заоглеждах яростно за някакво оръжие, копие, остър клон или каквото и да било друго.

Нямаше нищо.

Двама мъже в униформи като тази на рицаря бяха изтичали откъм замъка. Те се втренчиха в дракона и мен.

— По дяволите, той е измъкнал кола — рече единият. — Масивния железен кол, толкова дебел, че човек не може да го обхване с ръце.

— Доведи гледача му — рече другият. — Той трябва да се оправи с това.

Първият кимна и изчезна обратно в замъка, тичайки.

Този, който остана при мен, ме гледаше странно, почти жадно, или поне така ми се стори.

— Страх ли ти е? — попита ме той.

Естествено, че ме беше страх. Какво си въобразяваше той? Хвърлих му един-единствен яден поглед, след което отново насочих цялото си внимание към дракона. Той вече беше на по-малко от две конски дължини разстояние от мен или на седем-осем стъпки, ако не бе окован. Ала беше. Разтърси ядосано глава и се опита да захване веригата, която отнемаше свободата му. Но дори и драконските зъби не могат да прегризат желязо.

Мъжът с униформа на Ордена на дракона се бе приближил.

— Изглежда колоната ще издържи — рече той. — Жалко. Така му се иска да те стигне.

— Ти какво, да не би да го поощряваш? — изсъсках. — Човек направо би си помислил, че си на негова страна.

— Ами то си е така — отвърна мъжът. — Винаги.

Интонацията, с която го каза, ме накара да вдигна очи и да го погледна. Гербът на Ордена блестеше в черно, червено и златисто на

гърдите и раменете му, а пелерината и панталоните му изглеждаха странно люспести, сякаш бяха направени от драконова кожа. Може и наистина да бе така, кой знае? Дина ми бе разказала, че самият Дракан имаше пелерина от драконова кожа. Бе много вероятно и рицарите му да носеха подобни.

— Сигурно ти доставя удоволствие да гледаш, докато той яде хора? — попитах.

Той ме гледаше съвършено спокойно със студените си тъмносини очи.

— Ти да не би да не ядеш месо? — отвърна на въпроса ми с въпрос. — Те не са много по-различни от нас.

Учителят Маунус би определил това като философски въпрос — какво различаваше човека от животните? Само че на мен не ми се философстваше в този момент. А и не ми се удаде такава възможност, защото само след миг усетих, че нещо дръпна веригата ми, толкова силно, че загубих равновесие и паднах на хълбок.

Какво?...

Беше драконът. Вместо своята верига, той бе захапал моята. Стоеше там разкراчен, със сведена глава и верига в устата. Явно още не бе осъзнал, че плячката му бе завързана в другия ѝ край. Драконът разтърси силната си шия, разклати веригата и аз се приближих на още около метър към него. В този момент влечугото започна да осъзнава какво се случваше. То гледаше втренчено към мен и веригата, която ни делеше. След това я дръпна още веднъж.

Впих пръсти в чакъла и тревата и започнах да се съпротивлявам колкото сила имах, ала чудовището бе много, ама много по-силно от мен. Теглеше веригата със същата лекота, с която котка дърпа свободния край на кълбо прежда. Спаси ме единствено това, че му се наложи да пусне веригата, за да захапе мен. Аз се хвърлих назад, а звярът засъска от яд и бяс. Още веднъж захвана веригата със зъби и ме задърпа към себе си, без да мога да сторя нищо. Този път затисна веригата с крак преди да я пусне. Зина с паст и стрелна глава напред, като змия, готова да захапе. Челюстите му изтракаха на по-малко от лакът разстояние от крака ми.

— Направи нещо! — изкрещях на рицаря, който продължаваше да стои и да наблюдава сцената, сякаш това бе най-забавното, което бе

виждал от месеци наред. Той имаше меч все пак, по дяволите. А може би бе говорил сериозно, като каза, че е на страната на дракона?

В двора на замъка се бяха появили още хора, но явно никой от тях нямаше намерение да се намеси. Опитах се да не мисля каква болка щях да изпитам, ако драконът успееше да захване крака ми следващия път. Зъбите му бяха остри като бръснач. А и отровни на всичкото отгоре. Дина ми бе разказала, че ръката ѝ бе изтръпнала на мига.

Драконът захвана веригата още веднъж. Дръпна я толкова силно, че се озовах между предните му крака. Можях да направя само едно. Преметнах веригата през муцуната му и я стегнах колкото сили имах. Той изпръхтя изненадано и замахна към мен с единия си крак. Два от ноктите му оставиха кървави ивици по ръката ми, ала ако отпуснех веригата, с мен бе свършено. Докато я държах стегната, поне не можеше да отвори уста. А това от своя страна означаваше, че...

Драконът отметна глава назад, като див кон, и аз загубих опора под краката си. Изпуснах веригата и полетях в дъга около врата му, докато веригата около глезена ми не се опъна. Паднах върху дракона, върху люспестия сиво-син гръб на чудовището, с лице към дългата му опашка. Забих пръсти между люспите му в опит да се хвана здраво за рамената му, ала люспите бяха остри и твърди, като малки костици, и бе почти невъзможно да се задържа за тях. Звярът дръпна веригата ми още веднъж и аз се плъзнах по шията му, към главата и зейналата му пасть.

Ето я главата.

Ето ги очите.

Виждах поне едното от тях, жълто и гневно, точно под мен. Свих ръка в юмрук и го забих в окото на дракона, колкото сила имах.

Той изсъска толкова пронизително, сякаш извика. Забрави за всякаква хитрост. Започна да се хвърля от една страна на друга и да мята глава, риеше по земята първо с единия крак, а после и с другия. Вече не можех да се задържа отгоре му, всъщност нищо повече не можех да сторя. Той метна глава още един последен път, аз полетях във въздуха, извих се в полукръг, когато веригата ми отново се опъна и започнах да падам. Строполих се по гръб, а ударът бе толкова силен, че за миг ми причерня.

Не можех да движа ръцете си. Не можех да движа краката си. Ако звярът отново се опитахе да ме дръпне към себе си и да ме изяде, можеше спокойно да го стори. Не можех да се съпротивлявам повече.

В този момент обаче нещо се случи. Чух гласове. Някакви мъже си крещяха един на друг. Драконът изсъска гневно. Дали не се бе появил гледачът му с хората си?

Някой се наведе над мен. Аз отворих бавно очи. Бе рицарят, със студените и много тъмносини очи. Тези очи ми напомняха нещо. Напомняха ми за...

— Чуваш ли ме?

Кимнах леко. Бях останал без дъх и не можех да отговоря.

— Съветвам те да внимаваеш следващия път, когато решиш да си играеш с някой от драконите ми. Много ще се ядосам, ако някой от тях пострада.

Моите дракони. Да не би да имаше предвид...

Изведнъж осъзнах защо очите му ми изглеждаха толкова познати. Приличаха малко на тези на Нико. Кое то не беше особено странно, като се имаше предвид, че те двамата бяха полубратя.

— Дракан — рекох аз с последни сили.

Той кимна.

— А ти трябва да си синът на Жрицата на срама. Големият брат на Дина. Казваш се Давин, нали?

ДАВИН ДРАКОНОВА КРЪВ

Тази вечер разбрах за какво му бе на Дракан драконът.

Бе се стъмнило. Насред Железния кръг бяха наклали буен огън, а драконът лежеше толкова близо до него, че пламъците се отразяваха в сивите му люспи и проблясваха в полуотворените му очи. Аз също се бях поприблизил, макар и това да означаваше, че вече се намирах по-близо и до звяра. По-добре така, отколкото да умра от студ.

Глезенът ми бе толкова подут, че оковата почти се губеше, а ходилото ми пулсираше и туптеше от болка толкова силно, сякаш вътре се бе скрила цяла ковашка работилница. Ръката също ме болеше, онази с белезите от драконови нокти. Не това обаче бе най-лошото. Отново бях започнал да чувам шепнещите гласове в главата. Сега обаче думите им бяха придобили нова сила.

... Вината ти... вината ти...

Салан. Мъртъв или умиращ. Роза... как ли щяха да постъпят с момиче като нея? Тя се бе разхубавила постепенно, с русата си коса, красивите си крака и гърдите, които непрекъснато ми се набиваха в очи, даже и да не исках. Дори само от мисълта за това... че те може би...

... вината ти... вината ти...

Защо поне веднъж не се бях позамислил малко, преди да отворя уста? Защо не бях обмислил нещата? Заради Салан и Роза. Сега обаче бе твърде късно. Погледнах дракона. Може би щеше да е по-добре да ме бе изял. Тогава поне гласовете щяха да замлъкнат завинаги.

Не можех да им избягам. А и съдейки по болката в глезена ми, щеше да мине доста време, преди да мога да избягам от каквото и да било.

... вината ти...

Когато първите рицари излязоха от замъка, дори почувствах облекчение — най-накрая бе започнало да се случва нещо. Нямаше значение какво, стига да можеше да отклони мислите от гласовете в

главата ми и пулсиращия глезен. Те закрепиха по стените факли, чиято трептяща светлина постепенно освети целия двор.

Тогава се появи и Дракан. Униформата му приличаше на тази на останалите, може би имаше единствено малко повече злато в герба на гърдите. Въпреки това обаче той веднага се набиваше на очи. Сякаш излъчваше... потисната сила и мощ. Обземаше те чувството, че те биха могли да изригнат всеки миг. Ако човек се намираше в стая с буре барут със запален фитил, също нямаше да откъсва поглед от него.

— Време е — рече той. Макар да не изрече тези думи особено високо, дори рицарите, поставили факли в най-далечния край на двора, веднага се приближиха и заеха мястото си в строя, който образуваше полукръг около лежащия край огъня дракон.

Бяха двайсет и четирима, плюс Дракан. Преброих ги. Опитах се да запечатам лицата им в паметта си, защото това би било полезна информация за планинците по време на войната, в случай че успеях да се измъкна жив.

Те пристъпиха напред един по един и се поклониха на дракона, сякаш бе граф или икона. Животното не се впечатли особено от този жест, ала мен ме побиха тръпки.

— Благодарим на дракона за дара, който ще получим — изрекоха те в един глас. Бе зловещо да чуеш толкова много хора да произнасят едно и също нещо едновременно с една и съща интонация, сякаш бяха обладани от един и същи зъл дух.

— Благодарим за силата на дракона.

Чу се силен звук от удар на кожа в кожа, когато те всички едновременно се удариха с юмрук в гърдите, точно до сърцето.

— Благодарим за смелостта на дракона.

Ново тупане.

— Благодарим за мъдростта на дракона.

Мъдрост? Какви велики мисли очакваха да получат от едно глупаво животно? Вярно е, че прояви по-голяма хитрост, отколкото бях очаквал, когато използва веригата, за да ме издърпа до себе си, но чак пък мъдрост?

Погледнах дракона. Бе се изправил и бе започнал да се клатушка ту наляво, ту надясно, като стъпваше ту на единия си преден крак, ту на другия. Шията му се люшкаташе, главата му се тръскаше във всички посоки. Какво му ставаше на звяра? Ако знаех, че драконите можеха да

изпитват подобни чувства, бих казал, че се страхуваше. Че бе нервен. Ала защо?

Дракан, двайсет и петият човек от групата, пристъпи напред от кръга. В едната ръка държеше златен бокал, а в другата — нож. Драконът започна да отстъпва назад, докато вече не можеше да продължи. Явно се боеше от Дракан също толкова много, колкото аз се бях боял от него по-рано същия ден. Отвори паст и изсъска като котка — уплашена котка.

Видях, че устните на Дракан мърдаха, но бе невъзможно да чуя какво казваше. Изглеждаше сякаш се опитваше да го успокои, точно както хората правеха с конете. Какво ли можеше да кажеш всъщност на един уплашен дракон? „Така, така, спокойно, добър дракон?...“

Каквото и да беше, явно вършеше работа. Търбухът на животното се спусна към земята и то склони глава някак странно и примирено.

Ножът проблесна на фона на светлината от факлите. Дракан заби острието му между две от люспите върху врата на животното, по блестящата стомана потече тъмна кръв и закапа в златния бокал, който държеше в другата си ръка. Драконът стоеше напълно неподвижно по време на целия ритуал. Наистина ли се страхуваше толкова много от него, че не смееше да помръдне? За малко да ми стане мъчно за чудовището, ала само за малко.

Когато бокалът почти се напълни, Дракан извади ножа. Люспите се прибраха и кръвта веднага спря да тече. Драконът поклати глава и се строполи на земята като уморен стар пес, който дори нямаше сили да изръмжи.

Кръгът от рицари започна да се затваря около него. Те продължаваха да се движат бавно и тържествено, ала стъпките им издаваха потисната превъзбуда. Първият коленичи в краката на своя граф и Дракан му подаде бокала.

— Пий — рече му той. — Силата, храбростта и мъдростта на дракона.

Мъжът хвана ръката на Дракан и долепи устни до ръба на бокала. После отпи от тъмната кръв.

Това бе едно от най-противните неща, които бях виждал, но въпреки всичко не можех да откъсна очи.

— Какво пиеш? — попита Дракан.

— Сила, храброст и мъдрост — отвърна му мъжът с дрезгав глас. След това се разсмя със странно ведър и безгрижен смях посред сериозния кървав ритуал. — Сила, храброст и мъдрост — повтори той. — И свобода!

И пак се разсмя.

Те коленичиха един по един и отпиваха.

Когато бокалът премина през всички, на дъното му все още се чернееше гъстата течност.

— Доведете момчето — нареди Дракан.

Момчето? Какво искаше да каже?

— Той не е посветен в тайнството на ритуала — възрази един от рицарите. — Той дори не е получил място в Ордена на дракона.

— Не — рече Дракан с лека усмивка. — Помисли малко. Това е синът на Жрицата на срама. Има ли по-красиво и подходящо отмъщение?

Какво искаше да каже? Отмъщение? Не исках да пия от противната му кръв. Ала даже и да успееш по някакъв начин да я изсипят в гърлото му, в какво се състоеше отмъщението?

Трима от тях се приближиха към мен. Единият отключи оковата около глезена ми. Той бе толкова подут, че едва успя да я свали. Другите двама ме хванаха за ръцете и ме изправиха. Такава силна болка прободеше крака ми, че направо ми причерня. Едната от двете рани от ноктите на дракона на ръката ми се отвори и започна да кърви отново. Глезенът така ме болеше, че се наложи да ме носят.

— Доста зле изглеждаш — рече Дракан. Той се наведе над мен и продължи да ми говори почти нежно, както на дракона. — Спокойно. Само след миг ще се почувстваш много, много по-добре.

Той вдигна бокала пред лицето ми. Извърнах глава. Течността в него бе толкова тъмна, че не приличаше на кръв. Ала миризмата не можеше да сбъркаш — тежка и сладка, като на прогнило, точно като тази на дракона, само че още по-неприятна.

— Отказваш дара на дракона, така ли? — попита ме той. — Сам не знаеш какво е най-добро за теб. Хванете го.

Те ме ритнаха в свивките на коленете и ме накараха да коленича. Един ме хвана за косата и отметна главата ми назад. Аз се опитах отново да я извърна и стиснах устни, ала един от мъжете напъха острието на ножа си между зъбите ми и ме накара да отворя уста. Той

дори ме поряза в крайчеца на устата, така че в гърлото ми накрая се стече смесица от собствената ми кръв и тази на дракона.

Не ме пуснаха преди да са сигурни, че съм глътнал противната течност. Плюех ли плюех, ала знаех, че бе късно. Тя бе в мен, в гърлото ми, в стомаха ми, в тялото ми. Искаше ми се да повърна.

— И така — рече Дракан със същия нежен тон като преди малко. — Скоро ще се превърнеш в един от нас.

Не знаех какво означаваше това. Ако смяташе, че щях да стана войник от Ордена на дракона или дори рицар, само защото бях пил от противната му драконова кръв, жестоко грешеше.

В този момент усетих, че нещо се случи. Нещо се случи с тялото ми. Сърцето ми започна да бие по-силно, а краката и ръцете ми се стоплиха. Болката в глезена ми внезапно отслабна. Не, чакайте малко, дори напълно изчезна. Прииска ми се да се разсмея. Не ме болеше!

— Започна да му става ясно — рече един от рицарите. — Вижте лицето му.

— Хайде да го вземем с нас — обади се друг. — Нека да види. Нека да опита сам.

— Точно това възнамерявам да направя — отвърна Дракан. — Да не би да мислите, че му позволих да вкуси от скъпоценния дар на дракона, само за да може да си лежи и да се усмихва насън?

Да ме вземат с тях? Къде?

В следващия миг обаче това вече нямаше значение, защото бях забелязал още нещо.

Гласовете вече ги нямаше.

Шептящите, натрапчиви гласове, които ми повтаряха, че съм зъл, че съм страхлив и че съм убиец... че бях виновен за всичко, че просто за нищо не ме биваше... нямаше ги. За първи път от месеци наред мълчаха, не, даже нещо повече, бяха изчезнали.

Този път не успях да се въздържа и се разсмях. Разсмях се гръмко, почувствал свобода и облекчение — това чувство бе толкова силно, че не можех да го задържа в себе си. Смахът ми бе толкова силен, че драконът замига изненадано с очи. Този смях бе див и неуместен, но не изпитвах никакъв срам. Чувството ми за срам бе изчезнало, точно като гласовете. От него не бе останала и следа.

Копитата на конете трополяха по замръзналата земя. Заобикаляше ни гъст мрак, изпълнен с още по-гъста мъгла, ала какво значение имаше това? Можех да виждам в тъмнината. Не ме бе страх. Бях най-умелият ездач на света. Най-добрият. Един от другите яздеше редом с мен и държеше юздите на коня ми, ала това изобщо не променяше нещата. Така или иначе пътят ни бе един — напред през мрака. Искаше ми се да отметна глава назад и да завия като вълк.

Защо ли пък да не го сторя наистина?

Така и направих. От гърлото ми се изтръгна силен и красив вой, който се врязва в нощта, като кучешки зъб в аорта. Доведете ми вълка, който би се справил по-добре! Конят загаломира напред, сякаш го бях ударил. Това ми хареса. По-бързо. По-свободно. Отново завих.

— Той е в пълен транс — извика някой.

— Нормално е — отвърна му рицарят, който държеше поводите на коня ми. — Първия път на всички ни се струваше, че всеки миг ще полетим.

Не разбрах напълно думите му. Ала може би бяха прави. Може би наистина щях да успея да полетя. Ако се изправех на гърба на коня и разперех ръце като птица... Набързо застанах на колене върху седлото. Оставаше само да стъпя...

— Ей, момче! Сядай долу!

Единият ми крак поддаде. Сякаш не можеше да издържи теглото ми. Полетях косо надолу и на спътника ми му се наложи да ме сграбчи здраво за ръката, за да успее да ме изправи отново на седлото.

— Внимавай малко — долетя някакъв глас от по-задните редици. — Не е добре да си счупи врата. Не и преди Дракан да приключи с него.

Аз се обърнах и им се изсмях. Как ли пък щях да си счупя врата? Не и аз. Не тук. Не сега.

Рицарите, които яздеха най-отпред, извикаха.

— Ето ги! Внимание!

Викът се разнесе по дължината на цялата колона, от мъж на мъж. Аз също извиках от съпричастност с останалите. Не знаех кои са „те“, нито пък защо трябваше да внимаваме, ала рицарят, който яздеше редом с мен, бе пуснал юздите на коня ми и бе извадил меча си.

— Ето, сега трябва за малко сам да се оправяш.

Грабнах поводите с облекчение. В този миг можех да дръпна коня единствено наляво, ако исках да го спра, ала това беше без значение. Защо изобщо ми трябваше да го спирам? Само че няхах меч. Това ме притесняваше леко. Защо ме бяха оставили без оръжие, след като всички останали имаха такова?

Някъде напред се чуха виковете. Писък, ала не от мъж. След това в мрака внезапно проблеснаха факли. Няколко от тях полетяха във въздуха и паднаха върху...

Върху едни побелял от скреж сламен покрив.

Факли върху сламен покрив.

Това бе някак неприятно. Грешно.

— Цялата къща може да пламне — рекох на рицаря до мен. — Трябва да сме по-внимателни.

Той се разсмя.

— Няма страшно — отвърна ми. — Тук не живеят деца на дракона.

— А! — възкликнах аз. Деца на дракона? Ние такива ли бяхме? Вярно, че имаше някакъв дракон. Бях получил нещо от него. Затова се чувствах толкова добре сега. Може би и аз бях едно от децата на дракона? Беше ми малко трудно да разбера за какво ставаше въпрос, най-вече защото хората викаха ужасно около мен, и ме обгръщаше огън и мрак. Видях, че вече бяха развъртели мечовете. Защо не ми бяха дали един и на мен?

— Смърт за враговете на дракона — извика някой, след което към него се присъединиха и всички останали, всички мъже. Не направих изключение. Исих да съм съпричастен. Отново се замислих за факлите върху сламения покрив. Това не бе правилно, въпреки всичко.

Един мъж изникна точно пред муцуната на коня ми. Аз дръпнах юздите, за да го спра, но нещо с тях не бе наред. Успях единствено да извия шията на коня на една страна, той се спъна и падна на колене. „Сега ще видим дали мога да летя“ — помислих си аз и наистина се понесох във въздуха поне за малко, след това се блъснах в нещо твърдо, което не бе земята. Върху нея се строполих едва след това. Лежах объркан, облегнат на... някаква стена, много топла стена. Искрите се стрелкаха из мрака като светулки. Най-добре бе да се

отдалеча от огъня. Исках да се изправа, но въпреки че явно можех да аздя и да летя, не можех да ходя.

Наложи ми се да пълзя на четири крака. Тръгнах напред. Нещо се стовари върху мен и аз паднах по корем, ала ми бе напълно безразлично. Беше ми много добре така, нищо че другият ме затискаше наполовина и че се намокрих. Нещо се стече по врата ми, надолу по ключицата ми и по гърдите. Аз се опитах да избутам мъжа и успях да го преместя малко. В този миг осъзнах, че го познавам. Ала не особено добре. Това бе един от хората на Хелена Лаклан, с когото си бяхме разменили по няколко думи. Веднъж бяхме търсили Дина и Тавис Лаклан заедно.

„Та той е мъртъв“ — помислих си аз. „След такава рана с меч в главата не се оживява.“ По косата му имаше кръв и костици, а искрата на живота в очите му бе угаснала.

Започнах да се ядосвам. Един добър човек да загине по този начин — на какво приличаше това? А и къщите, които горяха.

— Престанете? — извиках, колкото сила имах — още не бях успял да си поема дъх. — Има пострадали!

Никой не ме чу. Продължиха, докато в селото не остана жив човек и неизгоряла къща.

— Качете го на един кон — нареди Дракан, когато ме намериха. Не бях успял да стигна далеч, продължавах да виждам горящите къщи в селото зад гърба си. Не можех да ходя, а и целият треперех, сякаш ме втрисаше.

Те все още бяха двайсет и четирима плюс Дракан. Преброих ги. За пореден път се вгледах в лицата им. Двайсет и петима мъже бяха нахлули на коне в едно спящо село и бяха убили всички, които не бяха успели да избягат. Мъже, жени, деца. Навсякъде около нас имаше мъртви тела. Това явно не можеше да ги трогне особено. Те изглеждаха дори... доволни. Що за хора бяха това?

Хора, които пиеха драконова кръв.

Точно както бях сторил и аз.

Спомнях си отлично трескавото усещане, че си способен на всичко. Без болка, без срам. Свобода. Може би трябваше да съм

благодарен, че не получих меч... В противен случай щях да яздя редом с тях, да викам заедно с тях...

— Смърт за враговете на дракона.

Ако разполагах с оръжие, дали щях и да убивам заедно с тях?

Дори сега, дори в този момент усещах лек копнеж да изпитам същия екстаз отново. Да почувствам свободата. Съжалявах за всичко. Бях толкова нещастен.

Дракан ме наблюдаваше със сините си очи, които приличах на тези на Нико.

— Изглеждаш ужасно — рече той.

Не отговорих. Какво ли можех да му кажа?

— Кажи ми сега. Къде е той, моят любим полубрат? Къде се крие Никодемус?

Да не би да мислеше, че щеше да успее толкова лесно?

— Не знам — отвърнах. Кое то отчасти си бе вярно. Кой знае къде бяха Нико и Дина сега? Дали бяха стигнали до Дунарк? А даже и да бяха, какво щяха да сторят, като откриеха, че Дракан го нямаше там?

— Отговори на въпроса на графа на дракона!

Зашлеви ме така силно по врата, че паднах напред върху шията на коня. Ала не казах нищо повече. Само ги погледнах злобно.

— Спокойно, Урса — рече Дракан. — Нямаме бърза работа. Рано или късно ще ми разкаже всичко, което искам да знам. Само и само да получи следващия бокал.

ДАВИН ПО-ТЕЖКА ВЕРИГА

Върнахме се в Баур Лаклан посред нощ. Спящите коняри бяха събудени и издърпани от сламените легла, за да се погрижат за конете, които бяха подгизнали от пот и с пяна на уста след бясното яздене. Рицарите от Ордена на дракона се прозяваха, протягаха се и се потупваха един друг по рамената, докато вървяха през двора на замъка, олюлявайки се, като мъже, запътили се към леглата след запой.

— Какво да правим с него? — попита рицарят, който се казваше Урса, и посочи с глава към мен.

— Оковете го отново — отвърна Дракан.

— Тук ли?

— Ами къде иначе?

— Студено е.

— Дай му назаем наметалото си, щом си толкова загрижен за него.

Този път се наложи да поставят оковата на десния ми крак, защото левият бе толкова подут, че не можеха да я заключат. Възможно ли бе глезенът ми да бе счупен? Целият изстинах при тази мисъл. Имах нужда от два здрави крака, ако исках да избягам. Не можех просто да си седя така. Дали наистина щях да им разкажа всичко, което знаех, и безропотно да им се подчинявам, ако ми дадяха драконова кръв още веднъж?

— Ето — рече Урса и хвърли черното си наметало в скута ми. — Студът тук е толкова лют, че даже камък се пука, какво остава за човек.

Вдигнах учудено глава. Проява на състрадание от един рицар на Ордена на дракона? Или пък го правеше само защото щях да им проваля плановете, ако загинех преди да успея да им издам къде се намираше Нико?

Огънят бе догорял. Светеха само няколко последни факли.

Не можех да видя лицето му, а и той си тръгна, без да каже нищо повече.

— Е, значи той все пак ти даде наметалото си? — рече Дракан.
— Виж ти. Явно е започнал да се размеква от старостта.

Хора, които бяха толкова зли като Дракан... Би трябвало да можеш да го разбереш, като погледнеш лицето им. Поне така смятах аз. Как иначе човек би могъл да ги различи от останалите? Той самият трябваше да е много по-едър и грозен. Не че съм очаквал да има рога, но все пак... Някак не се връзваше да е толкова обикновен. И да прилича на Нико.

— Какво искаш от мен? — попитах уморено.

— Не си ли малко неблагодарен? — отвърна ми той. — Дадох ти да отпиеш от безценната драконова кръв и така практически те превърнах в рицар на Ордена на дракона, а ти само лежиш и се оплакваш.

— Не искам да съм един от рицарите ти. Не ти искам драоновата кръв!

— Аха. Донесъл съм ти един малък подарък, ала щом не го искаш, можеш просто да го изхвърлиш.

Той метна нещо към мен и аз го хванах несъзнателно. Бе малко шишенце. Нямаше нужда да го отворя, за да знам какво имаше в него. Драконова кръв.

— Прави с него каквото поискаш — рече той. — Няма да те насилвам за нищо.

След като каза това, се обърна и си тръгна.

Аз дълго се взирах в шишето, ала не го отворих.

Но не го и изхвърлих.

Съмна се. Драконът бе легнал в останалата от огъня пепел, навярно защото земята там все още бе по-топла. Увих се в наметалото на Урса. Толкова ми бе студено, че чак треперех.

— Момче?

Нямах желание да говоря с никого, а още по-малко с някой от войниците на Дракан.

— Момче, будно ли си? Мойш ли да ме чуеш?

Някой ме побутна отстрани, доста нежно в сравнение с всичко, което бях преживял до момента. В този момент осъзнах, че гласът

принадлежеше на планинец. Отметнах наметалото настрани и вдигнах очи.

Бе Ивайн Лаклан.

За миг си помислих, че халюцинирам. Ивайн, тук? Навярно ми се привиждаше, защото лежах насред Железния кръг, а Ивайн бе неразделна част от него, поне в моето съзнание. Всеки път, когато го поглеждах, си припомнях вкуса на кръв и чакал, примесен с горчивината от загубата. Затворих очи за няколко секунди, ала когато ги отворих отново, той все още стоеше пред мен. При това облечен в униформа на Ордена на дракона.

За миг се погнусих. Предател... Ала след това ме облада още по-силно чувство на отвращение. Аз може и да не носех подобна униформа все още, ала лежах под наметалото на Урса и бях яздил редом с рицарите, и бях викал в един глас с тях „Смърт за враговете на Дракона!“, докато те убиваха невинни селяни и изгаряха домовете им. Аз бях по-лош от Ивайн. Десет пъти по-лош.

— Какво искаш? — попитах го.

— Не мой да стоя тук и да си говоря с теб с часове — рече той. — Тъй че слушай внимателно. Днес ще се случи нещо, — точно по залез-слънце. Ако са освободиш от веригата по някъв начин, мой да избегаш с нас.

Да избягам?

— Оттук? Искаш да кажеш, че мога да им се изплъзна?

— Такава е идеята. Освен ако не ти харесва повече тук.

След това си тръгна.

Постепенно осъзнах, че Ивайн не бе предател. Униформата бе за маскировка. Някъде там все още имаше мъже от клана Лаклан, над които Дракан нямаше власт, а те планираха да го нападнат тази вечер.

Колко ли бяха?

Като се изключат Обайн и останалите рибари, не бях виждал други планинци тук. Това, разбира се, може и нищо да не означаваше. Дракан едва ли би ги оставил да се разхождат свободно наоколо на групи. Ала коняри, готвачи, огняри... те бяха нужни на Дракан и хората му, ако искаха да имат храна на масата и огън в камината, на който да се стоплят. Може да се каже, че всеки нов владетел ги получаваше като наследство от предишния след превземането на крепостта. Но в този случай не бе така.

Вгледах се внимателно в крепостните стени. Спомням си, че се бях позачудил, когато пристигнахме — по тях имаше твърде малко следи от огън или белези, свидетелстващи за яростен бой. Може би Лаклан не бяха пожелвали всички в опит да защитят крепостта. Може би бяха постъпили далеч по-хитро.

По-късно същата сутрин в двора влезе група ездаци.

— Нещо ново? — попита един от пазачите на портата.

— Сякаш са потънали вдън земя — отвърна му водачът им. — Това не е нормално. Тя не е ли стара жена на около седемдесет години? Не би могла да избяга чак толкова надалеч.

Вътрешно се надявах, че ставаше въпрос за Хелена Лаклан. Ако тя бе свободна и се криеше някъде в Хьойландет, това означаваше, че Дракан не бе победил клана Лаклан. И бе доста далеч от това.

„Днес ще се случи нещо“, така бе рекъл Ивайн. А ако успеех да се отърва от веригата...

Едно огромно ако. Какво си представяше той? Че щях да я скъсам с голи ръце? Не бях дракон, който можеше да измъква цели колони от земята. Бях съвсем обикновен човек, а на всичкото отгоре и не се чувствах добре. Целият треперех и бях сигурен, че имах температура. Глезенът ме болеше, както и ръката, в която драконът бе впил нокти, сякаш бе възпалена. Не стига това, ами и всеки път, когато затворех очи, ми се привиждаха още нови призрачни картини. Към бледото лице на Салан и прерязаното гърло на Валдраку се бяха присъединили пламъци, мрак, мъртви тела и един мъж от клана Лаклан, чието име не си спомнях. Чувах и собствения си глас, който крещеше: „Смърт за враговете на дракона“.

Отново усетих жажда.

— Ей — извиках на един от войниците. — Може ли да получа малко вода?

Той само ме погледна. След това продължи, без да каже нищо.

Нарочно ли постъпи така? Може би Дракан искаше да ме принуди да изпия съдържанието на шишето, което ми даде, изтерзан от жажда?

Но това нямаше как да се случи. По-скоро бих умрял.

Ала защо просто не изхвърлах шишето? Бях го прибрал под ризата си и усещах студенината му върху корема си. Ако отпиех от

него, болката щеше да изчезне и от крака, и от ръката ми... А и от душата ми, поне за малко.

Но не.

Не.

Не исках да го правя.

Към обяд дойде Дракан, придружаван от двама рицари. Те застанаха пред мен и ме погледнаха.

— Е, къде е той? — попита Дракан.

— Кой? — отвърнах сърдито.

Дракан просто се усмихна. Добре му бе известно, че се опитвах единствено да проточа времето.

— Моят любим полубрат Никодемус Рауенс. Той все трябва да се намира някъде, не мислиш ли? В кой точно край на това забравено от Бога място се е скрил?

— Не знам.

— Не е пил от шишето — рече единият рицар.

— Инат — добави другият. — Да му помогнем ли малко?

— Не — отвърна Дракан. — Ако отпие сам... ще стане мой. Телом и духом. Представете си как ще реагира майка му, щом я открием заедно с Никодемус и малката. Как ще реагира, като разбере, че синът ѝ се е превърнал в мой слуга и прави каквото му кажа. Това си струва чакането. Пък и не мисля, че ще ни се наложи да чакаме още дълго.

Ако имах сили, щях да го ударя с веригата или с голи ръце. Ала не бях сигурен дали изобщо можех да се изправа.

— Майка ми казва, че безсрамието ти е като заразна болест, която разпространяваш навсякъде, откъдето минеш — рекох. — Като болен от чума плъх.

Последното си бяха мои думи, ала не бе нужно той да го разбира.

Дракан ме погледна с ясните си тъмносини очи и дълбоко в тях съзрях ярост, ярост, която се опита да скрие.

— Щом я намерим, ще я изгорим — каза той бавно. — Като вещица, каквато всъщност е. Радвам се, че ми се изплъзна последния път. Горките ми дракони със сигурност щяха да се разболеят, ако я бяха изяли.

Погледах известно време дракона, след като те си тръгнаха. Той не се бе опитал да ме стигне днес. Може би играта на котка и мишка

му бе дотегнала след последния безуспешен опит да ме изяде или пък бе отпаднал заради студа и загубата на кръв. Не знаех колко много бе бокал кръв за звяр с неговите размери.

Приблжих се малко с пълзене. Той ме проследи с очи, но дори не вдигна глава от земята. Днес не ми се струваше и наполовина толкова опасен, колкото вчера. Ала причината за това не се криеше в дракона, той си бе съвсем същият. Вероятно се получаваха така, защото се бе появило нещо друго, по-страшно и ужасно.

Това да се превърна в един от тях.

Ако отпие сам... ще стане мой. Истина ли бе това?

Трябваше да се махна оттук. Даже и да се наложеше наоколо да се разхвърчат железни колони...

— Драконе... — извиках аз.

Той ме погледна сърдито.

— Глупав дракон... — вдигах един камък от земята.

— Глупави, стари зверове...

След това хвърлих камъка.

Първият път не последва реакция. Нито втория. Нито третия. Накрая драконът така се ядоса, че бе готов да ме изяде, само за да го оставя на мира. След четвъртия камък той пхна глава под ръждясалата верига на Железния кръг, точно както целях. Чудовището се бореше с веригата, дърпаше, теглеше и мятеше, докато накрая железната колона не започна да се накланя и падна.

Дръпнах собствената си верига. Другият ѝ край все още не бе свободен! Ако драконът започнеше да я хапе и тегли като последния път...

Но той не го стори. Изсъска към мен няколко пъти, сякаш за да е сигурен, че съм разбрал посланието му. След това допълзя до старото си място и легна в пепелта.

Мина известно време, докато събера достатъчно смелост да пропълзя обратно до Железния кръг. Моята верига бе просто завързана около железната колона. Не можех да я измъкна през горния ѝ край. Ръждивата желязна верига на самия кръг пречеше. Имаше обаче още една възможност. Можех да я измъкна през долния ѝ край, ако някой я повдигнеше.

Част от колоната обаче все още бе в земята.

Аз се огледах наоколо. Даже и някой да бе станал свидетел на опитите ми да раздразня дракона, бе избрал да не се меси, а и вероятно не бе отгатнал истинската ми цел. Ала ако сега започнех да ровя в земята, то пазачите трябваше да са невероятно глупави, за да не заподозрат нещо.

Поизправих малко колоната, за да не изглежда толкова наклонена, и седнах до нея. След това започнах да ровя с ръце, скрит под наметалото на Урса. Тъй като разполагах само с двете си ръце и веригата, напредвах много бавно. Ала до залез-слънце имаше все още доста време.

Дракан се появи отново чак следобед. Той постоя, загледан в мен известно време.

— Ако нямаш намерение да пиеш от шишето — рече той накрая, — то бих искал да ми го върнеш.

Едната ми ръка несъзнателно сграбчи шишето през ризата. Но не за да му го даде, а за да му попречи да го вземе. Той се усмихна.

— Така си и помислих — каза той. — Колко дълго време мислиш, че ще мине, преди да отпиеш?

Той се обърна, за да си тръгне, ала в този миг откъм портата се чува викове и тропот на копита. Двама ездаци, или по-точно двама мъже на коне, влязоха в двора. Бе трудно да се каже, че и двамата язدهа, защото единият лежеше върху шията на коня и явно не можеше да седи изправен, затова другият водеше коня му за юздите.

— Драконът — рече задъхано раненият. — Трябва да говоря с Дракона.

Той, разбира се, нямаше предвид звяра в двора на крепостта. Неговият дракон ходеше изправен на два крака.

— Тук съм — рече Дракан. — Какво искаш?

Мъжът се опита да се поизправи, ала само се залюшка заплашително и едва не падна от седлото. Едната му ръка бе черно-червена от кръв и мръсотия, ала не можех да разбера колко обилно кръвеше заради тъмния цвят на униформата му.

— Бяхме нападнати — рече той. — От засада. Планинци. Те убиха... почти всички и взеха пленниците и припасите със себе си.

— Къде?

— По пътя от Фарнес.

— Кои пленници?

— Тези от Фарнес — мъже и деца, и онези, които прибрахме от Залива на трола.

— Салан Кензи? Управителят на пристанището?

— Да. Тях двамата и останалите.

Дракан остана мълчалив известно време. Лицето му бе почти също толкова безизразно като това на дракона. Аз обаче ликувах. Душата ми ликуваше. От сърцето ми падна един огромен тежък камък. Салан и останалите не бяха попаднали в лапите на Дракан. Освен това някъде наоколо имаше хора, най-вероятно от клана на Лаклан, които оказваха съпротива и се бореха срещу войската на Дракан, макар и да бяха съвсем малочислени.

След това Дракан се въртна на пета и втренчи поглед в мен. Нещо в изражението на лицето му ме накара да застина. Изведнъж осъзнах защо драконът се бе предал предната нощ и му бе позволил безропотно да вземе кръвта му.

— Ти ги познаваш — рече Дракан.

— Кои?

— Тези хора. Организаторите на засадата. Знаеш кои са.

Всъщност не бе точно така. Знаех единствено, че са от клана на Лаклан. Ала нищо не казах.

— Изправи се.

Ако с това целеше да може да ме удари по-лесно, то бе по-добре да остана седнал. А и трябваше да мисля за колоната. Ако се изправех, щеше да забележи, че тя бе разхлабена.

Той се премести толкова бързо, че уморените ми очи не успяха да го проследят с поглед. Изведнъж усетих как в гърлото ми опря студено режещо острие. Меча на Дракан.

— Изправи се — повтори той. — Или ще те съсека още на мига.

Говореше напълно сериозно. Усещах решимостта му. Тя прозираше в стойката му, в начина, по който държеше меч. От него лъхаше режеща студенина, като тази на оръжието му.

Изправих се. Не че ми бе лесно, ала когато животът ти е в опасност, откриваш в себе си неподозирани сили, като например да стъпиш на почти счупения си глезен.

— Той има ли нещо общо с това? Той ли ги води?

— Кой? Нико ли?

— Ами кой иначе?

— Нико... Той не е роден водач.

Не че хората, и най-вече бунтовниците в долината, не искаха той да се превърне в техни предводител, ала Нико си беше Нико и вършеше всичко по свой начин.

Дракан ме измери с поглед, опитвайки се да разбере дали говоря истината. Ала явно ми повярва, защото свали леко меча.

— Не — рече той. — Прав си. Братовчедът Нико не би могъл да поведе дори рота от шивачки. И въпреки това... Въпреки това щяха да качат на трона този клоун вместо мен.

Прехапах устни, за да не кажа нещо в защита на Нико. Нико можеше и да не обича да командва, ала това не означаваше, че щеше да бъде лош граф. Или пък означаваше? Той във всеки случай нямаше да опустошава градове и села и да убива хора. Не и Нико.

Мечът отново опря до гърлото ми.

— Ако не обикаля наоколо и не си играе на разбойник, къде е тогава? Къде се крие?

Тая песен я бяхме чували вече, нали? Знаех отлично какво трябваше да отговоря.

— Не знам.

— Край на игричките, Давин. Дотегнаха ми диваците планинци, които изчезват в мрака всеки път, когато се опитаме да ги нападнем. Дотегна ми да слушам как войниците ми се оплакват от студа, походите и нападенията от засада. Има само една причина да се намирам сега в това забравено от бога място и това е той. Кажи ми къде е и ще оставя Хьойландет да гние на спокойствие през следващите сто години.

Сега бе мой ред да се опитам да разбера дали говореше истината. Но не. Не вярвах, че щеше просто да си тръгне и да ни остави да живеем на спокойствие тук, горе, даже и да му поднесях Нико на тепсия. Ала... може би бе добра идея да го заблудя, че му вярвам?

— Наистина ли?

— За какво са ми купища скали, рехав пирей и няколко овце? Никой нормален човек не би могъл да живее тук.

Престорих се, че обмислям положението.

— Ако ти кажа, накрая пак ще ме убиеш.

— И защо? — отвърна ми той. — Какво би ми навредило да те оставя жив?

Доста неща, надявах се аз. Поне ако зависеше от мен. Сега обаче не бе моментът да изричам подобни неща на глас.

— Дай ми малко вода — отвърнах. — И... ще ти кажа.

Отпуснах рамене и се престорих на съвсем отмалял. Не че бе особено трудно.

Дракан свали меча и се обърна към останалите мъже в двора. Един от пазачите на портата бе помогнал на ранения да слезе от коня и държеше чаша до устните му, за да може да отпие. Без да каже и дума, Дракан грабна чашата от ръцете му и ми я подаде.

— Ето — рече той.

По ръба на чашата имаше кръв. Аз я избърсах доколкото можах с ръкава си и отпих. Когато умираш от жажда, не си особено придирчив.

— Е?

— Може ли и малко храна? — реших да пробвам късмета си аз. — И един пуловер. Умирам от студ.

Той отново прояви такава бързина, че аз дори не успях да вдигна ръка, за да прикрия лицето си. Удари ме отстрани на главата. Залитнах назад, защото глезеът ми не можеше да ме държи повече, и се строполих до разклатената ми колона.

— Знаеш ли или не знаеш? — попита той и допря края на меча в гърдите ми, толкова силно, че ми остави рана.

Не знам как се получи така, но в следващия миг знаех какво трябваше да отговоря.

— Скайарк — рекох аз. — Той е в Скайарк.

Дракан се поколеба.

— Ако лъжеш... — рече той.

Само поклатих глава.

— Това е най-труднопревзематата крепост на планинците — промълвих аз. — Къде би се скрил ти, ако бе на негово място?

Той се разсмя. Стоеше пред мен и наистина се смееше.

— О, да — каза Дракан накрая. — Разбира се. Сврял се е зад най-дебелите стени в околността. Типично в негов стил, страхливец.

След това се обърна, без да погледне нито мен, нито кола, нито ранения мъж, който внезапно бавно изстена и се строполи на земята.

— Нека го внесем вътре — рекоха пазачите на портата. — Докато съвсем не му е изтекла кръвта.

Те се запътиха навътре с ранения вестоносец. Аз бавно се поизправих. В двора нямаше никой друг, освен мен и дракона. Опрях здравия си крак на колоната и я ритнах колкото сила имах, един път, два пъти... Разклатих я като мишеловец, който размятва плъх. Най-накрая успях да я издърпам. Измъкнах веригата и се замислих какво можех да сторя оттук нататък. Дали можех да избягам сега, докато пазачите ги нямаше?

Не, имах нужда от помощ. Не можех да ходя, нито да се държа на краката си. Трябваше да изчакам Ивайн и хората му да сторят, каквото бяха намислили. Пъхнах отново колоната в дупката ѝ доколкото можах, така че трябваше да си съвсем близо, за да видиш, че бях освободил веригата. Слънцето се бе снишило съвсем, така че нямаше да ми се наложи да чакам още дълго. За да убия времето, си представих какво щеше да се случи, когато Дракан нападнеше Скайарк. Спомнях си стените, укрепленията. Крепостта никога не бе превземана за всичките години, сто или повече, през които бе защитавала прохода Скайлер. „Нека се опита“ — помислих си аз. „Пък след това ще видим дали това няма да се окаже твърде костелив орех за зъбите на Дракона.“

Когато слънцето започна да залязва зад стените на Баур Лаклан, аз извадих шишето с драконова кръв от ризата си и се замислих какво да правя. Само една мъничка глътка. Само колкото да мога да стъпвам, без да припадна от болка. Ако не отпиех повече от глътка...

„Ако отпие сам... ще стане мой“.

Ако наистина бе така, то съдържанието на шишето щеше да се превърне в много по-тежка верига от тази, която току-що бях освободил с мъка от колоната. Не вярвах, че можеше да е толкова страшно. Страхувах се, че бягството ми щеше да се окаже невъзможно, ако не го сторех.

Отпих. Съвсем, съвсем мъничко. Само драконът ме видя да го правя.

ДИНА

ЗАВРЪЩАНЕ В БИРКЕНЕ

Снегът застилаше с тежкото си мокро покривало всичко — пътя, клоните и нас. Много се радвах на наметалото с качулка, което бях получила от гелтрите, ала въпреки това пътуването ни бе трудно и белязано от студ и влага. Опитвахме се да вървим през блатото, доколкото бе възможно, ала на третия ден щяхме да минем през полета с повече населени места. Тъмни разорани ниви, подгизнала жълта трева и сгушили се между хълмовете селца.

Не разполагахме с коне. Беше ми трудно да поддържам бързото им темпо и не спирах да мисля за Силке, която сигурно си стоеше в конюшната на Управителя на пристанището, мързелуваше и похапваше слама. В нашата ситуация обаче не бе особено практично да водим коне със себе си, тъй като във всеки момент можеше да се наложи да се скрием в някоя канавка или зад някой храст заради преминаващ наблизко патрул на Ордена на дракона.

— Не каза ли, че всички са в Хьойландет? — прошепнах на Нико.

— Явно не е съвсем така — отвърна ми той. — Хайде, мисля, че сега можем да продължим.

Кармиан вече се бе изправила.

— Тази вечер ще нощуваме в някой хан, ясно ли е? — рече тя и се изкашля дълбоко. — Колкото и да струва. Ако краката ми останат мокри още няколко дни, между пръстите им ще поникне ципа.

Тя бе необичайно мълчалива, откакто напуснахме поселището на гелтрите. Хм, а може би това бе причината. Поведението ѝ се промени, откакто успя да се наложи за сватбата. Вероятно се наслаждаваше на триумфа си. Човек не можеше да бъде сигурен, що се отнасяше до Кармиан.

— Не сме много далеч от Биркене — рекох аз. От доста време бях мислила за това. — Нико, бихме могли да отседнем в някой хан там.

Дори самата мисъл за това ме накара да изпитам такава силна носталгия по дома, че сърцето ме заболя. Трябваше да си припомня, че Липовата къща вече я нямаше, нито пък имахме дом, по който да лелея. Ала всичко останало — ханът, ковачницата и цялото село си бяха на същото място, така родни и вдъхващи сигурност... Точно в този момент ми се струваше, че щях да се зарадвам дори да видя Сила.

— Те знаят кой съм — рече той.

— Ала никога не биха те издали.

Нико се замисли за миг.

— Може би си права.

Кармиан свали шапката си за миг и изтупа снега от полите ѝ.

— Ако времето се задържи така, ще се наложи да потърсим подслон — рече тя и отново се изкашля.

— Да не би да се разболяваш? — попита Нико.

— Не.

— Кашляш.

— И какво? Да не би да ти пречи?

Какво ставаше тук? Защо го сряза така?

Ако това бе израз на триумф, то не исках да съм близо до нея, когато претърпеше поражение.

Нико нищо не каза. Не и по този въпрос. Ала след малко ме заговори.

— Колко път има до Биркене оттук?

Огледах се. Бе невъзможно да различа полята, както бяха покрити със сняг, ала тополите покрай пътя ми се сториха познати.

— Около час — рекох. — Може би два.

— Добре. Да вървим натам тогава.

Втренчих се в купчината обгорели летви и останките от стени, на мястото на които някога се бе издигала нашата къща. През двете години, които бяха изминали, откакто Дракан я изгори, никой не бе пипнал нищо. Нито бяха разчистили, нито бяха построили нов дом. Живеехме в такива времена, че хората нямаха желание да влагат време, сили и пари в нещо, което вероятно отново щеше да бъде разрушено.

Нико постави ръка на рамото ми. Знаех, че бе видял сълзите в очите ми.

— Тук ли си живяла? — попита Кармиан.

Кимнах.

— От рождението си... До преди две години.

Тя не каза нищо повече. От този момент обаче спря да ме нарича с онзи ужасен прякор.

— Нека да продължим — рекох. — Това не е особено приятна гледка.

Бих предпочела изобщо да не бях виждала руините, но нямаше как да го избегнем. Пътят минаваше оттам.

Последните метри снегопадът така се сгъсти, че почти не виждахме къде стъпваме. Добре че познавах мястото като петте си пръста, иначе като нищо да се бяхме отклонили от пътя. От останките на Липовата къща до селото имаше малко повече от половин миля, което хич не беше малко.

Бе ми странно да съм в Биркене отново. Спрях наскред площада, с хана от едната страна и ковачницата от другата. Не се чуваха удари на чуко оттам, но все пак бяхме пристигнали в селото доста късно. Заради лошото време бе доста тъмно, почти като на мръкване.

— Няма ли да се отбием първо у ковача? — попитах. Еллин и Рикерт бяха почти като роднини за Давин, Мели и мен, а когато мама отиваше някъде по работа като целителка или Жрица на срама, винаги намирахме подслон в ковачницата. Еллин обичаше повече Давин и Мели, отколкото мен, всъщност — най-вече Мели. Това ми бе ясно. Ала винаги бях добре дошла в дома ѝ и не се съмнявах, че и сега щеше да е така. Та нали ковачът и жена му бяха скрили в дома си брат ми, сестра ми и старото ни куче Пес, когато Дракан бе дошъл в Биркене, за да отмъсти на Жрицата на срама и децата ѝ.

— Ковачницата или хана, все ми е едно — рече Кармиан. — Искам просто да се скрия от студа и мокрия сняг.

Не мисля, че някой от нас изгаряше от особено желание да стои навън при това време. По стар навик минах през самата работилница, където Рикерт често коवेशе пирони, куки или слугове, ако, разбира се, не трябваше да подкове някой кон. В този момент вътре цареше тъмнина и тишина, но забелязах, че бе работил днес. Все още бе топло, а и въглените в пещта не бяха съвсем угаснали.

Почуках на вратата, която водеше в самата къща.

— Еллин? Рикерт? Може ли да влезем?

Мина необичайно дълго време, преди вратата да се отвори. Рикерт застана на прага. Той не се отличавахе с височината на Салан, ала бе също толкова широкоплещест. Примигваше с очи, сякаш токущо го бях събудила. Май му трябваше известно време, за да осъзнае коя съм.

— Дина! Света Магда, та това е малката Дина!

След това той постъпи, както никога преди, обви ме с двете си силни ръце и така силно ме прегърна, че ме остави без дъх.

— Влизайте, влизайте вътре.

Ние го последвахме в кухнята с огромната желязна печка с дърва, която той сам бе направил. Ала Еллин не стоеше над тенджерата, както обикновено. Всъщност кухнята изглеждаше така, сякаш в нея отдавна не бяха готвили. Никога не я бях виждала толкова мръсна за цялото време, през което познавах Еллин.

— Къде е Еллин? — попитах.

Рикерт се сви.

— Тя почина — рече той, без да ме погледне. — Преди... преди няколко месеца. Точно преди празника на лятното слънцестоене.

Стомахът ми се сви. Еллин не можеше да... Не и Еллин. Та тя винаги бе била тук, не можех да си представя, че я...

— От какво? — попитах аз. — Дракан ли е виновен?

Винаги се сецах първо за него, когато се случеше нещо лошо или някой отнемеше нещо от мен.

Рикерт поклати глава.

— Тя... Тя просто се разболя. Случва се, Дина. Разболя се и почина.

Чувството да напусна Биркене бе ужасно, но по един или друг начин споменът за селото и хората в него бе останал запечатан в съзнанието ми — Сася от хана, мелничарят с огромното му семейство, Еллин и Рикерт. Те съществуваха в съзнанието ми като застинала картина. Сякаш стояха и ме чакаха да се върна. Не бях очаквала, че можеха да се променят, което бе глупаво, разбира се. Животът не можеше да спре, защото аз вече не живеях тук. Ала Еллин...

— А ти как си? — попитах.

Той се бе занемарил някак си, като кон, който никой не искаше да срещне. Ризата и косата му бяха мръсни, а през миризмата на сажди и метал от ковачницата се усещаше неприятна воня. Далеч не толкова

отвратителна като старите шалове на Кармиан, но все пак. Прииска ми се да стопля вода и да изпера ризата му.

— Ами, бива. Имам достатъчно работа.

Той огледа кухнята леко безпомощно.

— Не съм сигурен, че мога да предложи нещо за ядене...

— Можем да отскочим до хана по-късно — рекох. — Би било добре обаче, ако можеш да ни направиш малко чай от мащерка или нещо подобно.

— Да — рече той. — Трябва да имам тук някъде...

Разпалих огъня в печката и сложих да се вари вода. Изглежда Рикерт едва сега забеляза хората, които ме придружаваха. Той погледна Нико толкова колебливо, сякаш се чудеше дали не трябваше да се поклони. А когато Кармиан свали шапката си и извади косата от яката си, той направо зяпна за миг. Ала после се съвзе.

— Седнете — рече Рикерт и набързо разчисти кухненската пейка, така че Кармиан можеше да се настани.

— Съжалявам за случилото се с Еллин — допълних. — Едва ли ти е лесно.

Рикерт втренчи поглед в ръцете си.

— Бяхме заедно... почти петнайсет години — отвърна той. — Човек свиква с присъствието на другия. А и понякога ми е доста тежко да се оправям тук... без нея.

Изведнъж той впери очи в Нико.

— Косата ѝ бе толкова мека — рече той толкова тихо, че едва го чух. — Като муцуната на кон.

Чайникът засвири. Кармиан се изкашля. Разгледах килера на Еллин. Чувствах се малко като неканен гост, защото това бе единственото място в къщата, където не можехме да влизаме като деца. Тя държеше там буркани и шишета с домашен сок от горски плодове. Имаше и разни зелени малки тикви, червено цвекло и, разбира се, доста сухи билки. Някои сигурно ѝ бяха от мама, помислих си аз. Направих вкусен и силен чай, като добавих малко изсушена ехинацея за кашлицата на Кармиан.

— Често ли идват войниците на Ордена на дракона дотук? — попита Нико.

— Миналата пролет се появиха. Трябваша им хора. Всякакви занаятчии, също така дърводелци, ала най-вече ковачи. Наложих се да

се крия в гората няколко седмици, иначе щяха да ме замъкнат със себе си, независимо дали исках или не. А Еллин вече бе болна.

Той пое чашата с чай, която му подадох, без да вдигне очи.

— Трудно ѝ бе да остава сама, ала съселяните ни ѝ помагаха.

Кимнах. Човек можеше да каже много неща за Биркене, ала когато нещата наистина бяха сериозни, хората не се оставяха.

— Как си успял да оцелееш в гората? — попита Нико.

— А... Помогнаха ми.

— Хора от селото?

— Да, но не само... и други.

Той хвърли един бърз поглед към Нико.

— Мисля, че ги познаваш.

— Главният стражар? И хората му?

Ковачът кимна.

— Наричат ги Лисиците, защото винаги успяват да се изплъзнат от преследвачите си, а и не можеш да ги видиш, освен ако не знаеш къде са. Войниците от Ордена ги мразят.

Знаех добре какво си мислеше Нико в този момент. Все още бяхме доста далеч от Хьойландет, а колкото повече се отдалечавахме от блатата, толкова по-рядко можехме да очакваме помощ от гелтрите. А ние имахме нужда от помощ. Не разполагахме с пари, а и в това ужасно време човек имаше нужда от добра храна, подслон и топлина.

— Те могат да ни помогнат — рекох.

— Да. Може би.

— Защо не?

Нико направи странна гримаса.

— Защото... Главният стражар има особено мнение по отношение на моята роля, което се различава от моето.

Тук беше прав. Ако зависеше от Главния стражар, Нико щеше да застане начело на съпротивата и да обедини всички противници на Дракан в една огромна войска. Ала Нико не искаше да стои начело на каквото и да било, а още по-малко, когато имаше опасност да загинат хора.

— Нямах избор — рече Кармиан внезапно. — Ако Дракан бе в Дунарк, както си мислехме, може би всичко щеше да е по-различно. Но не и при тези обстоятелства. Сега имаш нужда от войска.

Ала Нико единствено поклати глава.

— Достатъчно хора умират — рече той. — Защо да моля още да жертват живота си?

Седяхме и пиехме чай в пълна тишина. Дори Кармиан мълчеше. Може би, защото Рикерт бе тук, а може би всички бяхме твърде уморени, за да се караме.

Най-накрая аз се изправих.

— Останете тук — рекох на Нико. — Колкото по-малко хора те виждат, толкова по-добре. В хана може да има другоземци.

Той кимна.

— Може ли да пренощуваме тук? — попита той Рикерт.

Може и да бе мръсно и запуснато, но поне бе топло и безопасно, в случай че в хана имаше някакви гости.

— Може да останете колкото искате.

Отново облякох мокрото си наметало и прешляпах през снежната преспа до хана от другата страна на улицата. Добре че Нико не ме последва. Край две от масите имаше цели петима непознати и макар никой от тях да не приличаше на хората на Дракан, наоколо със сигурност имаше множество съвсем обикновени хора, които не биха имали нищо против да спечелят няколкостотин златни монети.

В началото едва познах Сася. Тя се бе превърнала в истинска девойка. Бе се източила, бе пуснала по-дълга коса... А и гърдите ѝ бяха наедрели. Бе станала истинска красавица. Късметлийка. Не като мен. Аз ставах все по-непохватна и странна и на нищо не приличах.

— Добър вечер — рече тя учтиво. — Един момент само, и ще дойда... — в следващия миг обаче ме позна. — Дина! Дина, ти ли си това???

Кимнах. Гърлото ми внезапно се сви. Сася остави подноса с халби бира настрана и заизтрива леко притеснено ръце в престилката си.

— Добре ли си? — попита ме тя.

Не можеше да се каже. Ала въпреки това кимнах, какво ли друго можех да сторя? Например да ѝ отговоря: „Не, не съм добре, защото се крия от Дракан заедно с истинския престолонаследник на Дунарк и бъдещата му съпруга, която мразя, и непрекъснато се опитват да ни заловят или убият. Освен това не съм сигурна, че мама ме обича още,

защото май съм на път да се превърна в черна магьосница. А и още нещо — мразя косата си.“ Не, най-добре бе да не си отварям устата.

Изведнъж Сася срамежливо ме гушна.

— Толкова често си мисля за теб — рече тя.

— И аз за теб — последва моят отговор.

Бързо се обърнах. Един от гостите се бе изправил и стоеше между мен и вратата.

Това бе Азуан.

ДИНА РЯДКА ПЕРЛА

— Кой е това? — попита Сася.

— Моят... моят чичо...

Дали не можех да се шмугна в кухнята и да изляза през задната врата?

— Няма нужда да бягаш от мен — рече Азуан. — Искам само да поговоря с теб.

Да бе, да! Все още имах синини по лакътя от последния път, когато „просто искаше да поговори с мен“.

— За какво искаш да говорим? — попитах и направих стъпка назад към кухненската врата.

— За баща ти, за майка ти и за теб.

Спрях неволно. За баща ми, за майка ми и за мен. Да, определено имах какво да кажа, ала не на някого, който се бе опитал да ме купи, сякаш бях куче. Защо трябваше да прилича толкова много на баща ми? Не бе честно. Усещах огромна празнина в душата си всеки път, щом го погледнех.

От друга страна... Може би не бе кой знае колко опасно да говоря с него тук, в хана на Биркене, пред всичките тези хора, които нямаше да му позволят просто да ме издърпа насила навън.

— Как ме откри? — попитах, за да спечеля малко време, докато премисля какво да правя.

— Поразпитах тук-там. Няколко човека си спомниха откъде идва Жрицата на срама. Помислих си, че с радост би се върнала у дома, ако ти се удадеше възможност, и познах.

Мда, как можеше да съм толкова глупава.

— Седни, Дина. Нищо няма да ти направя.

Сася стоеше и слушаше с ококорени очи, напълно онемяла. Тя не бе знаела, че имах чичо, нито пък баща. А и разговорът ни до този момент никак не бе обичаен.

— Да извикам ли татко? — попита тя.

Ханът не разполагаше с пазач. Бащата на Сася бе толкова едър, че спокойно се справяше с всичко, ако възникнеше проблем. Тази мисъл ме поуспокои. Не, Азуан нямаше нищо да ми стори. Не можеше. Не и тук.

— Не още — рекох, достатъчно високо, за да може Азуан да ме чуе. — Ала ако само понечи да ме докосне...

Сася кимна и се ококори още повече.

— Само кажи — рече ми тя.

Азуан слушаше с лека усмивка. Усмивка, която страшно напомняше тази на баща ми.

— Приключи ли с мобилизирането на силите? — попита ме той.

Не бях напълно сигурна какво искаше да каже с това.

— Можем да поговорим — отвърнах му аз. — Но не се опитвай да ме насилваш да правя каквото и да било и не очаквай, че ще дойда с теб.

Той леко се поклони, като продължи да се усмихва по същия начин.

— Както искаш — каза Азуан. — Желаете ли госпожицата да седне?

Така и сторих.

— Какво искаш от мен?

— Първо — къде е той?

В началото си помислих за Нико и се зачудих паникьосано откъде знаеше Азуан, че съм с него. В следващия миг обаче си спомних, че ми бе задал същия въпрос и при първата ни среща, и че имаше предвид Сезуан.

— Той е мъртъв — рекох аз и усетих как сълзите занепаираха да се търкулнат от очите ми. — Убиха го... в крепостта Сагис.

Азуан седеше неподвижно и не каза нищо в продължение на няколко минути.

— Кой го уби? — попита той накрая.

— Един от учителите на графа. Вердо. Той също е мъртъв.

Азуан кимна леко, сякаш това бе напълно нормално следствие от нещата.

— Значи трябва да се върна вкъщи без него — рече той. — Матриархът няма да остане доволен.

— Кой?

— Нейно височество всемогъщата Инезе Сина. Моята леля. Сестрата на баба ти.

Знаех, че баба ми бе мъртва и че сестра ѝ бе станала глава на бащиния ми род. Ала досега не бях чувала името ѝ.

— И аз не съм особено щастлива — допълних. — Но така се случи.

— Кога?

— Малко след празника на лятното слънцестоене.

Почти едновременно с Еллин, помислих си аз внезапно.

Колко странно бе само, че човек, който бе означавал толкова много за нас, си бе отишъл от този свят, без ние да разберем. Мелин все още не знаеше. Нито пък Давин. В техните мисли тя все още бе жива.

— И преди да умре ти даде флейтата си?

Кимнах.

— И те научи как да я използваш?

— Да, донякъде.

— Явно си отлична ученичка. Дори и мен за малко да приспиш в онази противна малка рибарска къща в Дунабара.

Аз го погледнах. Дори и него?

— Ти черен магьосник ли си? — попитах аз.

— Може и така да се каже — отвърна ми той. — Ала малко по-необикновен.

Бях срещала само един-единствен черен магьосник през целия си живот, така че нямах представа какво искаше да каже с това „малко по-необикновен“. Сезуан обикновен ли бе?

— Защо всъщност се страхуваш от мен? — попита той.

— Ти искаше да ме купиш — рекох аз.

— Да. Да те спася от ноктите на Садор. Или Гарвана, както явно го наричат. Хубаво ли ти бе с него?

Не, не можеше да се каже. Поклатих глава.

— Значи, всъщност се опитвах да ти сторя услуга.

— Ала ако ме бе откупил, щеше ли да ме пуснеш... на свобода?

— Няма да ми повярваш, ако кажа да.

Аз се замислих малко.

— Не, вероятно не.

— А защо? Защо очакваш, че ще ти сторя зло?

Заради онази жажда в погледа му и страха на мама от рода му. Ала тя се бе бояла и от Сезуан, може би повече отколкото бе необходимо.

— Колко много искаше? Гарвана.

— Осемдесет сребърника.

Кимнах. Толкова струваше по думите му изхвърленият товар. Всичко придоби нов смисъл.

— И ти щеше да му ги дадеш?

— Мисля, че си струва. Бих му дал дори повече.

Трябваше ли да се почувствам поласкана?

— Искаш да ме накараш да вярвам, че би платил толкова много пари за мен и би ме оставил да си тръгна?

Той поклати глава, но не в отговор, а по-скоро в израз, на почуда.

— Не те разбирам, Дина. Знаеш ли какво всъщност ти предлагаме?

Не, не знаех. Никога не бяхме го обсъждали.

— Палатът на матриарха е един от най-големите в Колмонте. Родът Сина притежава огромни богатства и земи. Ти ще бъдеш почитана и ценена заради способностите ти. Ти... ти си рядка перла, Дина. Човек с две необикновени дарби.

Осемдесет сребърника! Ти струваш много повече, ала хората тук не могат да го разберат. Чух как моряците говореха за теб. Сякаш си вещица или някакъв демон. Животът тук е белязан от опасности, бедност, подигравки, страх и презрение. А също от самота. Защо се боиш от това, което можем да ти дадем?

Не знаех какво да отговоря. Думите му прозвучаха така, сякаш съм някаква принцеса, която по необясними причини предпочита да се валя в калта, вместо да седи на трона си, облечена в коприна и кадифе. А и бе прав за страха и презрението. Въпреки че мама... Въпреки че мама се боеше от наследството, което баща ми ми бе оставил. От дара вътре в мен, независимо дали го исках или не.

— Ако човек купи нещо — рекох аз бавно, — то той би смятал, че може да го притежава.

Азуан изчака вежливо, сякаш очакваше да продължа да говоря. Сякаш не смяташе, че бяхме стигнали до същността на нещата. Когато осъзна, че това с „притежаването“ бе най-важното, отново поклати глава по онзи странен начин.

— Ние всички се притежаваме един друг — рече той. — Принадлежим на някого или на нещо. Гарвана смяташе, че си негова, ала ти му се изплъзна и добре, че успя, защото на една толкова низка персона не подхожда да притежава... Перла като теб. На мен обаче ми се струва, че ти всъщност принадлежиш на майка си. Така ли е?

— Аз... — продумах и замълчах. Исках да му отвърна, че сама си бях господар, ала не можех, защото не бе истина. — Тя не ме притежава — рекох аз. — Има разлика.

— Силните хора понякога сами могат да изберат на кого искат да принадлежат — рече той. — Мисля, че ти си достатъчно силна. Затова Гарванът не успя да те удържи. А може би и майка ти няма да успее. Така, като те гледам сега, ми се струва, че тя вече не те притежава напълно, а някой ден може и съвсем да се освободиш от нея. Ала внимавай. Този, който не принадлежи на никого, не може да бъде наречен истински човек.

При тези му думи ме обзе вледеняващ страх. Сякаш земята внезапно се разтвори под краката ми. Защото той бе прав. Исках да съм дъщеря на мама, но само в случай че тя приемеше онази част от мен, която ми бе дар от баща ми... Спомних си думите на мейрена: „Нишката се е разцепила на две, ала ти не можеш. Избирай, преди и двете нишки да са се скъсали.“ Означаваше ли това, че трябваше да избира дали да бъде само мамина или само таткова дъщеря, не можех ли да съм и двете? А и себе си плюс това?

— А ти на кого принадлежиш? — попитах аз.

Той отвърна, без да се замисли.

— На рода си.

— И... И това ти харесва?

— Дори съм горд. Дина, ние ще те ценим. Дори не можеш да си представиш колко много. Искаме да те научим да използваш способностите си, както тези на майка ти, така и тези на баща ти. И ще те почитаме заради това.

— Да, като ме затворите в клетка, може би. Точно като рядка птица? Валдраку без съмнение също щеше да ме цени и да се гордее с мен. Неговото малко послушно оръжие.

Чичо ми изглежда се разстрои.

— Съвсем не си права. Клетка! Какво си мислиш, че сме ние? Ще си напълно свободна и ще можеш да идваш и да си отиваш, когато

пожелаш.

— Дори и ако реша да ви напусна завинаги.

Той сведе глава.

— Това ще ни причина болка, но не смятам, че ти някога ще направиш този избор, Дина. Не и ако ни опознаеш.

Накрая той понечи да хване ръката ми, но се отказа. Все пак го бях заплашила, че ще извикам бащата на Сася, ако ме докоснеше.

— Дина, не разбирам как можеш да ни зачеркнеш, без дори да ни познаваш? Достатъчно ужасно е, че трябва да се върна вкъщи и да разкажа, че Сезуан е мъртъв. Ала ако им доведе теб и кажа: „Това е неговата дъщеря, която олицетворява всичко, което той бе, и дори нещо повече“... О, тогава, тогава те биха пели, танцували и празнували. Биха ликували и биха те почитали.

Сълзите отново занепаха в очите ми. Той говореше истината. Виждах, че бе така. А мисълта, че някой би ликувал при появата ми... Тя олицетворява всичко, което той бе, и дори нещо повече... Бях свикнала всички да бягат с виковете, като ме видят. Или просто да преминават от другата страна на улицата.

— Не мога — прошепнах аз и усетих как сърцето ми се изпълва с непоносима тъга. — Не мога да дойда с теб.

Той ме изгледа изпитателно.

— Ти все още принадлежиш на майка си — рече той.

— Не. Или... Да, но не по този начин. Просто... Има хора, на които не мога да обърна гръб. — „Не му разказвай за Нико“, спрях сама себе си. Не е нужно да знае.

— Жалко — рече той. — Ала ти знаеш най-добре.

Сбърчих леко чело.

— Това означава ли, че просто ще си тръгнеш към вкъщи? — попитах аз. За малко да се почувствам оскърбена, че той се предаде толкова лесно.

— Не — отвърна ми той с онази леко крива усмивка, която така силно ми напомняше за баща ми. — Щом ти не искаш да дойдеш с мен, аз ще тръгна с теб. И ще чакам деня, в който ще бъдеш напълно свободна и ще можеш да направиш своя избор.

Зяпнах.

— Означава ли това... Означава ли това, че искаш...

„Да ме следваш по петите като куче“ — за малко да се изпусна и да го изрека, но осъзнах, че не бе особено учтиво.

— И просто ей така ще вървиш след мен? — попитах го аз вместо това.

— Да. Бих предпочел да вървим редом един до друг, но няма да се откажа, дори и да се наложи да вървя след теб. Все някой трябва да те закриля в тази варварска земя, в която една дарба се смята за проклятие и хората биват изпращани на кладата само защото са способни на чужди за останалите неща.

Бях напълно стъписана.

— Аз... аз не те искам с мен! — рекох заеквайки.

— Не ме искаш. Това е твое право, но не можеш да ми попречиш да бъда твоя сянка.

Това бе последното, което трябваше да каже. Учител и Сянка. Братът на баща ми, Назим... Който следователно бе и брат на Азуан. В този момент си спомних за него, за онова ненормално същество, което едва можеше да бъде наречено човек и все пак бе точно това. Човек с провален живот, който накрая си бе внушил, че баща ми бе откраднал душата и името му, така че от него бе останала само една Сянка. Аз не исках една такава сянка да ме следва по петите. В никакъв случай.

Изправих се рязко.

— Остави ме на мира — рекох аз и осъзнах, че гласът ми трепереше. — Стой настрана от мен. Не те искам.

Той ме погледна спокойно.

— Ти правиш своя избор, аз правя моя — рече ми той просто. — Не можеш да ме спреш.

— Дина, да извикам ли татко? — попита Сася, която през цялото време бе подслушвала тайно разговора ни. — Да го изхвърли ли?

— Не — отвърнах аз. — Не го закачайте. Аз си тръгвам.

След като произнесох тези думи, излязох, залитайки, от хана, като почти не усещах краката си, и се отправих напред в снега и мрака. Съвсем забравих за храната, която бях обещала да взема.

Моя собствена лична сянка?

Не и ако зависеше от мен.

Нико вдигна глава, когато влязох, и веднага забеляза, че нещо не бе наред.

— Какво има?

Аз се поколебах. Не исках да му разкажа за Азуан, защото разговорът ни можеше да се завърти около дара на змията, а все още не всички знаеха, че го притежавам, като например Рикерт и Кармиан. Ала ако Азуан наистина възнамеряваше да се превърне в моя сянка, то не можех да продължа да го пазя в тайна още дълго.

— Азуан е в Биркене — рекох аз. — Седи в хана и пие бира.

— Азуан? — Нико ме погледна с питащ поглед. Едва тогава осъзнах, че още не му бях разказала всичко, което се бе случило през онази нощ. Нощта, в която Гарвана се опита да ме продаде.

— Той е брат на Сезуан — рекох аз. — Или полубрат, във всеки случай.

Нико знаеше колко много мама се боеше от рода на Сезуан.

— Той опита ли се да ти стори зло... Дина?

Поклатих глава.

— Не. Не точно. Но... каза, че иска да ме следва. Че иска да ме пази. Ала аз не го искам.

Кармиан изсумтя.

— Явно така въздействаш на мъжете, малко съкровище. Те всички искат да те пазят.

Нико вдигна рязко глава.

— Не можеш ли просто да я наричаш Дина? — попита той. — Вместо всички тези прякори.

— Малко съкровище не е прякор.

— Но не е и истинското ѝ име.

— О, Боже! Може би трябва да започна да те наричам граф Рауенс? Нали така се казваш?

— Кармиан, престани.

— Не. Така и така си започнал да ме учиш на етикет. А и ти едва ли искаш бъдещата ти съпруга да те излага.

— Кармиан...

— Има ли и други неща, които не бива да правя? Да се оригвам на масата? Да си облизвам пръстите? Само кажи. Аз уча много бързо.

Сега Нико вече се ядоса.

— Първо на първо — сръза я той с леден глас, който рядко го бях чувала да използва, — първо на първо, може би ще е добре да разбереш, че не всичко се върти около теб. Второ на второ, малко учтивост няма да ти се отрази зле!

Кармиан се бе изправила. Очите ѝ святкаха. Така се бе разгневила, че пушек се вдигаше, почти като от димяща фурна.

— Нека негово превъзходителство графът ме извини — рече тя. — От сега нататък ще си знам мястото.

— Накъде си тръгнала?

— Навън. За да донеса вечеря на негово превъзходителство графа. Нали така правят добрите съпруги?

След като произнесе тези думи, тя се изстреля навън от ковачницата.

Рикерт бе слушал караницата с нарастващ интерес.

— Вярно ли е? — попита той. — Наистина ли ще се ожениш за нея?

— Да, ако някога успея да убия Дракан — рече Нико с такова изражение на лицето, сякаш в този момент обмисляше дали не бе по-добре да остави Дракан жив.

— Тя... не е като останалите — промърмори Рикерт.

— Не — рече Нико. — Определено не е.

Мина доста време, преди Кармиан да се върне. За сметка на това обаче тя донесе най-доброто ястие, което ханът предлагаше — печена гъска с глазура от мед и ябълки, и пай от сини сливи за десерт.

— Нима ги накара да пекат гъска? — попитах аз притеснено. — Можехме да хапнем агнешко задушено, като всички останали.

— Недей да се косиш — рече тя сухо. — Това им усилие бе богато възнаградено.

— Как? Ти нямаш повече пари от нас, останалите.

— Не — отвърна ми тя. — Ала твойт приятел Азуан има. А явно нищо не е достатъчно добро за неговата малка принцеса.

Изведнъж ми се отяде, колкото и вкусно да миришеше гъската. Ала аз хапнах от нея въпреки всичко.

Тази вечер сънувах Сянката. Грабежите му ръце и белещата му се кожа. Само че лицето му не бе същото. Вместо неговото, видях това на Азуан.

Изядохме остатъка от гъската на закуска. Явно Нико бе взел окончателно решение през тази нощ.

— Рикерт... Знаеш ли как бихме могли да се свържем с Лисиците?

— Да. Днес ли трябва да стане?

— Ако е възможно.

Рикерт кимна.

— Изчакай тук — рече ми той. — Ще видя какво мога да направя.

ДИНА МРАК И ОЩЕ НЕЩО

Рикерт се върна едва следобед, но не сам.

— Това е Тано — рече той. — Той ще ви помогне.

Тано бе тъмнокосо момче, няколко години по-голямо от мен, ала доста едро и силно за възрастта си, широкоплещесто и с големи длани. Още отсега си личеше, че щеше да стане същински великан като пораснеше.

Освен това аз го познавах.

Мисля, че той остана също толкова изненадан, колкото и аз.

— Ти! — рече той, чудейки се накъде да извърне поглед. На мен ми бе също толкова неудобно и изобщо не изгарях от желание да го гледам. Някога... някога Валдраку ме бе накарал да се взра в очите на Тано с погледа на Жрица на срама, само защото той не можеше да седи спокойно и да гледа как другарчетата му в превърнатата в работилница за: оръжие мелница се нараняват един след друг заради опасната работа.

Тогава Валдраку бе плеснал Тано с отвратителната си верига през дланите, при което той сигурно бе почувствал безумна болка, но въпреки всичко не бе паднал на колене. За разлика от мен.

— Вие двамата познавате ли се? — попита Рикерт.

Кимнах мълчаливо. Тано също нищо не каза. Нико гледаше ту единия, ту другия, сякаш се опитваше да разбере какво точно означаваше това. Ала, тъй като никой от нас не пожела да даде каквото и да било обяснение, той реши да се престори, че нищо не се бе случило.

— Знаеш ли кой съм аз? — попита той Тано.

— Да, господарю.

Нико поклати нетърпеливо глава.

— Не ме наричай повече така. Няма причина за това, а и... не ми харесва.

Тези думи стъписаха леко Тано, но той не каза нищо.

— Попитах те дали знаеш кой съм, защото искам да говоря с Главния стражар и смятам, че това е важно в този случай. Освен това си мисля, че и той желае да се срещне с мен.

Тано кимна. След това ми хвърли поглед.

— И тя ли ще дойде? — попита той.

— Да.

— Не съм сигурен...

Нико вдигна вежди.

— Какво искаш да кажеш?

— Просто... не знам дали можем да й имаме доверие.

— На Дина? Естествено, че можем...

— Той има предвид — рекох аз дрезгаво, — той има предвид, че не би могъл да има доверие на някого, който Валдраку в миналото е използвал като свое оръжие.

Тано така се изненада, че вдигна поглед, и аз успях да зърна за миг тъмните му очи. Той явно не бе очаквал да признае това доброволно.

— Но... Тано! Дина бе пленница на Валдраку. Негова заложница. Ако е правила каквото... Ако му се е подчинявала, то е било, защото в противен случай той е щял да убие едно малко момченце. Не знаеше ли това?

Тано вдигна уклончиво рамене.

— Май някой го спомена.

— Ала ти не повярва? — рече Нико, който долови колебание в гласа на Тано.

Момчето отново вдигна рамене.

— Не знам. Просто... не съм сигурен, че може да й се вярва. Особено след като крие тайни, които могат да костват нечий живот, ако бъдат разкрити.

— Дина е добро момиче — рече Рикерт внезапно. — Тано, тя не е опасна.

В този момент усетих колко много обичам Рикерт — Рикерт с неговия спокоен характер, големи ковашки длани и с лоялността му. Освен това май Тано се вслуша в думите му.

— Сигурен ли си, майсторе? — попита той.

— Дина е добро момиче, момче. Аз я познавам, откакто се е родила.

Тано кимна с глава, съвсем бавно и с нежелание.

— Добре тогава. Ако побързаме, можем да стигнем преди да се мръкне.

— Някой ни следва.

Тано изрече тези думи на глас, но и аз си мислех същото от известно време насам. Не че бях чула нещо. Просто... имах такова усещане. Надявах се, че си въобразявах, ала щом и Тано го каза...

— Сигурно е Азуан — рече Нико намръщено. — Той така или иначе заплаши, че ще го стори.

— Азуан? — удиви се Тано. — Кой е това?

— Чичото на Дина — отвърна Нико.

— Чичо ти? — Тано ми хвърли един бърз, несигурен поглед. — Защо обикаля наоколо и те следи?

Поклатих глава.

— Той иска... Не, всъщност не знам.

— Иска да я носи на ръце и да я закриля от всичкото зло на земята — осведоми го Кармиан хавливо. — Дина обаче не го иска.

Тано продължи да гледа неразбиращо.

— Защо не?

— Защото това не е единствената му цел — отвърнах аз, надявайки се, че разговорът няма да се завърти около дара на змията.

Тано обаче ме разбра погрешно.

— Да не би... да иска да ти стори нещо? — попита той и сви юмруци. — Дина, не бива да се примиряваш с подобни неща. Само да посмее да те пипне!

Аз го погледнах изненадано. Първо, защото той изглеждаше готов да ме защитава със зъби и нокти, и второ, защото в този миг осъзнах какво си бе помислил.

— Та той е стар! — изпуснах се аз. — На трийсет или повече.

— Това не е пречка — рече Тано горчиво. — Не и за най-лошите.

„... една от тъкачките, името ѝ бе Мона. Тя винаги се усмихваше, когато го видеше. Сега обаче бе бледа и наплашена и не поглеждаше никого. А когато той разбра какво бе сторил майсторът тъкач...“

— Не ти си бил виновен!

— Аз трябваше да я пазя — рече Тано. — Тя... си нямаше никого, който да я закриля. И той го знаеше.

— Тано, не можеш да защитиш всички хора по земята...

В този момент и двамата осъзнахме какво се бе случило.

— Ти го видя — рече ми той обвинително. — Видя го в главата ми.

Нямаше смисъл да отричам. Така или иначе вече си бях признала.

— Не бе нарочно — рекох аз, като си спомних как се бе разгневила Кармиан, когато долових част от мислите ѝ. — Не мога да го контролирам. Понякога просто се случва.

Той продължи да ме гледа също така смело, гневно и гордо, както когато стоеше пред Валдраку.

— Направи го! — рече той. — Моля, заповядай. Виж всичко. Все ми е едно!

Очите му бяха много тъмни. Тъмни като нощното небе. Как можеше да стои пред мен и да ме гледа в очите, когато по-добре от всеки друг знаеше какво щеше да му струва това? Дори Нико не можеше да го стори, макар и да опитваше.

Той явно очакваше, че нещо щеше да се случи. Ала моята напоследък непредвидима дарба отново бе изчезнала.

Той присви очи.

— Нещо се е случило с теб — каза Тано. — Различна си.

— Вече нямам очи на Жрица на срама. Или поне не съвсем.

Прочетох недоверие в погледа му, което никак не бе странно, като се има предвид, че някога бях успяла да проникна в съзнанието му.

— Чичо ти... — промълви той накрая — не можем да си позволим да го оставим да ни следва, когато стигнем до... До мястото, накъдето сме се запътили.

Той явно не искаше да произнесе името му на глас, което бе умно. Азуан можеше да е съвсем наблизо, кой знае?

— Не можем — рече Нико. — Така е. Ала какво бихме могли да сторим?

Това бе добър въпрос. Вървахме пеша, а снегът на повечето места стигаше до глезените ни. Нямаше как да тичаме, а и Азуан съвсем лесно можеше да види следите ни.

— Извикай го — рече Кармиан внезапно.

— Да го извикам? Защо?

— Той е твоето куче, нали? Ако го извикаш, ще трябва да се покаже.

— Той не е моето куче.

Аз я погледнах гневно. Как можеше да каже подобно нещо!

— Закрилник, сянка, пазач, наречи го, както щеш. Ти си неговата малка принцеса. Така че го извикай, съкровище, за да си поговорим с него.

В никакъв случай. Да стоя и да викам чичо си, който ми се щеше изобщо да не бе тук.

— Това може и да е добра идея — добави Нико. — Може да успеем да се договорим с него.

— С Азуан? Не мисля.

Нико се усмихна.

— Човек може да се договори с повечето хора, ако им даде това, което искат.

Какво можеше да е това, освен мен. А Нико явно имаше предвид нещо друго.

— Просто го викни — рече той.

Чувствах се ужасно глупаво. Как можех да го нарека? Чичо Азуан?

— Азуан?

Не последва отговор.

Опитах още веднъж със същия успех.

Ами ако се бяхме объркали, ако никой не ни следваше? Колко дълго щеше да ми се наложи да стоя тук и да викам?

— Той е там някъде — рече Тано. — Ако не той, то някой друг. Сигурен съм, че чух кон.

— Дина, опитай още веднъж — рече Нико. — Толкова силно, че да те чуе, ако наистина е тук.

Аз си поех дълбоко въздух за последен път и изкрещях колкото сила имах:

— Азуан!

Дори и след това обаче не можех нито да чуя, нито да видя други хора, освен нас. Единствено дърветата се извисяваха тихи и черни напред падащия сняг.

— Той следи Дина — обади се Кармиан. — Ако тя не върви с нас, и той няма да го прави.

— Какво си въобразяваш? Че ще остана няколко седмици тук, в гората, докато вие се разплащате с Дракан?

Нико сбърчи чело.

— Това може да се окаже единственото решение. Не, Дина, няма да те изоставим тук. Просто с Тано ще продължим сами по последната част от пътя.

Каква бе разликата?

Азуан не се показва, но след малко чухме процвилването на кон, самотно и жално. Вече нямаше и грам съмнение. Тано спря.

— Не можем да рискуваме — рече той. — Не мога да си позволя да заведа толкова много чужди хора до Лисичата дупка без позволенията на Главния стражар.

Лисичата дупка? Така ли наричаха мястото? Не звучеше кой знае колко приветливо, ала щом прякорът им бе Лисиците, явно подходдаше на бърлогата им.

Аз въздъхнах.

— Добре — рекох. — Ще остана тук. Само елате да ме приберете преди съвсем да се вкочаня от студ.

— И аз ще остана — рече Рикерт. — Не можеш да стоиш тук съвсем сама.

Аз му се усмихнах в знак на благодарност.

— Само Тано и аз ще продължим — рече Нико. — Кармиан, ти също оставаш.

— Така ли? — възропта Кармиан. Явно смяташе, че и тя трябваше да има думата по този въпрос.

Ала в крайна сметка окончателното решение взе Нико. Той я дръпна настрани, каза й нещо, което не можах да чуя, а когато после те двамата с Тано тръгнаха напред, тя остана да гледа след тях с ръце на кръста.

— Мда — промълви тя, донякъде сама на себе си. — Безброй сладки думи. Те обаче не стигат.

След това се извърна внезапно.

— Е? — рече Кармиан. — Какво чакаме? Ако ще стоим тук и ще кукуваме, по-добре да запалим огън и да се постошим.

Навлязохме малко в гората и отрязахме няколко елхови клони, за да си построим подслон. След няколко неуспешни опита Рикерт най-накрая успя да накладе огън. Нямахме нито храна, нито каквито и да било съдове, но аз бях взела със себе си малко от билките в килера на Еллин. Носехме и две калаени съдинки. Ако ги напълнехме със сняг и ги сложехме над огъня, скоро щяхме да можем да си приготвим чай.

— Колко време ще отнеме? — попитах аз Рикерт.

— Няколко часа — отвърна ми той. — Зависи, разбира се, колко дълго ще разговарят.

Кармиан бе неспокойна. Тя все още кашляше, но мисля, че чаят и ношувката в топлата ковачница бяха помогнали.

— Можеш ли да свириш на това? — попита тя и посочи флейтата на баща ми, която бях пъхнала в колана си. — Или просто го използваш като украшение?

Вдигнах рамене.

— Не мога да свиря истинска музика — отвърнах аз. — За това трябва много упражнения. Но мога да изсвиря мелодията, която флейтата ми нашепне.

— Ами давай тогава — каза Кармиан. — Изсвири някоя песен. Не е нужно да сме я чували преди.

„Няма и как да сте“ — помислих си аз. Но въпреки това допрых флейтата до устните си и засвирих несигурно.

Тази вечер мелодията ѝ бе изтъкана от ноти на самота. От флейтата се изтръгна песен за снега, мрака и самотата.

— Тази мелодия звучи тъжно — рече Кармиан накрая. — Не можеш ли да изсвириш нещо по-весело?

Поклатих глава.

— Не и сега — рекох. — Самата флейта е тъжна.

— Глупости — отсече Кармиан. — Нали ти свириш на нея? Флейтите нямат настроения и чувства.

Независимо дали мелодията идваше от флейтата или от мен, единственото, което можех да изсвиря тази вечер, бе една тъжна, мрачна песен.

Изведнъж край огъня се оказахме четирима.

— Защо свириш така? — попита ме Азуан. — Защо свириш така, че никой не иска да остане сам.

Кармиан скочи като настръхнала котка. След миг съзрях, че държи нож, дълъг и тънък, толкова дълъг, че напомняше на сабя. Ала преди да успее да направи каквото и да било с него, въздъхна странно, заразмахва го яростно около себе си, след което се строполи в снега, продължавайки да държи ножа в дясната си ръка. После запълзя напред, клатушкайки се, сякаш не знаеше къде се намира и изведнъж бе загубила зрение и слух.

— Престани! — изкрещях аз на Азуан, тъй като нямаше и грам съмнение, че това бе негово дело. — Стига!

— Тя е опасна — отвърна ми той. — Освен това е твой враг. Не го ли виждаш?

Кармиан не ме харесваше, но чак пък да ми бе враг... Не бях сигурна, че е така. Ала каквато и да беше истината, никой не заслужаваше да лежи в снега като нея сега и да се опитва да пълзи напред сляп и глух. Аз сграбчих от огъня една от калаените съдинки, която бе толкова гореща, че си изгорих пръстите. След това ливнах топлия чай към главата на Азуан.

Не знам дали го улучих, защото в този миг самата аз бях нападната.

Обгърна ме не само тъмнина. Не само, че бях сляпа и глуха, но изгубих и всякаква чувствителност, не усещах нищо. Въпреки това обаче не бях в безсъзнание. Осъзнавах ясно, че нещо се случваше. Осъзнавах, че времето продължаваше да тече. Ала тъмнината се простря върху сетивата ми като одеяло, сякаш бях мъртва.

ДИНА

ОТРЯЗАНИ КРИЛЕ

Не знам колко продължи всичко. Имах чувството, че измина цяла вечност. Когато очите ми възвърнаха зрението си, първото нещо, което видях, бе сняг, лунна светлина и конска шия. Седях върху един кон и някой ме държеше. Страшно ми се гадеше, точно както се чувствах, когато ме хвана морска болест на „Сребърния вълк“.

Не успях нищо да кажа или сторя. Просто повърнах.

Тази тъмнина, която бе нещо повече от обикновена тъмнина. Не бях изпитвала нищо по-отвратително през целия си живот.

Конят спря. Азуан скочи на земята и ме свали от седлото. От това отново ми призля.

— След малко ще се почувстваш по-добре — рече ми той.

— Отвратително. Това бе отвратително.

— Да. Повечето хора мислят като теб. Ето, легни на наметалото ми.

Колената ми бяха омекнали, а и така ми се виеше свят, че се строполих от само себе си.

— Какво е това? — попитах аз. — Тази... тъмнина?

— Това е моята дарба. Единственото, което мога да правя, като се изключи способността да устоявам на илюзиите на останалите.

— Можеш... Можеш да затъпяваш сетивата на хората?

Той кимна.

— Не така префинено и красиво като баща ти. Ала доста могъщо въпреки това.

— Отвратително.

Той вдигна рамене.

— Това е единственото ми оръжие. Да не мислиш, че да посичаш някого с нож, както приятелката ти възнамеряваше да стори с мен, е по-благородно?

— Тя нямаше да го използва!

Или пък щеше? Не можех да съм сигурна в каквото и да било, що се отнасяше до Кармиан.

— Изглеждаше така, сякаш точно това възнамеряваше — рече ми Азуан.

— Къде е тя? — аз се огледах. — Къде е Рикерт?

— Предполагам, че все още са в бивака си край огъня. Освен ако не са по-силни от теб и вече не са тръгнали след нас. Ние обаче имаме преднина.

Аз се опитах да седна, ала все още ми се виеше свят. Азуан сложи ръка на рамото ми и ми даде опора. Това не бе особено трудно за него.

— Ти... Ти си ме отвлякъл!

— Не.

— Как би го нарекъл тогава?

— Аз те спасих.

— Спаси ме? Може ли да попитам от какво?

— От хора, които не се грижеха добре за теб. В момента в Хьойландет върлува война, Дина. Какво правиш ти тук? Това не е място за теб.

— Семейството ми е в Хьойландет!

— Само част от него. Дина, твойт род живее на друго място. Спокойно място, не като тези... диви земи.

Думите му прозвучаха така, сякаш всички ние се разхождахме наоколо с тояги и мечешка кожа през кръста или нещо подобно. Това определение подходеше повече на Скай — Сагис, която Дракан бе превърнал в подобие на драконова бърлога, където големите изяждаха по-малките.

— Искам да ме върнеш обратно — рекох аз с колкото се може по-сурова и решителна интонация, което бе малко трудно, като се има предвид, че все още ми се гадеше. — Искам обратно при останалите!

Той поклати глава.

— Ще продължим напред, веднага щом се опомниш — отвърна ми чичо ми. — Това е за твое добро, Дина.

Можех ли да му избягам? Не и с тези омекнали крака. Ами ако използвах флейтата?

Флейтата.

— Къде е флейтата на баща ми? — бе изчезнала от колана ми, където я държах обикновено.

— Ще си я получиш обратно — отвърна ми Азуан само. Той също като Нико бе решил, че ще е най-умно да ме обезоръжи. — Хайде. Нека ти помогна отново да се качиш на коня. Трябва да яздим, докато не открием място, където можем да пренощуваме.

Накрая стигнахме до дървена хижа. Тя се състоеше само от една стая с огнище в единия край и легло в другия. До не много отдавна тук явно бяха живели хора, но сега нямаше никого. Къде ли бяха те? Дали не се бяха преместили на някое по-спокойно място, точно както Азуан искаше ние да сторим? Или пък бяха решили, че тук, в гората, която бе така близо до Хьойландет и така далеч от останалите хора, вече бе твърде студено и самотно за живот? Може би използваша къщата само през лятото. Знаех, че някои овчари строяха колиби в близост до летните пасища. Може би тази принадлежеше на един от тях.

При всички случаи поне щеше да ни осигури покрив над главите, на нас и на бедния кон на Азуан, който бе понесъл повече, отколкото всеки разумен човек би очаквал от едно ездитно животно. Конят бе извървял дълъг път през това денонощие, а последните часове му се бе наложило да носи двама ездачи. Не бе особено чудно, че когато най-накрая спряхме за почивка, от гърдите му се откъсна уморена въздишка.

Аз също копнеех за легло, изтощена от умора и разочарование. Какво изобщо правех тук с един мъж, който приличаше на баща ми, но не бе той? С един мъж, който бе затъпил сетивата ми и ме бе отвлякъл, като същевременно твърдеше, че така се грижи за мен?

— Влез вътре — рече ми той. — И остани там. Аз трябва да се погрижа за коня, но ти може да си починеш междувременно.

Не разменихме много думи, докато той разпали огън, извади сирене и хляб от дисагите и стопи сняг за вода за чай в едно малко котле. Аз се опитах още веднъж да му обясня, че исках да се върна при останалите и ако той наистина ме ценеше толкова много, колкото твърдеше, щеше да ме заведе вкъщи или поне щеше да ми позволи да

си тръгна. Той на свой ред още веднъж търпеливо ми обясни, като че говореше на болно дете, че домът ми не бе при тези хора, които не ме разбираха и не ме ценияха, и че аз ще започна да гледам много по-различно на нещата, след като се освободя от тях.

— Можеш да грееш като слънце — рече ми той. — Като звезда. Вместо това ти притъпяваш светлината си, но аз ще ти помогна.

Бе толкова уверен в правотата си, не изказваше обикновено мнение или надежда, а наистина вярваше, че бе точно така. Имаше нещо плашещо в тази му увереност.

Азуан ми отстъпи леглото. Той самият легна на пода, увит с наметалото си и едното от двете одеяла, които носеше. Другото получих аз. В хижата не бе особено горещо, но все пак бе много топло, отколкото навън. Щеше да е толкова лесно просто да позволя на съня да ме обори. Бях толкова уморена. Вместо това обаче аз се опитвах да остана будна.

Когато бях почти сигурна, че Азуан заспа, станах от леглото колкото се може по-тихо. Аз го прескочих внимателно, както бе легнал на пода, и тръгнах на пръсти към вратата на хижата. Тялото ми лъхтеше и се олюляваше от умора, ала трябваше да се махна от чичо си, да избягам колкото се може по-надалеч от приказките му за звезди и светлина и плашещата му увереност. Ами ако се окажеше прав? Ами ако действително „можеше да ми помогне“ да се откъсна от хората, които имаха значение за мен, и да се освободя от всички ограничения, като остана подвластна може би единствено на желанията на рода на Сина?

Конят спеше прав с клюмнала глава под малкия навес, който Азуан бе превърнал в импровизирана конюшня. Конят не бе особено въодушевен от повята ми, още по-малко — от това, че започнах да го оседлавам. Нашият кон Фалк със сигурност щеше да започне да рие с крак, да мята глава и да ми създаде всевъзможни трудности, ала тъмнокафявият жребец на Азуан явно бе твърде добре възпитан, за да се държи така. Той само изсумтя и се дръпна леко веднъж, след което ми позволи да го изведе на площадката пред хижата.

— Спри.

Сърцето ми подскочи, когато видях Азуан там. Фигурата му се чернееше на фона на снега и макар ръцете му да бяха празни, все пак изглеждаше... въоръжен. Или опасен, във всеки случай.

— Знаеш, че разполагам само с едно оръжие — рече ми той. — Но ще го използвам, ако ме принудиш.

Искаше ми се да съм като Тано, за да мога просто да му кажа: „Ами направи го тогава“, — и да продължа да се боря. Но аз не смеех. Тъмнината, с която ме заплашваше Азуан, бе толкова ужасна. Тя те правеше напълно безпомощен, караше те да се чувстваш като мъртвец, макар и да си жив. Все едно са те погребали жив, това сравнение бе най-точно.

Той видя, че нямах намерение да му се противопоставям.

— Влез вътре — каза Азуан и измъкна поводите от ръцете ми. — Влез в хижата.

Сторих каквото ми каза.

Той остана на вратата на хижата. Наблюдаваше ме.

— Това е под нивото ти — рече той накрая. — Тези хора са под нивото ти. Не го ли разбираш? Те те водят със себе си към опасности и смърт, а аз не мога да те вардя ден и нощ. Надявах се постепенно сама да разбереш къде е истинското ти място. Ала ние за жалост не разполагаме с толкова време. Трябва да те освободим от оковите им на мига. Това е единственото решение.

Не разбрах какво искаше да ми каже. Ала той отиде до дисагите, които продължаваха да лежат до камината, и извади малка торбичка. След това изля в една от чашите последните капки вода за чай и изсипа в нея част от съдържанието на торбичката.

— Ето — рече ми той. — Пий.

Аз не исках.

— Какво е това? — попитах.

— Прах за сън — отвърна ми Азуан.

След тези думи желанието ми съвсем се изпари. Прах за сън... Спомних си Сянката и неутолимия му глад за сън след сън, сякаш всеки един от тях го подлудяваше още повече. Всичко бе започнало с прах за сън, така ми бе казал баща ми. Бе го нарекъл опасен пряк път. „Стой настрана от него“. Не, благодаря, не искам.

— Няма да го изпия — рекох аз колкото се може по-твърдо и уверено.

По лицето му се изписа съжаление.

— Ами тогава ще ми се наложи да те принудя — рече ми Азуан. — Това е унижително и за мен, и за теб, но ти обещавам, че няма да се

повтори. Когато се освободиш от тези хора, сама ще можеш да избираш правия път.

Да ме принуди? Нямаше да му е лесно. Щях да хапя, да ритам и да се боря, както можех най-добре. Щях да избия чашата от ръката му, да избягам...

В този миг тъмнината се стовари върху мен като чук, така че не можех нито да хапя, нито да ритам, нито да се бия, защото нищо не виждах, нищо не чувах и нищо не усещах.

Ненавиждах я. Ненавиждах я. Отвратително. Отвратително.

Мина време. Не знам колко. Не знам и какво се случваше отвъд тъмнината. Ако ме бе принудил да изпия праха за сън, както и вероятно бе сторил, не го бях усетила. Нищо не можеше да премине през завесата, с която бе обгърнал сетивата ми. Ала внезапно го видях пред мен. Азуан. Насред тъмнината, която сам бе създал. Той ми се поклони като на княз.

— Позволи ми да ти покажа свободата.

И дума да не става!

Аз обаче явно нямах думата, защото след миг се озовахме на друго място. Обгръщаше ни странна, сива блестяща мъгла, мъгла, изпълнена с тихи, зовящи гласове.

Не за първи път се озовавах сред нея. Това място се наричаше Призрачната земя, тя принадлежеше на мъртвите. Когато Валдраку ме залови, хората му ми бяха дали вещерски корен, за да ме упоят, ала той не ми бе понесъл. По някакъв начин духът ми бе напуснал тялото ми и се бе озовал в странната Призрачна земя, където можеш да срещнеш само мъртъвци. Аз самата бях на косъм от смъртта в онзи момент. И сега ли бе така?

— Опасно е — рекох аз на Азуан. — Ако се заблудиш тук, можеш да умреш.

— Ще те пазя — отвърна ми той, но това не ме успокои особено. — Освен това има нишки, които можеш да следваш. Ако си била тук и преди, трябва да знаеш това.

Нишки?

Да. Сега ги видях. Именно те караха мъглата да блести. Тънки сияйни нишки, които прорязваха сивотата, както вътъкът прорязва основата. Изведнъж осъзнах, че това всъщност бяха нишките на

живота, нишките на съдбата, за които ми бе разказала гадателката. Това ли виждаше тя, докато тъчеше?

Изведнъж гласът ѝ прозвуча в съзнанието ми. „Нишката се е разцепила на две, ала ти не би могла да се разкъсаш. Избирай, преди и двете нишки да се скъсат“.

Наследница на мама или наследница на татко. Жрица на срама или черна магьосница. Явно това бе имала предвид. Ала ако трябваше да реша на кого исках да принадлежа, то изборът беше лесен. Освен това знаех какво да правя.

— Мамо... — прошепнах аз и затворих очи.

„Мамо“. Оставих копнежа ми да ме води. Тук, в мъглата, не можеш да се придвижваш от място на място, не и ако не освободиш копнежа си, защото именно той те пренася напред.

Твоят собствен копнеж или този на някой друг.

Звездно небе. Скали. А някъде там далеч под мен видях малка група хора, коне и една каруца. Познавах добре този път. Той водеше към Скайарк. Бях вървяла по него и през една друга нощ, изпълнена с бухане на сови и страх.

— Спи, малко съкровище. Когато се събудиш, вече ще сме стигнали.

Това бе гласът на мама, чувах го толкова ясно и толкова близко, сякаш бях до нея. И изведнъж наистина стана така. Изведнъж се озовах в каруцата. Мама седеше в нея с Мели в скута и лък в свободната си ръка.

Лък? Никога преди не бях виждала мама да държи оръжие. Очите и гласът ѝ винаги бяха били достатъчни.

Те бяха безпомощни единствено срещу Дракан. Дракан можеше да я погледне в очите без срам, макар и да имаше хиляди неща, от които трябваше да се срамува. Може би срещу него искаше да използва лъка?

На капрата седеше Мауди. Около нас имаше още хора от клана Кензи, които познавах. Барутлията и майка му. Старата баба на Салан. Килиан със семейството си. Защо пътуваха към Скайарк? И то посред нощ?

— Мамо — повторих аз с надеждата да я накарам да ме види, макар и добре да знаех, че бе невъзможно. Но, ако не друго, можеше да ме чуе. Явно не бях права. Тя просто погали Мели по главата с едната

си ръка, а с другата продължи да стиска лъка. В този миг си спомних, че трябваше да използвам гласа на Жрица на срама, ако исках да я накарам да ме чуе.

Опитах. Наистина опитах. Толкова силно го желяех, ала нищо не се случи. Аз не бях истинска Жрица на срама. Вече не. И мама не можеше да ме чуе.

Щях да се разплача, ако можех. Ала тялото ми бе на друго място, в една хижа в гората в подножието на Хьойландет. А даже и по бузите ми да се стичаха сълзи, то аз не ги усещах. Тук, в Призрачната земя, можеха да плачат единствено призраците. Като старата Аня, която търсеше удавеното си дете...

Не. Не исках да си мисля за това сега. Човек трябваше да внимава какво си мисли тук, където копнежът и желанието бяха по-силни и важни от ръцете и краката. Веднага усетих как мъглата около мен започна да се съгъстява и отново можех да чуя зовящите гласове. Опитах да се вкопча в мама, в Мели, в каруцата, хората и конете, поели на път към крепостта Скайарк. Ала един от гласовете се извисяваше над останалите, а той копнееше по мен:

— Нощните птици летят в мрака, нощните птици донасят ти сън.

Сън, красив като теб.

Сън, красив като теб.

Освен мен, само още един човек в целия свят знаеше тази песен и именно той я бе сътворил. Копнежът ми се понесе нагоре като едната от птиците.

— Татко...

Вече бях изрекла думата, когато си спомних, че той бе мъртъв. Странно как се получава така, знаеш, че си загубил някой близък, но понякога, особено, когато сънуваш, сякаш забравяш, че него вече го няма.

Огън край планински път. Този път обаче не водеше към Скайарк, а към крепостта Сагис. А край огъня седеше баща ми и пееше, нежно и тихо. Така ми се искаше да положа глава в скута му и да знам, че пее за мен.

Той вдигна глава и ме видя.

— Дина.

— Татко...

— Пак ли плачеш?

Така ли бе наистина? Не бях усетила.

— Ти излъга — рекох аз. — Каза ми, че не притежавам дара на змията, но това е лъжа.

— Затова ли плачеш?

Не знаех.

— Защо трябва да избирам? — попитах аз. — Защо е това или — или? Не може ли да имам и двете?

— Това също е избор — отвърна ми татко. — Ала трябва да останеш вярна на себе си.

— Мама не може да ме чуе — казах аз. — Ала ти можеш.

— Майка ти се намира в света на живите. Ти също принадлежиш там.

— Бих предпочела да остана при теб.

Наистина го мислех. Бях толкова уморена. Бях уморена от това постоянно лутане напред-назад, от неизчезващото чувство на страх, от самотата.

— Дина, аз съм тук, единствено защото копнежът ти ме повика.

— Но... — гласът му звучеше така истински. Лицето, очите му... Единствените очи на света, които бяха също толкова зелени като моите.

— Ето, виждаш ли — нашепна един друг глас. — Мястото ти е при нас.

Азуан. Изведнъж той се бе появил на мястото, където баща ми бе седял допреди миг.

— Не — прошепнах аз. — Не искам да се превърна в това, което ти искаш да бъда.

— Защо ограничаваш сама себе си? — попита ме той. — Защо си готова сама да прекършиш крилете си? Като те гледам сега тук, всичко е толкова ясно. Ти сама издигаш прегради пред себе си. Сама си пречупила уменията си на Жрица на срама, а същевременно се страхуваш и от дара на змията. Погледни се!

Изведнъж той изчезна и на мястото му се появи огледало, а в него видях...

Едно момиче, което съвсем не приличаше на човек. То бе вкаменено и нещастно. Статуя, която съвсем скоро щеше да изчезне под задушавания я бръшлян. Аз ли бях това?

— Толкова е лесно... — прошепна ми гласът на Азуан. — Толкова е лесно да се освободиш.

И изведнъж осъзнах, че бе така.

Нямаше нужда да избирам едното или другото.

Щях да запазя и двете.

Зелените костеливи ръце на бръшляна се дръпнаха и паднаха на земята, като развързана верига. Статуята замига с очи и се съживи. Пред очите си видях момиче, което може и да се различаваше от всички останали, но не бе и някакъв урод. Това бях просто аз.

— Ето, виждаш ли — рече Азуан. — Знаех, че можеш да го направиш. Ела. Нека те отведе до истинския ти дом.

ДИНА КАТО УЖИЛВАНЕ ОТ ПЧЕЛА

Хижата бе толкова малка. Много по-малка отколкото когато я видях за първи път. А Азуан... Той също се смаляваше все повече и повече.

— Поспи сега — рече той и вдигна одеялото от пода. — Добре знам, че това бе трудно пътуване. Ала сега можеш да си починеш поне малко, преди да поемем към вкъщи.

Аз обаче не бях уморена. Цялото ми тяло кипеше от... сили. А и как можех да спя, когато имаше толкова много неща за вършене? Обърнах се към Азуан.

— Аз ще тръгвам сега — рекох му. — И ще взема коня. Можеш да ме последваш, ако искаш, ала бих те посъветвала да не го правиш.

Той остана стъписан за миг, държейки одеялото в ръце, сякаш се канеше да го метне върху главата ми.

— Не можеш — започна Азуан, ала в този миг срещна погледа ми.

Уменията на Жрица на срама и дарът на змията. Истина и сън. Призрачната земя бе станала част от мен завинаги. През душата ми пробягваха нишки, изтъкани от копнеж и живот и истински сънища. Аз бях огледало, в което той можеше да се огледа и да види себе си. Какъв е бил, какъв е и какъв би могъл да бъде. Мисля, че видя собствената си смърт.

Не каза нищо. От гърдите му се откъсна странно ридание, след което той се строполи на земята.

— Не принадлежа нито на теб, нито на рода ти — рекох му аз. — Аз не принадлежа на никого.

Той не се опита да ме спре, просто прошепна:

— Да не си ме погледнала повече. Никога повече.

Аз не го погледнах. Намерих флейтата на баща ми в дисагите му и си тръгнах. Взах със себе си единствено флейтата и коня.

Мъглата вече не бе само около мен, а и в душата ми. Студеният ѝ дъх, роден от топящия се сняг, се плъзгаше между пръстите на краката ми. От клоните капеше вода, а от време на време от тях се откъсваше и по някой мокър снежен парцал, който падаше пред муцуната на уморения кон. Едновременно с това в съзнанието си виждах другата мъгла, от Призрачната земя, сияйна и сива. Но не бе само това. Освен нея виждах и блестящите нишки, които ми показваха пътя през сивата пелена. Те бяха намалели. По-малко избори, по-малко съдби. Ала една от нишките сияеше по-силно от останалите и прорязваше мъглата като пътека. Аз следвах тази пътека и в света на живите, и в този на призраците. Не яздех по път или просека, но продължавах напред без грам колебание. А кафяво-черният жребец сякаш можеше да усети целта ми така ясно, като мен самата, защото следваше сияйната невидима пътека без помощ от шпори или юзди.

Силите бяха започнали да ни напускат. Ала макар и да зъзнях, макар и да ми бе все по-трудно да се задържа на гърба на коня, сияйната следа пред мен не изчезваше.

По-късно ми разказаха, че съм преминала покрай пазачите на портата, без те да ме забележат. Че изведнъж съм се озовала там долу, наскре лагера, яхнала един изтощен кон, който вече не можел да си стои на краката. Казаха ми, че в този миг съм приличала на привидение и че в началото никой не посмял да ме приближи.

— Дина!

Затворих очи, за да не го погледна. Знаех, че нямаше да му хареса, а и не исках да му причинявам болка без нужда. Ала усетих как положи ръка върху моята и му позволих да ми помогне да слеза от коня.

— Дина, какво се е случило?

Но...

Дори и със затворени очи усетих, че не бях попаднала там, където очаквах. Бях напълно убедена, че следвах нишката на съдбата на Нико и че той ме очакваше в края ѝ, ала не бе така. Толкова се изненадах, че отворих очи.

Пред мен не стоеше Нико, а Тано.

Тано? Та той дори не ме харесваше! Как бе възможно съдбата му да бе преплетена с моята, как бе възможно нишката му да бе станала

част от моята?

Нямах сили да се опитвам да открия отговора. Просто затворих отново очи и се строполих в снега като повалено дърво.

Гласове. Гласове в мрака.

... опасно е. Това не е нормално...

... казвам ти, тя сияеше...

Нямах сили да отворя очи. Клепачите ми тежаха, не можех да ги помръдна, сякаш бяха залепени. Чувах страха в гласовете им. Не ми се искаше да го съзря и в очите им.

— Да си Жрица на срама е едно, ала това тук...

— ... Погледнете я. Като лежи тук така прилича на съвсем обикновено момиче. Като всички останали. Ала...

— ... ти пък. Нито един обикновен човек не изглежда така...

Усетих топлината на стичащите се по бузите ми сълзи. Не исках хората да се страхуват от мен. Исках просто...

— Вървете си! Оставете я на мира.

Кой бе това? Гласът на Тано ли чувах?

— Ние само гледаме.

— Ами отидете да гледате нещо друго. Тя не е животно за показ.

Да. Тано беше. Тано, който отново бе намерил някого, когото да защитава. Този път това бях аз.

— Може и да не е животно, Тано, но не е и човек!

За миг настъпи тишина. След това Тано просто каза:

— Естествено, че е човек.

И това изчерпа всичко.

— Дина? Дина, опитай се да се събудиш.

Това вече не бе гласът на Тано, а този на Нико.

Отворих бавно очи. Дневната светлина се процеждаше през навеса от елхови клони над главата ми, ала тази светлина бе зимна, студена и неприветлива. Вече не се чувствах толкова силна и пълна с енергия.

Пишкаташе ми се. Толкова много ми се пишкаташе, че ми бе трудно да повярвам как не се бях събудила по-рано.

— Как си?

— Добре — рекох аз, ала можех да мисля единствено за това колко много ми се пишкаше. — Нико, трябва... Изчакай малко.

Измъкнах се изпод одеялото, с което ме бяха завили, и веднага скочих на крака. Къде можеше...

В този момент ми се струваше, че навсякъде гъмжеше от хора. Стрелци с лъкове, които се упражняваха, други, които седяха и майсторяха стрели... Лагерът бе много по-голям, отколкото си го бях представяла. Къде, по дяволите, трябваше да отиде човек, за да се изпишка на спокойствие?

— Дина... — Нико сложи ръка на моята.

— След малко се връщам — рекох аз и се затичах напред през лагера към гората, където приклекнах зад един храст... Ех, как ми олекна само.

Нико продължаваше да стои там, където го бях оставила. До навеса, където очевидно бях прекарала нощта.

— По-добре ли се чувстваш сега? — попита ме той с лека усмивка.

— Много по-добре — рекох аз. — Какъв голям лагер!

— Да — рече ми той, като при тези думи обаче усмивката му се изпари също толкова внезапно, както се бе появила. — Главният стражар е събрал повече хора, отколкото вярвах, че е възможно.

— Това не е ли добре?

— Да, сигурно.

Ала по гласа му си личеше, че не бе щастлив.

— Бе отишъл да свърши някаква работа, но преди малко се прибра — осведоми ме Нико. — Би искал да говори с теб.

— Може ли първо да получи нещо за ядене? И нещо за пиене?

Той ми подаде своята бутилка с вода.

— Ето. Храната обаче ще трябва да почака. Главният стражар има достатъчно неща за вършене и не можем да го оставим да ни чака.

Той стоеше и наблюдаваше внимателно стрелците с лъковете.

— Кажи на номер три отдясно, че твърде много опъва тетивата — рече Главният стражар на един слаб жилест мъж до него.

— Вече съм му казвал около трийсет пъти — отвърна му мъжът.
— И то само днес. Ала той не иска да ме чуе.

Скитникът! Това бе Скитникът, който изглеждаше съвсем нормален. Като го гледах сега, чист и спретнат и без рани, ми бе съвсем трудно да разпозная в него малкия пребит от бой шпионин, който се бе опитал да подразни Валдраку с безсмислени рими и престорена лудост. Страстта да римува явно не го бе напуснала напълно.

— Добра среща, Дина — рече ми той. — Вече си мислехме, че си решила да заспиш зимен сън и да се събудиш чак през пролетта.

Зимен сън?

— Колко дълго съм спала? — попитах Нико.

— Малко повече от две денонощия — отвърна ми той. — Така че не е странно, че си гладна.

Не. Нито пък че така ми се пишкаше...

Две денонощия!

Изведнъж забелязах, че един от стрелците с лък бе Кармиан. Тя бе прибрала буйната си коса под стегнат шал, така че нямаше как да я позная веднага. Кармиан изстреля една стрела към целта. Тя се заби точно в центъра на нарисувания кръг.

След като за последен път внимателно огледа всички стрелци, особено номер три отдясно, Главният стражар се обърна към нас.

— Никодемус — поздрави той Нико премерено. — Благодаря ти, света Магда. Опасявах се от най-лошото, когато чухме, че Дракан е навлязъл в Хьойландет.

Нико се смути.

— Аз бях... на друго място.

— Той се бе запътил към Дунарк, за да убие Дракан — рече Кармиан сурово и свали лъка. — Сам.

Главният стражар погледна Нико.

— Вярно ли е?

Нико вдигна рамене.

— Донякъде.

Главният стражар се огледа.

— Ти да не би съвсем да си си изгубил ума, момче? — рече той накрая, толкова тихо, че трябваше да стоиш съвсем наблизко, за да го чуеш.

— Това бе най-доброто решение, което успях да измисля — рече Нико уморено. — Не твърдя, че бе отличен план.

Главният стражар изглеждаше така, сякаш не можеше да се начуди на дързостта на Нико. Или пък го смяташе за глупост?

— Ако вярвахме, че бе възможно да го убием — продума той бавно, — да не мислиш, че вече отдавна нямаше да сме се опитали?

— Аз имах едно предимство — допълни Нико. — Независимо какво щеше да се случи, щях да се срещна очи в очи с него. Дракан никога не би позволил да ме убият, без сам да гледа. Планът ми бе... да съм въоръжен, без той да знае. Трябваше да изглежда, сякаш съм завързан, без да съм.

Главният стражар поклати бавно глава.

— Мила света Магдо — рече той много тихо. — Мила Света Магдо и всички нейни небесни сестри. Момче... да не би да мислиш, че пазачите на Дракан са пълни глупаци. Да не мислиш, че не следят за подобни неща? Да не би наистина да си вярвал, че този номер ще мине?

— Бях напълно наясно, че е рисковано...

— Рисковано! Та това е пълна лудост!

— Какво можех да сторя в противен случай? — рече Нико изведнъж много високо с изпълнен с отчаяние глас. — Имах ли друг избор? Ситуацията все повече и повече се влошаваше. До нас непрекъснато достигаха вести за нови загинали, а и знаехме... знаехме, че е въпрос на време, преди той да нападне Хьойландет. Какво друго можех да сторя? Да заста на начело на опашката от хора, които войската му така или иначе щеше да убие като животни? Е, в такъв случай можех да го сторя и сам.

— Никодемус Рауенс. Нима не разбираш колко си ценен?

— Ценен? За кого, учителю? За какво? Не мога да водя война. Не мога да създам тактически план и да планирам как десният фланг ще бъде пометен при първото нападение, докато левият атакува Дракан отзад. Не мога да жертвам хората по този начин. Та аз дори не мога да се дуелирам добре!

— Не беше чак толкова зле. Просто не искаше.

— Не! Защото мразех това! Все още го мразя. Ала ако някой ще падне в тази война, то нека това да бъде Дракан, по дяволите. Или пък аз, така поне няма да ми се наложи да преживея всичко останало!

Главният стражар хвана Нико за ръката.

— Внимавай какво говориш, момче! Да не съм те чул да изричаш подобни думи, когато хората ти те слушат!

— Това не са моите хора — рече Нико, ала все пак сниши глас.
— А твоите.

— Тук грешиш. Те не са дошли дотук заради мен, а защото искат Дракан да изчезне и на престола отново да се възкачи родът Рауенс. А ако ти не го желаеш, защо тогава стоиш пред мен?

Нико остана мълчалив известно време.

— Защото вече нямам друг избор — рече той. — Ако Дракан превземе Хьойландет, всичко е свършено. Никога няма да можем да се освободим от него.

Главният стражар кимна.

— Именно затова излязохме от скривалището си — каза той и махна с ръка към лагера. — Толкова голям лагер все ще бъде открит рано или късно. Ала отминаха дните, когато можехме да се съберем в някоя плевня.

Нико погледна към стрелците. Номер три отдясно изпращаше стрелите си толкова надалеч от целта, че за малко да ги забие в някоя от съседните мишени.

— Те не са готови — рече накрая Нико. — Колко от тях са се учили как да боравят с оръжие преди? Половината?

— Малко по-малко. Не, не са готови. Но, Никодемус, ние винаги ще сме малцинство, винаги ще сме зле въоръжени. Ако решим да чакаме, докато станем напълно готови, то най-добре веднага да се предадем. А и вече е време да пристъпим към действие. Не разбираш ли? Ти сам го каза. Ако превземе Хьойландет, няма да можем да се отървем от него, докато съм жив. Нищо, че това едва ли ще е още дълго.

Нико ритна в снега с единия си крак.

— Ами ако кажем, че изходът от тази война може и да не бъде предрешен с оръжия? — рече той. — Или във всеки случай — не само с оръжия.

— Какво имаш предвид?

— Поглеждал ли си Дина в очите в последно време?

Главният стражар ми хвърли един бърз поглед, като се опита да избегне моя.

— Знам добре, че Дина е наследила уменията на майка си. Ала колко човека би могла да погледне в очите наведнъж? Не, Никодемус. Предпочитам да набавя колкото се може повече оръжие.

— Дина е възвърнала уменията си на Жрица на срама — рече Нико. — Това си личи отдалеч. Но има и нещо друго, нали, Дина?

— Аз... не знам — отвърнах му аз. — Азуан ми даде да изпия нещо, което се нарича Прах за сънища, и след това... Всичко се промени. Ала Нико... Аз самата не знам какво всъщност се случи.

— Когато влезе на кон в лагера преди два дни... Каквото и да бе това, Дина, то бе толкова силно, че никой не смееше да те доближи. Никой, освен Тано.

— Дори и ти? — изпуснах се аз.

— Тано ме изпревари във всеки случай — каза ми той уклончиво.

Втрених се в него, или по-точно — в брадичката му, защото бях наясно, че ще извърне поглед, ако вперя очи в неговите.

— Аз не съм чудовище — прошепнах.

— Разбира се, че не си — успокои ме той. — Но си различна от останалите, не можеш да избягаш от това.

Думите му страшно ме натъжиха. Нико, който сам не желаше да е герой, нито пък чудовище... Нико, който така силно искаше да му позволят да бъде себе си... Как можеше сега да ми говори така?

Аз се обърнах и си тръгнах, без да кажа нищо.

— Сега я разстрои — рече Кармиан, която обаче явно не бе особено нещастна от този факт. — Ти наистина трябва да проумееш, че малките момичета са изпълнени със силни чувства, Нико.

Не знаех къде да се дяна. Всички останали бяха толкова заети, а аз самата не смятах, че имаше смисъл да започна да се уча да стрелям с лък. Пък ако се наредях до тях, всички щяха да се разбягат, сякаш бях чудовище.

В този миг чух един познат звук. Звукът от чук, който се удря в наковалнята.

Рикерт. Той също едва ли щеше да иска да ме погледне в очите, никога не го бе правил, ала все пак винаги ме пускаше да вляза при

него. Освен това не бях забравила, че първото нещо, което направи, когато ме видя на прага на ковачницата в Биркене, бе силно да ме прегърне.

Ала не Рикерт стоеше вътре и ковеше, а Тано. Спрях на известно разстояние и го загледах. Той бе толкова погълнат от работата си, че не ме видя. Тъмната му коса бе залепнала за челото. Бе свалил ризата си. Макар и да бе на открито и макар да бе зима, изглежда ковашката работа винаги караше човек да се изпоти.

Рикерт обаче ме бе забелязал и дойде при мен.

— Момчето ще стане майстор — рече ми той, съвсем тихо, сякаш се страхуваше да не го разсее.

— Това е добре — отвърнах му аз. — Ти ли го учиш?

Той кимна.

— Има дарба, а освен това има очи за нови, невидими за останалите неща. Ще се превърне в един от онези ковачи, които създават невиджани досега неща, а те са малцина.

Аз се вгледах в превития гръб на Тано. Бе покрит с белези от искри и удари. Той определено не бе имал лек живот, но това не го бе пречупило. За такива като него хората казваха, че бурените трудно се изкореняват. Аз обаче не мислех, че той бе като бурен. Имаше само едно нещо, което не разбирах. Защо нишката му в Призрачната земя вървеше толкова близо до моята. Аз му бях причинила толкова страдания вече. От друга страна обаче, тази на Дракан също бе съвсем близо до моята, а не можеше да се каже, че двамата бяхме първи приятели. Дръж враговете си наблизко, нали така казваха хората.

В този миг Тано се изправи и видях какво майстореше. Щит, щит с черен гарван. Той се усмихна, явно доволен от творението си, и цялото му лице грейна.

— Готов ли е? — попита Рикерт.

— Само розетката ми остана — отвърна той, — ама все тая. Чух, че ще поемем на път още утре.

— Така ли? — удиви се Рикерт. — Кой го твърди?

Тано сви рамене.

— За всички е ясно. Особено сега, когато младият господар е тук.

„Значи всички знаят повече от младия господар“ — помислих си аз. Ала като нищо да станеше така, че тези „всички“ да се окажат

прави.

— Почини си — рече Рикерт. — И хапни нещо. Може да вземеш Дина с теб. Не мисля, че е слагала нещо в уста, след като се събуди.

Нищо, освен няколкото глътки вода, която ми даде Нико. Аз обаче трудно можех да повярвам, че Тано би искал да подели закуската си с мен.

— И сама мога...

— Върви с Тано. Той ще ти покаже фургона с припаси.

Тано взе малко сняг в шепа и затърка ръцете и гърдите си.

— Ставаш съвсем мърлява — рече ми той, като дори изглеждаше леко смутен.

Аз кимнах мълчаливо и си помислих, че бях излязла права — той не бе особено щастлив от факта, че ще трябва да влезе в ролята на водач на малкото чудовище Жрица на срама. Освен това от всички останали той имаше най-голямо основание да ме избягва. Рикерт вероятно ми мислеше доброто, като предложи да последвам Тано, ала добрите намерения явно не бяха достатъчни сами по себе си.

— Фургонът е там — рече Тано и закопча ризата си. — Сигурно има само супа от цвекло. Поне вчера бе така. И завчера.

Той се усмихна накриво.

— Предполагам, че и утре ще предлагат същото, ако изобщо останем тук още толкова дълго. Но поне ще получим топла храна, ако не друго.

Стомахът ми къркореше.

— Няма значение какво е — рекох аз. — Само да става за ядене...

Снегът бе отъпкан от множество стъпки, най-вече на хора, но и на коне и кози. Аз се подхлъзнах и Тано трябваше да ме хване за ръката, за да не падна.

— Хлъзгаво е — рече ми той. — Внимавай.

Аз кимнах и усетих как се изчервих. Сега той сигурно щеше да реши, че съм толкова тровава, че не мога да направя дори и двайсет стъпки в снежната киша, без да падна. Всъщност трябваше да съм благодарна, че той изобщо смееше да ме докосне, вместо просто да ме остави да се плъосна в снега.

Той получи две купи супа от цвекло от дребна стара жена, която разбъркваше съдържанието на една тенджера, по-голяма от нея самата. Във фургона имаше няколко грубо сковани маси с пейки, ала те вече бяха почти запълнени, а и аз не исках да виждам как хората се дърпат настрани или си тръгват, като ме забележат.

— Не може ли да седнем някъде другаде? — попитах.

— Там харесва ли ти? — Тано посочи към мястото с едната купа.
— На ствола на дървото.

— Хубаво е.

Ние поседяхме в мълчание известно време и си хапвахме супа, която бе много вкусна, макар и цвеклото наистина да бе основната съставка. Тано поне не избяга от мен при първата удача му се възможност, помислих си аз. Ала бях наясно, че вече не го бе страх от мен.

— Как всъщност попадна тук? — попитах го аз накрая.

Той вдигна рамене.

— Нямаше къде другаде да отида — отвърна ми той. — Не и след като избягах от Дракан. В Ордена на дракона не гледат с добри очи на подобни постъпки.

Да, можех да си представя.

— Трудно ли бе? — рекох аз. — Да избягаш?

— Може и така да се каже. Особено, защото... ние бяхме двама, а Имрик едва ходеше.

Имрик. Момчето, което бе наранило крака си в работилницата за оръжия в Дракана. Именно от това Тано се бе срамувал най-много. Той бе дал дума да пази Имрик, ала не бе успял. Но точно както и в случая с момичето, как се казваше то? Милена? Не, Миона, точно както и тогава, вината не бе на Тано.

— Какво направи?

— Носех го. В продължение на два дни. Докато не ни се удаде случай да откънем едно магаре.

Аз го погледнах косо. Той явно бе доста силен, а и бях чувала, че Имрик е много кльощав, но все пак... Два дни. Накрая сигурно е бил съвсем отмалял.

— Къде е той сега? Имрик?

— Животът в гората не му допадна особено, но той всъщност е доста сръчен и прецизен. Сега помага на Вдовицата в аптеката. Тегли

цяровете и такива работи.

— Но не е тук?

Тано поклати глава.

— Не, в момента се намират в едно село не много далеч оттук. За съжаление не могат да останат там още дълго. Не на всички съседи може да се има доверие.

— Вие двамата да не сте роднини?

— Не, но и двамата нямаме близки.

— Защо?

— В Хаселвад... там отраснахме... дойде болест. Някои казаха, че била тръгнала от животните, други — от водата. Ала... част от хората умряха. Бащата, майката и по-малката сестра на Имрик. Аз си имах само мама, която накрая също си отиде.

Колко тъжно. А на всичкото отгоре хората от селото накрая ги бяха оставили на дребния търговец, който на свой ред ги бе продал на Валдраку.

— Моят баща също е мъртъв — рекох аз.

— Ала все пак си го познавала.

— Да, за кратко.

Тано обаче очевидно не можеше да се похвали и с толкова.

— Ако някога имам деца — рече той спокойно, но уверено, — никога няма да ги изоставя. Никога.

Аз си помислих колко верен бе той на Имрик.

— Няма — рекох му аз. — Не мисля, че би го сторил.

Снегът отново бе започнал да се сипе. Оставих купата на земята и заразтривах премръзналите си пръсти. В този миг Тано стори нещо, което съвсем ме стъписа. Мълчаливо и спокойно, сякаш това бе най-естественото нещо на света, той хвана едната ми ръка.

Останах като вцепенена.

— Харесваш ли ме? — промълвих потресено.

— Може би. Толкова ли е ужасно това?

— Не. Не, просто... мислех, че ме мразиш.

— Само понякога.

Не можах да разбера по гласа му дали се шегуваше или говореше сериозно. Имах чувството, че в този миг снегът около мен започна да се стеле по-бавно.

— А ти харесваш ли ме? — попита той. И ме погледна. Право в очите, макар и да знаеше какво ще му струва това.

Мисля, че останах доста време със зяпнала уста.

След това кимнах.

— Да. Харесвам те.

Той отметна глава назад и така се разсмя, че черните му очи заблестяха.

— На какво се смееш?

— Не се смея.

— Смееш се.

Той поклати глава. Ала очите му продължаваха да се смеят. Или поне да се усмихват.

— Пръстите ти са студени — рече ми той.

— Защото навън е студено.

След това пое ръката ми между своите длани и духна по нея, точно както се прави с малко детенце, чиито пръсти са премръзнали.

— Най-добре да се връщам при пещта — рече ми той. — Все още не съм измайсторил розетка на щита.

— Да... така ще е най-добре.

Искаше ми се да го попитам какво видя, като ме погледна в очите, но не посмях. Всъщност в момента аз самата не смеех да го погледна. Бях съвсем объркана. Харесваше ли ме той в действителност или не? Но... поне малко трябваше да ме харесва. Искам да кажа, едва ли щеше да се опитва да стопли с дъха си пръстите на едно момиче, което мрази. Нали?

Тано и „всички“ в лагера се оказаха прави. Още на следващия ден поехме към Хьойландет. Нико, Главният стражар, Кармиан, Рикерт и Тано, и още няколкостотин други хора, на които им бе дотегнало от Дракан. В това число и аз.

Бяхме смехотворно малко на брой в сравнение с войската на Дракан, който по думите на Нико разполагаше с около осем хиляди мъже. Трудно ми бе да си представя какво можехме да постигнем. Въпреки това ни бе обладало някакво странно настроение или по-скоро бяхме изпълнени с очакване. Някои запяха, докато вървахме. Всички усещаха, че времето за чакане бе изтекло.

— Те не са съвсем наред — рече Нико. — Ако моят план бе чиста лудост, то какво е това?

— Като ужилване от пчела — отвърна Главният стражар. — Но дори и то може да бъде опасно, ако жилото попадне на точното място.

ДАВИН УЖАСНА ВОНЯ

Слънцето бе залязло. То не просто се спускаше надолу по небосклона, а съвсем се бе скрило. А нищо не се случваше.

Загърнах се по-добре с наметалото на Урса и тихо изругах. Защо ли не си опитах късмета? В онзи миг, когато пазачите бяха заети да помагат на ранения си приятел... Може би щях да успея да се измъкна. Да го вземат дяволите Ивайн и обещанието му, „че нещо ще се случи“.

Драконовата кръв кипеше в жилите ми. Вече не усещах студа, а и болката бе понамаляла. Ала ако стъпех внимателно, дали раненият ми глезен щеше да ме издържи. Как иначе щях да избягам? Може би с пълзене?

Тропот на копита. Какво бе това? Горе... при конюшната. Някакъв прегърбен силует побягна с безшумни стъпки. След това вратата на конюшната бавно се отвори. Изведнъж настана бъркотия и се чу тропот на копита. Един кон... Не, два коня... Не. Бяха повече, десет, може би петнайсет... Втурнаха се в двора в бесен галоп. Някой от пазачите изкрещя нещо и аз реших да отмъкна един от конете.

Стига да можех.

Животните се щураха уплашени из двора, а драконът ги стресна още повече, като се изправи и започна да съска срещу им. Стига само един от тях... Ето там. Успях да се хвана за гривата на един малък сиво-кафяв кон на жълти петна, оттласках се с помощта на здравия си крак и се метнах по корем на гърба му. Останах да вися така, без да мога да помръдна, а конят се втурна бясно напред и завлачи дрънчащата ми верига след себе си. Точно в този миг се чу гръм. Портата на крепостта се отвори широко и ужасените коне се хвърлиха напред към свободата.

Най-накрая успях да праметна крак и да възседна откраднатия си кон. Може и да бяхме напуснали крепостта, но все още се намирахме в Баур Лаклан. Конете галопираха през улиците, а войниците от Ордена тичаха във всички посоки, за да не бъдат стъпкани. Но... конете

ставаха все повече и повече. А някои от тях имаха и ездачи. Ездачи от клана Лаклан. Един от тях бе Ивайн.

Те насочваха стадото коне по улиците, изведоха го от Баур Лаклан и спряха, едва когато се намирахме далеч навътре в пустошта.

— Е, момче, ти успя — рече Ивайн, когато най-накрая си отдохнахме... — Браво.

— Това ли бе целта ви? — попитах аз, все още малко ошашавен. — Да откраднете стадо коне?

— Не — рече Ивайн, сякаш бях леко умствено изостанал. — Това бе за отвличане на вниманието на драконовата банда. Още не са открили най-важното, което се случи през тази нощ.

Най-важното?

— И какво е то?

— Имаше доста хора, изпаднали в беда, нали? Рибарите от Арлайн и още няколко. Трябваше да ги измъкнем. За щастие до крепостта водят няколко неизвестни на Дракан пътеки.

— Означава ли това... Спасихте ли и децата? В противен случай всичко е било напразно!

Сигурен бях, че поне Обайн с готовност щеше доброволно да се предаде в плен, ако Маери също не бе освободена.

— Това бе планът.

— Всички ли спасихте?

— Не съм гледачка, момче. Трябва да изчакаме, докато се срещнем с тях. Тогава ще разберем.

Това стана малко преди зазоряване. Хората от Лаклан бяха успели да освободят всички деца, без три.

А горе, в планината, Хелена Лаклан ги очакваше да ги приюти в скривалището си. Някои от рибарите решиха да последват децата. Ала други, сред тях, разбира се, бе и войнственият Обайн, се присъединиха към хората на Ивайн.

— Тоя дявол не мой да мисли, че ша му се размине леко — рече Обайн. — Само кажи. Кво мойм да сторим, за да му вгорчим живота.

— Дракан ще поеме към Скайарк — рекох на Ивайн. — Той мисли, че Нико е там.

— Така ли? — удиви се Ивайн. — И отде му е хрумнала таз мисъл?

— Ами аз му го казах.

Ивайн ме гледа дълго.

— Скайарк е доста голям залък дори и за един дракон — рече той накрая.

— Точно това си помислих и аз.

По загрубялото лакланско лице на Ивайн се разля злобна усмивка.

— Понякога, момче, понякога се оказва, че не си чак толкова глупав.

— Благодаря — рекох. — Но ще е още по-добре, ако предупредим Скайарк навреме.

— Да, мой и да си прав. — Ивайн се обърна към останалите лакланци: — Свайбен. Гевин. Тръгвайте напред в галоп. Предупредете Астор Ская, че Дракан е на път към крепостта. Ша му отнеме няколко дни, особено ако реши да замъкне дракона със себе си, но все някога ще стигне.

Двама от мъжете се метнаха на седлата и се втурнаха напред, сякаш самият Дракан ги гонеше. Кое то донякъде бе вярно. Ние, останалите, ги последвахме в малко по-спокойно темпо, което обаче бе доста бързо за насиненото ми тяло.

— Ами ние? — попитах. — Ние накъде отиваме?

— В Скайарк, разбира се — отвърна ми Ивайн. — Да не мислиш, че искам да пропусна веселбата?

Пътят бе труден дори за ездаци, които бяха силни, отпочинали и здрави. Успях да го издържа само благодарение на малкото шишенце на Дракан. Ако не отпихах от него, щях да се строполя от коня.

— На кво воня така? — попита един от лакланците, който яздеше близо до мен. — От тебе ли е, Обайн? Я кажи, да не си се търкалял в кози лайна, а?

Обайн му отвърна с още по-гадна обида, която накара всички останали да се разхият високо. Аз обаче знаех, че не Обайн вонеше, а аз. Цялото ми тяло вонеше, от драконовата кръв.

Вече обаче не бе като първия път. Добре си спомнях онова диво чувство на свобода и арогантност. Сега обаче не бе така. Кръвта ми помагаше да продължа напред, ако отпихах по една малка глътка на всеки втори-трети час. Така спираше да ми се гади, а и болката

намаляваше. Освен това в съзнанието ми настъпваше тишина. Това бе всичко. Не знам дали огромната разлика се дължеше на факта, че отпивах колкото се може по-малко от време на време, или просто защото не ми бе за първи път.

Яздихме през цялата нощ. На зазоряване направихме малка почивка, но само колкото животните да пийнат вода и да похапнат малко. След това отново се качихме на конете.

— Ще издържиш ли, момче? — попита ме Ивайн, който бе забелязал с колко усилия успях да се кача на гърба на пъстрия си кон.

— Да — само му отвърнах аз. Кое то си бе вярно, стига да отпиех още глътка от шишенцето.

— Какво пиеш? — попита Обайн любопитно. — Цоцаш от него като яре от шише. Мой ли да опитам?

— Няма да ти хареса — казах му аз. — Това е лекарство. От мама.

Бързо пяхнах шишето обратно под ризата си. Може би ще сметне, че бях пълен неблагодарник, като се има предвид, че той веднъж ми даде чорапите си. Ала Обайн не каза нищо повече и остави шишето ми на мира.

Следобед заваля сняг. На големи леки парцали, заскрежени и хрускащи. Ако отметнеш глава назад и погледнеш нагоре към сивото небе, направо можеше да ти се завие свят, докато ги гледаш как завихрено се стелят надолу. Трябваше да се хвана за гривата на коня, за да не падна. От това най-дълбоката рана от ноктите на дракона се отвори за стотен път. Устата ми горчеше, но не заради драконовата кръв. Тази горчилка бе от треска. Раната ми се бе възпалила, бях сигурен.

Минахме покрай пътя, водещ до Баур Кензи, ала не тръгнахме по него.

— Няма ли да ги предупредим? — попитах Ивайн. — Ако Дракан дойде насам скоро... мама и Мели. Мауди и останалите...

— Те вече знаят — отвърна ми той. — Мауди Кензи вече отведе клана си горе, в планината. Всички тръгнаха, и силните, и слабите. Тя знае, че Баур Кензи не би могъл да се защити от драконовата войска.

Това означаваше ли, че и мама бе поела нагоре? Да, сигурен бях, че е така. Тя вече бе станала част от клана, доколкото това бе възможно

за някого, чиито прародители не бяха носили техните отличителни наметала и не бяха пасли овце с прародителите на Мауди.

Ние също бяхме тръгнали нагоре, по планините. Пътеката се издигаше ли издигаше, а и снегът все повече се засилваше. Навсякъде около Скайарк имаше сняг, огромни количества сняг. Снежната шапка по най-високите върхове не се стапяше никога, дори през лятото. А макар и проходът Скайлер да не бе на някой връх, той бе разположен доста високо и представляваше тесен пролом между две масивни планини — Орлов връх на север и Сивата вдовица на юг.

Планините се издигаха отвесно от двете страни на пътя. Пред нас се извисиха назъбените стени на Скайарк със синьо-жълтите знамена със златен орел, който се виждаше дори през снежната пелена. Истинските орли, иначе толкова много по тези места, се бяха прибрали по гнездата си и изчакваха снежната буря да отmine.

Крепостта Скайарк всяваше необичайно чувство на страх.

Бях идвал тук и преди, неведнъж. Спомнях си ясно какво бях изпитал първия път. Имах усещането, че съм ядка, попаднала между зъбците на лешникотрошачка. Никой не можеше да се измъкне невредим от желязната схватка на Скайарк. Напомних си, че бяхме на един и същи фронт в тази война и се надявах и Астор Ская да мислеше така.

— Кой е там? — извика пазачът на портата.

— Мъже от клана на Лаклан — провикна се Ивайн в отговор. — Мир между клановете, Ская! Пуснете ни да влезем в негово име.

— Добре, добре — последва някак рязко отгоре. — Идваме. Твоите вестители вече бяха тук.

Портата се отвори и ние влязохме вътре. Въпросът беше колко време щеше да измине, преди Дракан и войската му също да потропат на нея.

Множество хора. Това бе първото нещо, което се набиваше на очи, докато яздехме между стените на Скайарк. В този момент тук имаше много повече хора, отколкото последния път, когато бях в крепостта. Не само въоръжени мъже, макар и техният брой да бе наистина значителен, но и жени, деца и старци. И... сумата багаж — това бе точната дума. Каси, сандъци, дисаги... дори мебели. Накъдето и да се обърнеш човек, виждаше струпани дисаги. На някои места

дори можеше да се види покъщнината от цял дом, прибрана под корабно платно.

Ивайн се намръщи.

— Това е лошо — изръмжа той. — Кво ша стане, ако започнат да ни обстрелват с огнени стрели? Астор Ская трябваше да ги държи по-изкъсо.

Едно малко момче, най-много три-четиригодишно, пребяга пред нас, заливайки се от смях. След него търчеше малко по-голямо момиче.

— Тули! Тули, ела тук!

Той едва не се блъсна в коня ми, който отметна шия. Отново ми се наложи да се хвана за гривата му, за да не падна. Наясно бях, че даже и шишенцето с драконова кръв вече не можеше да ми помогне кой знае колко. Бях останал съвсем без сили.

— Това тук е като разграден двор — въздъхна Ивайн. — Ехо! Къде можем да оставим конете?

В този момент зърнах две руси плитки, които ми се сториха познати.

— Роза?

Тя беше. Роза спря стреснато на място и така внезапно се извърна, че най-горният пласт от купчината пране в кошницата ѝ за малко да падне на земята.

— Давин!

Само след седем крачки се озова пред муцуната на сиво-черния ми кон.

— Ти изглеждаш ужасно — рече ми тя. — Какво ще стане, като те свалим от горкото животно?

— Не знам — признах си аз. — Не мисля, че мога да ходя сам. Ами... Салан. Той... добре ли е?

— Добре е силно казано — отвърна ми Роза. — Но се пооправи. Мисля, че ще оживее. Ела, Давин. Дай да ти помогна, преди да си се строполил от само себе си на земята.

Тя остави кошницата и ме хвана за ръката. Аз се плъзнах надолу от седлото, като се постарях да стъпя на здравия си крак. Роза се шмугна под мишницата ми и ми помогна да се подпра на нея.

— Уф — рече тя. — Определено имаш нужда от баня.

— Вече не си спомням кога се къпах за последно. Ех, де една баня да можеше да премахне цялата воня.

След това стъпих с болния крак на калдъръма и за миг забравих за всичко останало.

— Давин, какво има?

Не можех да й отговоря. Наложих се да впрегна всички сили, за да не завия като ужилено от оса прасе.

— Кракът му е наранен — рече Ивайн. — А също и ръката. Момчето хич не е добре.

— Защо не сте направили нещо по въпроса? — попита Роза ядосано. — Та той едва се държи на крака.

— Трябва да се радва, че не свърши като войник от Ордена на дракона — рече на свой ред Ивайн. — Освен това няхаме време да спираме и да се любуваме на пейзажа. Обайн, помогни на момичето. Той вече хич не е малък.

Обайн скочи от коня и ме хвана от другата страна, след което ме завлачиха през двора на крепостта към мястото, което Роза нарече лечебното крило.

Лечебното крило. Салан. Означаваше ли това...

— И майка ти е тук — рече ми Роза. — Хайде, Давин, само още няколко крачки.

По-скоро ми се искаше да се върна обратно, да избягам на километри оттук. Мама. На това място. Сега. Почувствах облекчение при мисълта, че е на сигурно място, ако изобщо крепостта можеше да бъде наречена така, след като войските на Дракан бяха на два дни път оттук. Ала при мисълта, че трябва да се изправя лице в лице с нея...

— Слушай, момче — рече ми Обайн. — Няма да е зле да ни помогнеш малко и сам...

В сравнение с тълпата навън, в лечебното крило бе доста тихо и празно. Вече бяха наредили леглата, макар и все още да нямаше много болни и ранени, които да положат в тях. В края на едната редица лежеше Салан. Мама бе седнала до него и го държеше за ръката.

Мисля, че ни бе чула да идваме. Освен това си мисля, че нарочно не пусна ръката му. Искеше да ги видя. Когато обаче забеляза с колко усилия ме влачеха напред, веднага се изправи.

— Давин!

— Не е толкова зле — рекох аз, макар и да знаех, че скоро щеше сама да разбере, че имах температура и раната ми бе възпалена. — Само си ударих крака.

— И ръката — допълни Роза. — Освен това вони на пот като свиня. Извинявай, Давин, но е така.

Тя не спомена нищо за другата миризма.

— Сложете го да легне там.

Те ме завлякоха до леглото, точно срещу това на Салан. Мама бе застанала до ръба му и веднага ме измери с поглед.

— Имаш температура — рече тя.

— Да, така е.

— Роза, донеси малко топла вода. Парцали и бинт. И потърси малко дрехи, тази риза вече за нищо не става. Къде те боли най-много?

В този миг едва ли не се радвах, че бях пострадал. Това означаваше, че щяхме да отложим разговора за Дина, Нико и Салан за по-късно. Известно ми бе, че това примирие нямаше да трае дълго, но то бе добре дошло, колкото и кратко да продължеше.

— Нещо не е наред с глезена ми — отвърнах й аз. — Освен това... имам рана на ръката, която май е възпалена. — Не й казах от какво бе раната.

Тя кимна.

— Дай да погледна.

Тя махна от крака ми каквото бе останало от вълнения чорап на Обайн. Роза не можа да сдържи въздишката си. Нямаше кой знае колко за казване. Кракът ми бе ужасно подут и безформен, а на всичкото отгоре бе и синьо-черен.

— Какво си направил с него? — попита ме мама.

— Бяха ме оковали — рекох аз. — Освен това имаше един дракон, който реши да си поиграе с мен като с топка.

— Давин... — рече ми Роза с невярваща интонация.

— Ако не ми вярвате, попитайте Дракан — рекох сърдито. — Той стоеше и го поощряваше.

— Това поне обяснява миризмата — рече мама.

— Така ли вонят драконите? — попита Роза.

— Горедолу — каза мама. Тя бе започнала да опипва глезена, а аз трябваше да стисна зъби, за да не изкрещя.

— Та той е изкълчен! — възкликна мама. — От колко време е така?

Трябваше да се замисля малко, защото бях изгубил представа за времето.

— Четири дни. Май.

Поне така си мислех.

— Тогава няма да е лесно.

Тя повиши глас:

— Аллин!

От всички хора, които познавах, само мама и Роза се обръщаха към Барутлията с истинското му име. Как се зарадвах само да видя луничавото му лице, когато той влезе на бегом в лечебницата.

— Давин — рече той, — с Лаклан ли дойде?

Ала преди да дочака отговор, той възкликна:

— Ау, как вониш!

— Благодаря — рекох аз. — Ти също не си кой знае колко чист, ако искаш да знаеш.

Едната му буза бе изцапана със сажди, а ръцете му изглеждаха така, сякаш ги бе намазал с гъша мас и ги бе зарил в пепелта, точно както постъпваха принцовете от приказките, когато искаха да се предрешат като просяци.

Той се разсмя.

— Помагам на учителя Маунус с едно нещо — каза ми Барутлията. — Изчакай малко, шъ са чуе.

Тези думи, казани от устата на Барутлията, не вещаеха нищо добро. Неслучайно му бяха лепнали този прякор.

Мама погледна ръцете му с неодобрение.

— Опитай се да не докосваш нищо тук, вътре — нареди му тя. — Аллин, имам нужда от силен мъж.

Барутлията гордо се изпъчи.

— На вашите услуги! — рече той и вдигна ръка за почест. От това лицето му получи ново саждено петно.

Видях как мама потисна напирателната към устните ѝ усмивка.

— Някой, който е малко по-силен, Аллин — рече тя. — Кого познаваме?

Барутлията сякаш малко се посмали, като спукан свински мехур. Той погледна към Роза, за да провери дали му се смееше. Тя му бе

слабост, но не само защото готвеше вкусно. Което определено имаше значение, ако се казваш Барутлията...

— Киллиан си го бива — рече той. — Салан е по-силен, ала... — Той хвърли бърз поглед към леглото, където лежеше Салан. Очите му бяха затворени. Мисля, че спеше.

— Ами доведи Киллиан тогава — рече мама само. — А, и Аллин...

— Да?

— Измий си ръцете, преди да се върнеш, става ли? Помещението, където човек се грижи за болни и ранени, трябва да е чисто.

— Дадено — успокои я той и отново изчезна. Аз му завидях за двата здрави крака, на които можеше да тича.

След малко при нас влезе Киллиан Кензи. Не знам дали Барутлията го бе предупредил, но и двете му ръце, и лицето бяха значително по-чисти, отколкото бях свикнал да ги виждам.

— Барутлията каза, че имате нужда от помощ.

Мама кимна.

— Глезенът на Давин е изкълчен. Някой трябва да го намести, а аз не съм достатъчно силна.

Ау. Ау и пак ау. Това звучеше... Това звучеше ужасно.

— Сигурна ли си? — попитах аз, макар и добре да знаех колко глупав бе този въпрос. — Може би само е навехнат?

— Давин, изкълчен е. И ако искаш някога отново да можеш да стъпиш на него, то Киллиан трябва да го намести.

Ох, какво ли не бих дал за глътка драконова кръв сега. Една голяма глътка. Но в същото време не можех да извадя шишенцето, без всички да видят, че го имам. Освен това не исках и да си помисля дори как щяха да реагират мама и Роза, когато откриеха какво съдържаше то. По-скоро бих понесъл болката от големите юмруци на Киллиан.

Така и стана. Не се гордея с това, но виках като момиче. Крещях толкова силно, че Салан се събуди. Накрая обаче... усетих как глезенът ми се намести. Човек дори можеше да го чуе. В същия миг като с вълшебна пръчка болката намаля. Все още я усещах, но вече бе съвсем поносима.

— Вече почти не ме боли — рекох удивено.

— Така е — каза мама. — Все още ли мислиш, че бе просто навехнат?

Промиването и превързването на раните от ноктите на дракона бе нищо в сравнение с наместването на глезена ми. Дори успях да скрия шишенцето под възглавницата, преди да ме измият. Всичко бе някак странно. Сякаш отново бях дете. Едно бе да ме миеше мама, но Роза... Не ми харесваше, че тя щеше да ме види толкова мръсен. Мама ми даде да изпия два различни вида чай. Единият бе от брезова кора, а другият бе букет от ужасни на вкус билки. След това се върна при леглото на Салан.

— Ще се оправи ли? — попита Салан.

— Да — отвърна му мама, — ако прави, каквото му кажа.

Нямаше съмнение, че последното изречение бе предназначено за моите уши.

— Добре — рече Салан, — щот когат и двама отново се изправим на крака, тоя гадняр ще получи такъв удар по главата, че ша си помисли, че мой да лети.

Спах през по-голямата част от деня. Ала сънищата ми не ме оставяха на мира. Един път се събудих от собствения си крясък, който все още ехтеше в стаята. Салан ме погледна от леглото си, ала нищо не каза.

Роза обаче...

Роза седеше до леглото ми и бе съвсем пребледняла.

— Ти си много болен, нали? — попита ме тя.

Да, така бе. Втрисаше ме през цялото време, въпреки че редом с леглото имаше голяма печка с въглища.

— Ще се оправя — рекох аз. — Само температурата да ми спадне.

— Да — промълви тя. След това внезапно, сякаш не можеше да мълчи повече, ми каза следното: — Знам, че винаги ти се карам.

Това пък какво означаваше?

— Ами... аз вече свикнах. Повече или по-малко.

Понякога тя бе доста хаплива и тогава хич не ми бе весело.

Тя кимна, сякаш бях казал нещо важно. Аз обаче не знаех какво. Веднъж Нико ми бе споменал за някакви големи книги, които ти

помагат да учиш чужди езици. Книги, пълни с всички тези непознати думи. Искане ми се някой да можеше да напише подобна за езика на жените, защото през половината от времето аз нищо не им разбирах.

— Ти все още миришеш малко — рече тя. Ала едновременно с това хвана ръката ми.

ДАВИН БЯЛА СМЪРТ

Три дни по-късно Дракан стигна до Скайарк с войската и дракона си.

Войниците му бяха толкова много на брой, че изпълниха целия проход, от скала до скала. Ако се опиташе да атакува с всички тях едновременно, нямаше да успее. Мястото бе твърде недостатъчно.

Стоях на най-външния назъбен парапет на бойната кула и ги видях да приближават. Краката ми все още бяха леко отмалели и се бях позатруднил, докато изкача всичките стъпала. Това обаче по-скоро се дължеше на температурата, а не на глезена ми. Той вече бе много по-добре.

Те спряха, докато все още бяха надалеч. В този момент бяха като едно цяло, огромна змия от хора, чернееща се на фона на снега. Едно нещо обаче си личеше ясно дори и на такова голямо разстояние — дългото, светлосиво тяло на дракона.

— За кво му е това чудовище? — попита Астор Ская почти сам себе си. — Ква полза има от него? Тоя звер го е забавил поне два дни вече. Да не би да мисли, че щъ се уплашим и побегнем, като го видим? — той се изхрачи в снега в долния край на стената. — Това е само едно животно. Може и да е голямо животно, но все пак е животно.

Аз, разбира се, бях наясно с една от причините Дракан да довлачи със себе си жив дракон през целия път от Дунарк, но нямах никакво намерение да я споделям. А преди да падне нощта, Скайарк узна и втората причина.

Всичко започна с пратеника, който Дракан изпрати при портата. Той обаче не бе сам. Пред него вървеше малка войска от...

Много дребни войници?

Не. Въпреки че всичко долу, на земята, изглеждаше малко, когато човек гледаше от толкова високо, то нямаше никакво съмнение.

— Та това са деца! — възкликна стрелецът с лък, който стоеше до мен. — Деца с оръжия. Да не би да иска да се бием срещу тях?

— Не мойм — рече този от другата ми страна. — Не мойм да стреляме по деца.

— Той вероятно на това разчита — намесих се аз.

Така беше. Малките войници там долу носеха оръжие, макар и да не бяха на повече от единайсет-дванайсет години. Лъкове, арбалети, копия, които се извисяваха високо над главите им. Един възрастен войник със стабилен меч щеше да ги помете, както селянин сноп жито. Ако решеше, разбира се.

Вече бяха толкова близко, че можехме да видим лицата им. Повечето бяха момчета, ала имаше и момичета. Сериозното изражение на лицата им и късо подстриганите коси ми бяха неприятно познати. Те приличаха на децата от Дома на знанието. Бяха като техни копия.

— Как е успял да ги накара да дойдат тук? — попита съседът ми по място. — Те би трябвало да знаят, че нямат шанс срещу един възрастен войник.

Как ли? Добре знаех как. Дракан може и да не разполагаше със Зала на шепота, но не се съмнявах, че сред войската му имаше няколко учители. А когато отделя децата от майките и бащите им...

— А имат ли друг избор? — попитах го аз с горчивина. — Погледни ги. Могат ли да се противопоставят на възрастния, който им дава храна и дрехи и им нарежда какво да правят?

— Скайарк! — извика пратеникът отдолу. Познах в него един от рицарите на Дракан, наричаха го Ворис.

— Кво искаш? — провикна се на свой ред Астор Ская отгоре. — Връщай се обратно при господаря си и му предай, че не е добре дошъл в земите на Ская!

— Моят господар, графа на Дунарк, Суларк, Ейдин и Аркмейра, а вече и на Баур Лаклан, Ская! Вече дори и на Лаклан! Моят господар, графът на Ордена на дракона, ти изпраща следното послание. Той води един дракон със себе си.

— Мойм и сами да видим! — извика Астор Ская. — Умът ми обаче не побира за какво му е този огромен глупав звяр.

— Драконът е гладен — продължи рицарят Ворис спокойно. — Ще изяжда по едно дете на ден.

— Кво?

— Всеки ден... Докато Скайарк не се предаде. Но няма да му даваме тези деца — децата на Дракона, те са добри деца. Вместо това

ще получава вашите хлапета. Имаме достатъчно много от тях.

Той обърна коня си и се отправи назад към войската на дракона с малките войници по петите.

— Да забия ли една стрела в гърба на таз свиня? — попита един от стрелците с лък.

— Не — отвърна му Астор Ская. — От това разстояние може случайно да уцелиш някое от децата.

— Вярно ли е? — рече мъжът до мен. — Че има деца от Хьойландет, които да хвърли на дракона?

— Вярно е — отвърнах, като си помислих за тримата малчугани, които не бяхме могли да спасим от Баур Лаклан. А със сигурност имаше и други. Може и да не бяха от Хьойландет, но и те бяха деца, независимо откъде идваха.

— Той трябва напълно да се е побъркал.

Не бях сигурен дали съм на същото мнение. Че беше болен, нямаше съмнение. Ала... той много добре знаеше какво прави. Винаги използваше най-добрите средства при завземането на всеки нов град, независимо колко противни и гадни ги намираха останалите. В Суларк бе сипал отрова във водата, а в Аркмейра си бе играл на броилка. Едно, две, три, четири — ти ще мреш. Така бе убил една пета от мъжете. А сега очевидно бе решил, че пътят към вътрешността на крепостта Скайарк минаваше през... хм, какво бихме могли да кажем всъщност? Нашите глави или нашите сърца? Колко деца трябваше да убие, за да ни сломи? Тук не ставаше въпрос единствено за тези, които щеше да даде на дракона. Ами ако наистина изпратеше малките си войници срещу нас? Тогава и ние щяхме да се превърнем в детеубийци. Колко ли време щяхме да издържим, без сърцата ни да изгубят желание да се бият?

Добре знаех какво би казал Нико. Не трябва да се жертва животът на нито едно дете. Нито едно дете не биваше да умре. Ала как щяхме да успеем да го предотвратим?

— Дали не бихме могли да ги освободим? — попитах аз. — Децата.

— Ще трябва да опитаме — отвърна съседът ми. — Ала... Погледни тази войска. Та те са безчет. Безнадеждно е.

Изругах бавно и цветисто. След това се обърнах и закуцуках към стълбите.

— Накъде си тръгнало, момче?

— Ще поговоря с един познат.

Открих Барутлията точно където очаквах. В онзи край на ковачницата, който учителят Маунус бе превърнал в свой работен кът. Двамата стояха наведени над нещо в глинено гърне.

— Мой да се наложи да сложим още селитра — рече Барутлията.

— В никакъв случай, млади момко. Не теб искаме да убием.

— Ала, за да стане бързо...

— То ще си свърши работата, не го мисли. Въпросът е как бихме могли да го качим там горе. А, добър ден, Давин. Виждам, че отново си на крака.

— Какво майсторите вие двамата? — попитах.

Барутлията се разсмя.

— Нещо, което ша каже „бум“! — рече той.

— А да не би да може да убива и дракони?

Барутлията повдигна и двете си рижави като лисица вежди.

— Дракони? — изуми се той. — Дракан е довел със себе си дракони?

— Един, но това стига. Е? Ще свърши ли работа?

— Така мисля — рече учителят Маунус. — Ако успеем да го задействаме както трябва.

Лицето на Барутлията придоби замечтано изражение.

— Представете си само ако видим сметката на един истински дракон — рече той. — Страхотно, а?

— Да — рекох аз. — Много би ми се искало да успеем. Особено с този. Хайде, разкажете ми с какво всъщност се занимавате.

Учителят Маунус се прокашля.

— Чуй сега, млади Давин. Какво мислиш, че майката ти ще каже по този въпрос?

— Нямам си ни най-малка представа — отвърнах му аз с две думи. — А и не възнамерявам да я питам.

Изчакахме, докато се стъмни. Войската на дракона все още бе на същото място. Можехме да я видим, но не можехме да я стигнем. А драконът, който приличаше на дълга сива змия, бе най-отпред, заобиколен от огромни огньове, които да го топят.

Учителят Маунус най-накрая обеща да не каже нищо на мама. Мисля, че желанието му да види дали творението му работеше, надделя над другото.

Освен това нямаше да му е особено лесно да открие други двама доброволци, достатъчно луди, за да сторят намисленото от мен и Барутлията.

— Сигурен ли си, че кракът ти ще издържи? — попита ме Барутлията. — Пък и не само той. Ти ще издържиш ли?

— Естествено. Иначе нямаше да го правя.

Той ме погледна.

— О, не, щеше и още как. Ти никога не знаеш кога да спреш.

— Добре съм, казвам ти.

Той вдигна рамене.

— Добре тогаз. Ала ако се проснеш насред пътя, недей да очакваш да те нося.

Аз се изправих.

— Накъде си тръгнал?

— Забравих ножа си.

— Побързай тогава. Скоро ще се стъмни.

Преминах през двора на крепостта до лечебницата. Вътре цареше сумрак и тишина. Можех да чуя дишането на Салан, бавно и спокойно. Това ми вдъхваше надежда, че той спеше. Аз се промъкнах до леглото, където спях, когато, разбира се, ми се случеше да спя. Тази нощ едва ли щях да стигна до него.

Пъхнах ръка под възглавницата. След това я вдигнах. После вдигнах и одеялата, а накрая и матрака. Развалих цялото легло, ала нямаше полза.

— Това ли търсиш? — попита ме Роза.

Подскочих и се извъртях. Тя седеше в ъгъла, при леглото на Салан. А в ръката ѝ съзрях моето шишенце с драконова кръв.

— Дай ми го — рекох.

— То вони на дракон — рече тя. — Какво има в него?

— Нищо. Просто ми го дай.

— Не мисля, че искам. Каквото и да е то... според мен ти вреди.

Хвърлих възглавницата и завивките обратно на леглото. Защо винаги трябваше да поучава? Аз обаче се опитах да си сдържа нервите и спокойно й рекох:

— Престани, Роза. Не е кой знае колко важно.

— Давин, искам да знам какво е.

— Нещо, което получих от един... лакланец. Нали знаеш, да те топли.

Ала тя поклати глава.

— Лъжеш. И знаеш ли какво, Давин? Това изобщо не ти се удава. Винаги ти личи от няколко километра разстояние.

Не я чувах. Вече почти можех да я стигна. Още една стъпка... Аз се хвърлих напред и я хванах за китката. Шишенцето излетя от ръката ѝ и се търкулна по пода. Трябваше да се просна по корем на пода, за да успея да го хвана преди да изчезне под леглото на Салан. От това раните по ръката ми отново ужасно ме заболяха. Те още не бяха зараснали напълно, но това нямаше значение. Шишенцето отново бе у мен.

— Кво става, момче? — попита Салан сънено. — Не мой ли вие двамата да идете да се карате някъде другаде?

Роза се изправи важно.

— Не се налага — рече тя. — Нямам намерение да се бия повече с него. Що се отнася до мен, той може да прави каквото поиска.

След това тя излезе от стаята.

Останах там, в полумрака, стиснал шишенце в длан. Само допреди миг исках единствено тя да ме остави на мира. Бях постигнал своето, ала това не ме зарадва.

— Кво си направил пак? — попита Салан.

— Нищо.

— Мда-а. И мислиш, че ша ти повярвам?

— Нали я чу? Няма да се караме повече.

Салан изръмжа.

— Слушай ся, момко. Не е новост вие двамата да се заяждате един с друг. Тва е напълно нормално. Когат спрете да се карате обаче, започвам да се притеснявам.

Отворих шишенцето в сянката на вратата, когато излязох от лечебницата. Не бе останало много. Изпих всичко и изхвърлих шишето на боклука. Изведнъж осъзнах, че ако с Барутлията успеехме с начинанието си, драконът скоро щеше да е мъртъв. С това и драконовата кръв щеше да свърши. Поне от тази страна на планината Скайлер.

Това ме накара да се разколебая, а сетне да изпитам срам от колебанието си. Защото, ако драконът оцелееше, Дракан щеше да започне да го храни с деца.

Срам. Съдържанието на шишенцето не бе достатъчно, за да ме ободри напълно, но това вече нямаше значение.

— Ето — рече Барутлията и ми подаде един бял чаршаф.

— За какво ми е той?

— Ще ти трябва, когато стигнем до снежните преспи — отвърна ми Барутлията. — Така няма да се виждаме толкова.

Може и да бе прав. Свих чаршафа и го пъхнах под ризата. Ако го сложех веднага, щях да приличам на призрак, който се разхожда по тъмната крепостна стена.

Там, разбира се, имаше хора. Стражи и тем подобни. Те обаче вече ни познаваха с Барутлията и ни извикаха едва когато започнахме да се катерим по скалата над крепостната стена.

— Ехо! Накъде сте тръгнали?

— Имаме малък подарък за Дракан и дракона му — отвърна Барутлията. — Но не казвайте на никого. Трябва да е изненада.

— За дракона? Момчета, вие изобщо не бива да се приближавате до това животно. Оня граф на Ордена на дракона със сигурност е оставил стражи, които да го пазят.

— Спокойно — отвърнах им аз. — Ще стоим надалеч.

Това си бе самата истина. А и трябваше да си едва ли не наполовина планинска коза, за да можеш оттук да се спуснеш надолу по скалите. Пък да се изкачиш обратно нагоре, би било направо невъзможно. Дори и в момента ни бе доста трудничко да се катерим напред по скалната стена. Тук-там имаше пътеки, където можехме да вървим изправени, стига да внимавахме, ала на други места ни се налагаше да се вкопчваме здраво в камъка с ръце и крака. За щастие

Барутлията бе прибрал малкия ни подарък за дракона в раница, която се редувахме да носим. Ала и така хич не ни бе лесно. Аз обаче не можех да спра да се усмихвам.

— На какво се смееш? — попита Барутлията по някое време. — Не е кой знае колко весело.

— Така ли мислиш? Не ти ли се иска поне малко... да видиш изражението на дракона, когато се чуе трясъкът?

Барутлията се разсмя от сърце.

— Да — рече ми той. — Иска ми се. Ала ти обикновено... си толкова сериозен.

— Не и тази вечер.

— Не, виждам.

След това ние продължихме напред през снега, покрити с белите чаршафи, за да не ни видят пазачите на Дракан отдолу. Не бях сигурен дали биха могли да ни уцелят с арбалет от това разстояние, но нямаше смисъл да ги изкушаваме да опитат.

Студът хапеше ръцете и краката ни, а дъхът ни веднага се превръщаше в бяла пелена. Отвътре обаче ми бе топло и хубаво. Радвах се да съм с Барутлията сега, наскоро планинския склон посред нощ или по-точно по мръкване, и да знам, че тишината скоро щеше да бъде нарушена от страшен гръм. Чувствах се почти... като през онази нощ, когато яздех редом с рицарите от Ордена на дракона и ми се струваше, че всеки миг щях да полетя.

Това не бе приятен спомен, но...

Но сега нещата бяха съвсем различни. Не бяхме тръгнали да палим сламени покриви. Не ми се искаше да викам „Смърт за враговете на дракона“. Даже напротив. Щеше ми се да изкреция „Смърт за дракона“.

— Скоро ли ще стигнем? — попитах аз.

Барутлията измери разстоянието с поглед.

— Кажи-речи, поне така мисля. Учителят Маунус каза... — той се огледа наоколо и посочи с ръка. — Там. При онази изданина на скалата, която малко прилича на заек.

Вдигнах очи. Според мен тя изобщо не приличаше на заек, но нямаше съмнение, че Барутлията имаше точно нея предвид.

Погледнах надолу към пропастта. Драконът лежеше между огньовете, почти под нас. Около него имаше пазачи — може би дори

рицари. Все пак можеше да се надяваме.

— Ето — рече Барутлията. — Подръж за малко.

Той ми подаде раницата и аз инстинктивно я поех с болната си ръка, която в момента не ме болеше. Тя обаче все още бе твърде слаба, а кожените ремъци на раницата бяха омазнени и хлъзгави от потта на Барутлията, и аз ги изпуснах.

— Не!

Барутлията така извика, сякаш в раницата имаше пеленаче. Тя обаче не се изтърколи много далеч. Бе застанала малко по-надолу в снега върху една издатина...

— Ще отида да я взема — рекох аз.

— Не — възрази Барутлията. — Ти не си...

Аз обаче не дочаках да го изслушам. Скокнах напред и нагоре, спуснах се надолу... и се приземих точно до раницата.

— Давин!

Барутлията ме гледаше от ръба. Бе съвсем пребледнял.

— Да не си се побъркал! — сопна ми се той. — Какво щеше да стане, ако не бе уцелил къде да скочиш?

Аз му се изсмях.

— Да, ама уцелих.

— Подай ми раницата.

Протегнах я към него, но не можех да го стигна.

— Нищо — рекох му аз. — Ще си я сложа на гърба.

— Добре — отвърна ми Барутлията сухо. — Как обаче смяташ да се изкачиш обратно?

— Не би ли могъл да спуснеш ризата си през ръба на скалата? Само спокойно. Няма да ме теглиш. Просто ми трябва нещо, за което да се хвана.

Той опита, ала ризата би прекалено къса.

— Ами пробвай с панталоните тогава, по дяволите!

— Давин, ако си мислиш, че ще стоя по гол задник само защото ти...

— Барутлия, направи го. Трябва да видим сметката на дракона, нали?

Той въздъхна. Ала накрая спусна и панталоните си, и белия чаршаф.

— Само да си посмял да ми спретнеш подобен номер отново! — каза Барутлията, когато накрая успях да се изкача при него.

Аз му подадох кожените панталони и се разсмях в мрака.

— Кво сега? На кво се смееш?

— На теб. Не знам. Може би трябва да променим малко прякора ти. Може би трябва да започнем да ти викаме Голотията?

На лицето му се изписа такова изражение, сякаш му се искаше отново да ме бутне през ръба. Накрая обаче и той самият се разсмя. Седяхме на скалната издатина, наред мрак, и така се хилехме, че коремите ни заболяха. Това харесвам в Барутлията. Той всъщност е пошантав и от мен.

Накрая се стегнахме и изкачихме последните метри до напомнящата на заек скална тераса. Барутлията внимателно извади две глинени гърнета от раницата. Те обаче ми се видяха някак малки.

— Сигурен ли си, че това е достатъчно? — попитах аз.

— Така каза учителят Маунус. А него го бива да смята.

Може и така да бе. Ала това, че сметката излизаше на хартия, не означаваше, че щеше да се получи и в действителност.

Барутлията извади няколко метални пирони, малък чук и навито въже. След това внимателно заби пироните в скалата и застопори здраво гърнетата. После извади от тях фитила. Той бе доста дълъг и миришеше на нещо, сякаш бе топен в смола.

— Готов ли си? — попита ме Барутлията.

— Да.

Извадих огнивото от кожената кесия, която носех на колана си, и успях да запаля фитила при втория опит. Малкият пламък заприпка бързо по него и започна да настъпва към гърнетата.

— Тръгвай — нареди ми Барутлията. — Колкото краката те държат.

Ние тичахме и се катерехме, колкото се може по-бързо, докато не се отдалечихме достатъчно много от скалната издатина. След това зачакахме.

— Колко време ще отнеме? — попитах.

— Още малко — отвърна ми Барутлията задъхано. — Мълчи сега!

Сякаш щях да проваля всичко, ако говорех. Той обаче сигурно се бе заслушал в тихото прашене на запаления фитил.

В този момент се сетих за нещо.

— Барутли?

Той въздъхна.

— Да?

— След като си имал въже в раницата, защо не го използвахме, когато имах нужда?

Той ме погледна със зяпнала уста.

— Въжето в раницата...

След това отново започна да се смее.

— Бях го забравил!

В този миг откъм гърнетата се чу гръм. Не бе толкова силен, колкото очаквах, и се почувствах леко разочарован. Това ли бе всичко?

После се чу пукот, последван от силен глух тътен, а земята под краката ни се разтресе. Снегът от половината склон се откъсна и се спусна надолу, към клисурата.

— Света Магдо... — прошепнах аз. — Гледай, гледай, Барутлия!

Бе като огромна вълна, огромна сиво-бяла вълна от сняг, мръсотия и скални отломки. Тя се търкаляше надолу, все по-бързо и по-бързо, а миниатюрните хора на дъното на пропастта нямаха време да избягат. Това се отнасяше и за дракона. Той вдигна глава, отвори пасти и мисля, че изсъска. След това обаче лавината се стовари отгоре му и той на свой ред изчезна в търбуха на едно по-могъщо чудовище — бялата смърт.

— Вие ли сторихте това? — попитаха пазачите на стената, когато се върнахме. — Вие ли бяхте, момчета?

— Да — отвърна им Барутлията гордо. — Освен това мога да ви кажа, че драконът изглеждаше доста изненадан...

Аз си премълчах. Глезенът отново бе започнал да ме боли, ръката — също. Вече не можех да направя нищо по въпроса, не ми бе останала нито капка драконова кръв. А и вероятно никога вече нямаше да получа нова.

— Цялата клисура е пълна със сняг — рече един от пазачите. — Но едва ли може да се надяваме, че сте ги убили всички до един?

Поклатих глава.

— Най-много... около няколкостотин. Ала драконът е мъртъв, вече не би могъл да го използва. Освен това ще им се наложи да си проправят път през снега, за да продължат към нас. Спечелихме малко време, ако не друго.

— Да — рече ми стражът. — Така е. Два дни или дори три. Добра работа, момчета.

Отново ме втресе. Лежах в леглото и треперех, обливаше ме студена пот и сънувах кошмари. На няколко пъти дори чух гласа на Дракан: „Ако отпие сам, е мой“. Друг път пък не можех да прогоня мисълта, че той вероятно разполагаше с още драконова кръв, може би имаше поне едно малко шишенце? Тогава силно ми се приискваше да се втурна навън от крепостта Скайарк, да се промъкна в лагера му и да го отмъкна изпод носа му. Веднъж дори успях да стигна до вратата на лечебното крило, преди мама и Роза да успеят да ме спрат. А гласовете не спираха да шепнат в главата ми, по-силно от всякога.

... твоето име е Убиец...

... колко много си убил вече...

Тогава чувах собствения си глас, който казваше на пазача: „Най-много няколкостотин.“

Снегът ги погълна. Бялата смърт ги изяде, както и дракона. Може би не всички бяха рицари от Ордена. Може би някои бяха обикновени хора, като рибарите от Арлайн, които служеха на Дракан по принуда. Хора, чиито семейства ги чакаха някъде, които липсваха на своите деца, майки и съпруги. Бялата смърт, която им изпратихме, не правеше разлика между добро и зло, тя поглъщаше всичко по пътя си. Не бях сигурен дали в търбуха ѝ не бяха попаднали и деца.

Може би войната не бе за мен, помислих си аз в един кратък миг на почивка между пристъпите. Може би съм като Нико. След това ме осени друга мисъл. Може би никой човек не го биваше да воюва, ала какво друго можеше да стори, когато войната все пак почукаше на вратата?

Температурата ми не спадаше. Мама ме наливаше с кани чай от брезова кора. С Роза тъпчеха сняг в калъфки, които нареждаха около мен, ала нищо не помагаше. Аз треперех ли треперех, и така се потях, че им се налагаше непрекъснато да сменят спалното ми бельо.

Коя нощ бе сега? Бях изгубил представа за времето. Във всеки случай знаех, че бе нощ и че мама бе застанала до ръба на леглото ми.

— Погледни ме, Давин.

Не използва интонацията си на Жрица на срама, ала въпреки това нямаше как да не ѝ се подчиня.

— Това драконова кръв ли беше?

В този миг разбрах, че Роза ме бе изключарила. Не отговорих, ала мама прочете истината в очите ми.

Отпуснах клепачи. Знаех, че заслужавах цялата неприязън, която може би изпитваше в момента.

Мисля, че това се случи няколко часа по-късно. Лежах в полусън, когато внезапно чух гласа на мама.

— Дина?

Отворих очи. Стаята в лечебницата си бе същата. Както и леглото ми, и това на Салан, а и мама, която бе сложила стола си някъде по средата между двете. От по-малката ми сестра обаче нямаше и следа.

Мама се бе изправила и втренчила поглед в празното пространство пред себе си. Не можех да разбера какво гледаше.

— Къде си? — попита тя. Не говореше нито на мен, нито на Салан. Търсецният ѝ поглед шареше наоколо. От начина, по който погледът ѝ минаваше през мен, без да ме види... ме изби студена пот.

— Какво да направя? — попита тя.

Салан бе отметнал одеялото си и почти бе станал от леглото.

— Мелуссина? — рече той. — Мелуссина, какво има?

Мама обаче не го чуваше.

— Не съм сигурна, че мога — прошепна тя и се огледа несигурно наоколо. — Не те виждам.

Салан се приближи и я хвана за ръката.

— Тук съм — рече той.

Според мен обаче той много добре знаеше, че не говореше на него. Салан погледна към мен.

— Момче? Мойш ли да доведеш Роза?

— Ще се опитам.

Преди обаче дори да видя дали щях да успея да се задържа на крака, мама извика.

— Дина! Разбира се.

После затвори очи и след миг се строполи на пода. Колкото и да я викахме, тя не ни отвърна, нито се събуди.

ДИНА ИСТИНСКИ СЪНИЩА

Отнема доста време да се придвижиш до желаната точка с войска, колкото и малка да е тя. Снегът ни затрудняваше още повече, а с напредването ни към Хьойландет той ставаше все по-дълбок.

— Колко дни остават до средата на зимата? — попитах Нико втората сутрин, докато се мъчехме да съберем багажа. Пръстите ни бяха съвсем премръзнали и вкочанени, точно като закопчалките и каишките по дисагите ни, което превръщаше занятието ни в същинска битка.

Той се замисли малко.

— Мисля, че дваисет. Не, почакай. Дваисет и един.

Кимнах мрачно и погледнах към навъсеното небе.

— И аз така си помислих.

— Защо питаш? — заинтересува се Тано.

— Просто така.

Ала Нико бе разбрал каква бе истината.

— Днес е рожденият ти ден, нали? — рече той.

Въздъгнах.

— Да.

— Днес навършваш тринайсет — Нико поклати глава. — Извинявай, Дина. Съвсем бях забравил.

— Нищо. В момента има други, по-важни неща.

Тано изглеждаше леко изненадан.

— Тринайсет? Мислех, че си по-голяма.

— Защо? Аз, искам да кажа... Аз си изглеждам малка.

„А освен това съм ръбеста и приличам на трол, и нямам ни грам женственост.“

— Не, изглеждаш по-голяма. Заради начина, по който се държиш, и нещата, които казваш.

Това хубаво ли беше или лошо? По-скоро хубаво.

Нико бе започнал да рови в багажа си, който някак бе успял да събере. Извади една малка кожена кесийка и изтръска нещо от нея.

— Ето — рече ми той. — Не знам дали ще ти стане, ала... Да, честит рожден ден, все пак. Пожелавам ти да си прекараш значително по-добре следващата година.

Това бе пръстен. Пръстен с герба на рода Рауенс — гарвана.

— Принадлежеше на брат ми — каза Нико. — Получих го, когато той почина, но така и никога не го сложих на ръката си.

По-големият му брат бе загинал по време на една разбойническа засада преди няколко години. Именно той трябваше да наследи баща им Ебнезер на престола, именно той бе добър във всичко, което бе омразно на Нико, всичко, свързано с мечове, борби и състезания. Затова ли Нико не бе носил пръстена му? Той бе сребърен и доста хубав, ала ми бе малко голям, защото все пак беше правен за мъж.

— Май ще се наложи да го нося на врата си — рекох аз. — За да не го загубя.

Откопчах кожената верижка, на която висеше знакът на жрицата, и прекарах пръстена през нея. В този момент ни заповядаха веднага да тръгваме напред и аз побързах да затворя последните закопчалки и да се метна върху седлото на тъмнокафявия жребец на Азуан, който все още яздех.

Снегопадът се усили. Едва виждахме къде вървим или яздим. Най-зле бе за тези, които вървяха начело. Ние, останалите, можехме просто да наведем глава и да ги следваме.

Непрекъснато се изкачвахме. Бе доста стръмно, защото вече бяхме навлезли в Хьойландет.

— На кого, по дяволите, му хрумна безумната идея да води зимна война? — изръмжа един от стрелците с лък. — Човек дори не може да опъне тетивата както трябва, преди да се скъсат.

Зимната война бе идея на Дракан. Стрелецът, разбира се, знаеше добре това.

Изведнъж в челото на колоната настана суматоха и се чуха виковете, както и дрънчене на удрящи се мечове.

— На оръжие! — извика някой, докато останалите просто викаха и крещяха.

Сега пък какво ставаше? Дракан ли бе това? Та ние дори не се бяхме приближили до Баур Лаклан...

В този миг чух как гласът на Главния стражар прокълбна насред врявата.

— Задръжете! Това не са врагове. Задръжете ви казвам!

Не са врагове? Забих пети в хълбоците на жребеца и се втурнах напред, притеснена от гълчавата.

— Може ли да мина? — извиках аз, тъй като никой не се отместваше. — Направете ми път! Отместете се!

Най-накрая ме чуха и се дръпнаха всички в един миг. Точно както когато човек се опитва да избяга от някое бясно куче, помислих си аз горчиво. Това поне означаваше, че можех да се приближа и да видя какво се случваше.

Главният стражар бе застанал насред две групи мъже, които се гледаха лошо. Освен това видях, че един от нашите бе ранен в ръката. Кръвта се стичаше по дланта му и капеше в снега. Ала макар и двете страни да държаха оръжие в ръце, никой не налиташе да се бие. Не бяхме се сблъскали с хората на Дракан. Бяха планинци, с наметалата на Лаклан.

— Лаклан — рекох аз и се огледах в търсене на познато лице. — Ние не сме ваши врагове, дори напротив.

— Всеки мой да го каже тва — заяви един мъж, който изглеждаше твърде стар, за да носи меч. — Приличате на врагове. Приличате на войска, това е.

— Да, но не сме част от войската на Дракан — рекох му аз. — А и вие сигурно ме познавате. Аз съм Дина Тонере и живея с Кензи. Хелена Лаклан във всеки случай знае коя съм.

Мъжете си засушукаха нещо.

— Да — призна един от тях с неохота. — Теб те знаем. Момичето на Жрицата на срама. Ама кои са другите?

— Дошли сме да помогнем — рекох аз. След което добавих следното, макар дори на мен самата да ми се струваше малко дръзко, при положение че бяхме само няколкостотин: — Дошли сме да победим Дракан.

Старият мъж се разхили.

— С тази миниатюрна група хора? — възкликна той. — Знаете ли колко са те на брой?

— Да — отвърна му Нико, който също бе излязъл отпред. — Той е потеглил с осем хиляди. Но не знам с колко разполага в момента.

— С по-малко — рече един от лакланците със сурово самодоволство.

— Значи Лаклан не са се предали? — констатирах аз.

Старецът изглежда се обиди.

— Май каза, че ни познаваш?

Мъжете от клана Лаклан ни разказаха, че Дракан бе напуснал Баур Лаклан, като бе оставил само толкова хора, колкото да удържат крепостта.

— Тук обаче му е грешката — рече старецът. — Най-много два дни им давам, преди да ни паднат в краката. Хелена обаче казва, че не бива да си връщаме крепостта, докато Дракан все още е в Хьойландет.

Нико се замисли.

— Така е най-разумно — рече той. — Оставете ги да завземат и обсаждат. Ние сме твърде малко за това.

— Същото казва и Хелена — изръмжа старецът. — Ала на болните и слабите хич не им е лесно да се крият в планината по това време на годината. Това не може да продължава вечно.

— Може би именно поради това е избрал да води зимна война — предположи Нико. — През лятото щеше да ви е къде-къде по-лесно.

— Накъде е тръгнал той тогава? — попитах аз със свито сърце. — Дракан, искам да кажа.

— Към Скайарк — отвърна ми старецът. — Обсадил е Скайарк. Само че това ще се окаже твърде костелив орех за него.

Нико обаче не изглеждаше толкова сигурен.

— Дракан не води война като останалите хора — каза той. — Ако има начин Скайарк да падне, той ще го открие. Отрова, предателство, заложници... Каквото и да е. Той е готов на всичко, за да победи.

Главният стражар сбърчи чело.

— Вярно е — съгласи се той. — Тогава ще е най-добре да тръгнем към Скайарк. Да видим дали ще открием някакво слабо място, където да го ударим.

Отне ни още два дни да стигнем до прохода Скайлер. Гледката, която се разкри пред очите ни, можеше да обезкуражи дори най-войнствената оса.

От едната страна на планината до другата бе пълно с хора. Приличаха на река. Бяха хиляди. А повечето носеха мечове, изковани от ръцете на драконовите ковачи.

— Ние не сме войска — продума Нико тихо. — Ние сме просто група хора. Това — това е същинска войска.

В този миг той застина.

— Какво е това?

„Това“ бе редица деца, деца в черните униформи на Ордена на дракона. И те се упражняваха, някои във фехтовка, други в стрелба с арбалети и мятане на копие.

— Приличат... на деца — рекох аз. — Вържени.

— Той да не би... Той да не би да мисли да ги използва?

Макар точно Нико да бе казал, че Дракан правеше каквото си поискаше, в гласа му прозвуча изумление.

— Да не би да е решил да използва деца войници?

— Явно е така — рекох аз, защото не ми се вярваше Дракан да хабеше плат, оръжия и време за обучаването на деца, без да смята да получи нещо в замяна.

Ние двамата лежахме по корем в снега зад една скална издатина. В този миг обаче Нико се изправи, явно му беше безразлично дали ще го видят или не.

— Това вече е прекалено — рече той някак странно разсеяно. — Стига толкова!

След тези думи той се запъти към войската на Ордена.

— Нико! — изсъсках му аз и се затичах след него. — Нико, спри!

— Той трябва да бъде спрян — рече ми Нико.

— Да, но... Нико, не. Те ще те убият.

— Не и преди да го накарам да се срещнем. Не и преди да се доближа до него.

— И какво ще правиш после? Ще го захапеш? Защото едва ли ще ти позволят да задържиш оръжието си.

Той обаче се отскубна от хватката ми и продължи напред.

— Нико, Нико, спри! Ще го сторя! Ще го сторя!

— Твоята дарба не му въздейства.

— Ала въздейства на всички останали!

Още няколко крачки, и дори най-къоравият войник от Ордена щеше да може да го забележи. Цяло чудо бе, че още не го бяха видели.

— Ако ти слезеш там, и аз идвам с теб!

Той спря.

— Не, Дина! Няма да го сториш!

Ние стояхме и се гледахме втречено един друг.

— Така ли? — сопнах се аз. — Погледни ме, Нико! Не ми ли вярваш?

Той бе пребледнял, ала не можеше да отклони поглед.

— Дина...

— Можеш ли да го видиш сам? — попитах. — Можеш ли да видиш... колко глупав и... вироглав си в момента? „Светът не е такъв, какъвто искам да бъде, затова предпочитам да умра.“ Това ли е девизът ти днес? Защото дълбоко вътре в себе си знаеш, че няма как да успееш. Не би могъл да го убиеш така.

Нико падна на колене в снега и бавно сведе поглед.

— Но... Какво да правя тогава? — попита той. — Това вече не се издържа, Дина. Изобщо.

— Ти нищо няма да правиш — рекох му аз. — Още не. Остави всичко на мен.

— Дина! Няма да ти позволя да слезеш там, долу!

— Знам, не се и налага.

— Колко души наведнъж би могла да погледнеш в очите?

Този реторичен въпрос бе задал веднъж Главният стражар. Той самият знаеше отговора — не особено много. Аз обаче се надявах да греши.

— Тано?

— Да? — той вдигна поглед и бързо скри нещо, върху което работеше.

— Аз... Тано, страхуваш ли се от мен?

— Не — рече той без капка колебание.

— Защо не?

— Защото ти... — той затърси правилните думи. — Ти не си някоя, която... Има хора, които използват силата си срещу останалите. И злоупотребяват с нея. Някога открито, друг път — не. Ала ти не си такава. Макар и да си силна.

— Ти си почти единственият от познатите ми, който не се страхува от мен.

Той кимна.

— Знам.

— Затова... Затова бих искала да те помоля за нещо.

— Какво е то?

— Ще ми се наложи да... отида до едно друго място. Ала тялото ми ще остане тук.

Той сбърчи вежди.

— Звучи странно.

— И е странно. Тук има хора — Нико, може би дори и Рикерт, — които здравата биха се уплашили и биха сметнали, че нещо не е наред. Те биха сторили всичко по силите се, за да ме върнат. Биха се опитали да ме събудят, да ме преместят, а не бива, защото така ще ми е трудно да намеря обратния път. Така че Тано, би ли се съгласил да ме пазиш? Докато ме няма?

Той ме погледна. Право в очите, както никой не смееше.

— Обещаваш ли да се върнеш обратно? — попита ме той.

— Да.

— Тогава ще те пазя. Колко време ще отнеме?

— Времето на това място тече по-различно. Трябва да си търпелив.

— Няма проблем — рече ми той просто.

Знаех, че за да успея, имах нужда от помощта и на мама, и на татко. А имаше само едно място, където можех да ги открия. Аз легнах на одеялото и погледнах Тано за последен път. Той седеше до мен, като скала — скала, на която би могъл да завържеш кораб.

След това затворих очи и се понесох сред блестящите мъгли в Призрачната земя.

Открих нишката, която търсех, и тръгнах след нея. Този път ще трябва да ме чуе, защото вече си бях върнала гласа на Жрица на срама. Ала къде бе тя? Видях, че седи на един стол, между две легла. Сред светлината на слаба лампа. В едното легло лежеше Салан, а в другото

— Давин. Давин? Болен ли беше? Не изглеждаше добре. Лицето му бе обсипано с капки пот, а и бе много блед. Ала и двамата със Салан спяха. Дори мисля, че и мама бе позадрямала.

— Мамо.

— Дина?

Тя погледна в посока към мен, ала очите ѝ ме подминаха, сякаш можеше да ме чуе, но не и да ме види. Освен това се уплаши. Онзи път, когато хората на Валдраку ми бяха дали вещерски корен, отново се бях опитала да я намеря през Призрачната земя. Добре си спомням какво ми бе казала тогава: „Връщай се обратно. Това е опасно“. Късно, много по-късно именно тя ми бе разказала, че съм била на крачка от смъртта в онзи момент. Дали не мислеше, че и сега бе така? Ала аз бях съвсем жива. Този път нямаше да се загубя в Призрачната земя. Много добре знаех къде бях.

— Мамо, имам нужда от помощта ти.

Салан бе се поизправил в леглото си и гледаше обезпокоено мама. Тя обаче не го забеляза.

— Къде си? — попита тя.

— Не много далеч. Вече не. Ала войската на Дракан ни дели. Мисля, че бих могла да пречупя повечето от тях. Ако ми помогнеш.

Дали ме бе чула? Поне така изглеждаше.

— Какво трябва да направя? — попита тя.

— Преди всичко... Ела при мен.

Тя знаеше чудесно какво имах предвид — знаеше, че говорех за Призрачната земя. За първи път видях страх в очите на мама, страх от нещо, което заплашваше единствено нея.

— Не знам дали мога — прошепна тя.

— Дай ми ръка.

Тя се огледа несигурно.

— Не те виждам.

Аз се поколебах. Как бих могла да я стигна, като не ме виждаше и не можеше да ме докосне?

В този миг осъзнах отговора. Бе толкова просто. Бе точно, както с всичко останало в Призрачната земя — копнежът движеше нещата и хората.

— Би ли искала отново да ме видиш? — попитах аз, като малко ме бе страх от отговора.

— Дина! Разбира се.

— Тогава си го помисли. Помисли си за мен. И си помисли колко много... колко много ме обичаш.

Тя затвори очи за миг и аз знаех, че се опитваше да направи каквото ѝ казах. Забелязах как вече бе по-близо до мен, отколкото преди миг. А аз оставих на моя копнеж да ни приближи още повече, докато накрая можех да я докосна.

Сега и двете стояхме в Призрачната земя. Разни гласове ни зовяха от обкръжаващата ни мъгла. Мама стисна ръката ми, а по лицето ѝ все още се четеше страх.

Откъм мъглата се появи още една, трета, фигура. Когато мама я видя, застана пред мен.

— Няма да я имаш — рече тя. — Нито тук, нито където и да било.

Баща ми я погледна и още дълго не свали очи от нея.

— Тя не е нито моя, нито твоя вече — рече той, — а сама може да прави изборите си. В този миг обаче се нуждае и от двамата ни.

Мама се колебаеше.

— За какво?

— Искам на всички тях да им се присъни един и същи сън — рекох аз. — Истински сън, като онези, от които не можеш да избягаш.

— На всички? — удиви се мама. — Кои са тези всички?

— Най-вече войската на Ордена на дракона — обясних ѝ аз.

— Но... не само. И на клановете. Защото в противен случай нещата много ще се объркат.

— Тя може да разчита на моята помощ — каза баща ми. — Така ли е и с теб?

— Ти никога не даваш нещо, без да получиш друго в замяна — рече мама. — Има цена. Колко струва помощта ти, Сезуан?

Той вдигна някак странно рамене.

— Би ли се съгласила да си мислиш за мен от време на време? — попита той. — И да престанеш да ме мразиш? И би ли... — отне му известно време преди да намери точните думи, — би ли могла да спреш да мразиш онази част от мен, която все още е жива у дъщеря ни?

— Аз не мразя нищо у Дина!

— Така ли? „Не бих могла да го понеса, ако станеш като него.“
Това са твои думи, Мелуссина.

Тя стисна очи.

— Тук ли си, Сезуан? Наистина ли си тук или това е сън? Как иначе би могъл да знаеш неща, които никога не съм ти казвала?

Изведнъж осъзнах, че той бе тук не само защото аз имах нужда от него.

— Той нямаше да е тук, ако ти не копнееше да го видиш — рекох аз тихо.

Мама се извърна толкова рязко, сякаш я бях боднала с нещо остро.

— Аз съм със Салан сега. А и никога... — в този момент обаче тя замлъкна. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

Салан? Мама и Салан?

Да. Разбира се. Ето защо... Ето защо понякога ѝ отстъпваше, че и на мен, той, който не слушаше никой друг, освен Мауди Кензи.

В този миг обаче не Салан бе важен. Знаех, че бях права — баща ми нямаше да е тук, ако мама все още не копнееше по него.

— Дяволите да те вземат — прошепна тя, но не на мен. — Как може да си толкова талантлив?

След това тя ме погледна.

— Да, аз го обичах — рече мама с нежелание. — Както никога не съм обичала друг мъж. И да, все още копнея по него.

В този миг буцата вътре в мен изчезна. Буца, изтъкана от страх и копнеж. Не бих могла да понеса тя да го мрази цял живот. А сега, когато тя самата го признаваше... то би позволила и на мен да го обичам и да бъда поне малко като него?

Татко се разсмя — бе някак странно да чуя смях тук, сред всички тези блуждаещи, тъжни души.

— Наистина ли ти бе толкова трудно да го кажеш? — попита той.
— Мелуссина, не е престъпление да обичаш друго човешко същество.

— Нима сега не е моментът да ме увериш, че и ти изпитваш същото?

— Би ли ми повярвала, ако го сторя?

— Може би.

— Казах ти го онази вечер в „Златния лебед“ и ти знаеше, че бе истина.

Тя сведе глава.

— Да, знаех.

— Искаш ли да го чуеш още веднъж?

Мама поклати глава.

— Не. Ти го сподели, докато беше жив. Предпочитам да си спомням онези ти думи, отколкото да ги чуя отново от... от едно съновидение, което може би не е реално.

Тя отново се обърна към мен.

— Добре, Дина. Ако една майка и един призрак могат да ти помогнат, то нека да започваме. Какво трябва да направим?

— Искам те да сънуват — повторих аз. — И искам да сънуват теб.

ДИНА ВОЙНАТА НА ЖРИЦИТЕ

Вдигнах флейтата. Бях застанала между два свята и свирех, а музиката ми звучеше и в клисурата между планинските склонове, и тук, в Призрачната земя, където тоновете светеха сред сивата мъгла. Те се носеха напред-назад между склоновете, сякаш тъчаха невидима нишка, сякаш изтъкаваха сами пътя си сред мъглите на Призрачната земя, в един свят, който не принадлежеше на будните и живите. Те тъчаха сън.

Този сън не бе приятен. Даже напротив, бе от онези, които човек тъй силно иска да забрави, но не може. Никога. Защото никой не може да забрави очите на мама, след като веднъж е погледнал в тях. Както и не може да забрави спомените, които тя е пробудила в съзнанието му.

— Погледнете ме.

Тези думи не бяха изречени високо, но в съня си всички можеха да ги чуят. А и никой не можеше да се скрие от собствените си сънища. Мелодията на флейтата щеше да ги достигне, а очите на мама — да ги намерят, където и да избягаха. А очите на една Жрица на срама са безмилостно огледало.

Някои ридаеха силно на сън. Други крещяха. Повечето плачеха, защото тази война бе жестока и се бяха случили страшно много неща, които те биха искали да забравят.

— Той щеше да стори същото с мен!

— Аз направих както ми казаха!

— Мислех, че тя имаше нож. Наистина го мислех!

— Погледнете ме.

— Не знаех какво върша!

— И другите правеха същото! Аз не исках.

— Просто така се случи.

— И той не бе ангел!

— Те не са... Те не са като нас. Те не са хора като нас.

— Погледнете ме.

Нямаше накъде другаде да отклонят поглед, нямаше накъде да избягат. Лека-полека хорът от извинения притихна. А срамът се разпростря навсякъде.

Най-силно го усещаха войниците от Ордена на дракона, които отдавна се мъчеха да го прогонят и унищожат. Те трябваше да се срамуват най-много от всички. Ала и клановете го усетиха — Ская, Лаклан и Кензи. И техните членове се въртяха неспокойно и се опитваха да избягат, да забравят. Но очите на Жрицата на срама не ги изпускаха от поглед.

— Спомнете си. И не го правете отново.

Защото как би могъл човек да се поучи от простъпките си, ако ги забравеше? Как би могъл да е сигурен, че няма да ги повтори?

Свалих флейтата. С тъга осъзнах, че това бе последният път, в който свирех на нея. Може би щях да опитам с други флейти, но не и с тази. Тази бе твърде силна. Тя знаеше твърде много. Понякога ми се струваше, че аз бях неин инструмент, а не обратното.

— Сега ще се боят още повече от мен — рече мама, тихо и тъжно. — От теб също.

Кимнах.

— Знам. Но... Докато около мен има хора, които не изпитват страх, които знаят... че освен всичко друго аз съм едно обикновено момиче...

Мама ми хвърли бърз, любопитен поглед.

— Срећнала ли си такъв човек? — попита ме тя. — Някой, който знае?

Как можеше да стоя наред сияйните сиви мъгли, в една призрачна земя отвъд реалния свят, и да се чувствам точно на тринайсет, с пламнали бузи? Явно можеше.

Отворих очи. Бе утро. Отвсякъде ме обгръщаше дневна светлина. Тано ме погледна.

— Върна ли се? — попита той внимателно.

— Да — гласът ми бе толкова дрезгав, че едва се чуваше.

— Ти ли свиреше? — бе вторият му въпрос. — Звучеше като твоите мелодии, макар и ти да лежеше тук.

Кимнах.

— Аз бях.

— Не заспах — рече ми той. — Макар и това да бе желанието на флейтата.

— Не е лесно да устоиш.

— Не е, но ако бях заспал, как щях да те пазя? Въпреки всичко обаче я видях.

— Мама ли?

— Да. Тя трябва да е била. По очите си приличате.

— Страшно ли беше?

Той тръсна леко глава, като кон, който се опитва да прогони муха.

— Не бе приятно. Има неща, които човек не би искал да си спомни.

— Съжалявам. Но... Всички трябваше да я видят. В противен случай... някой можеше да реши... да потърси отмъщение.

— От войниците на Ордена, това ли имаш предвид?

— Да. А ако съм постигнала целта си, никой от тях вече не е в състояние да окаже съпротива.

Пред очите ми се ширна странна гледка. Част от оръжията лежаха нахвърляни на големи купове, а останалите се въргаляха по земята — бяха ги захвърлили, кой където намери. Навсякъде виждах мъже, които седяха, схлупили ръце в длани, и ридяха. Други обикаляха неспокойни наоколо и приличаха по-скоро на призраци, отколкото на хора. Трети вече бяха започнали да си стягат багажа и да се подготвят за дългия път обратно към долината и домовете, които ги очакваха там. Повечето обаче просто стояха и се взираха в празното пространство пред себе си, без да знаят какво да сторят.

И малката войска на Главния стражар бе доста разтърсена. Никой не искаше да ме погледне.

— Нико?

Той бе седнал малко по-нагоре на склона и гледаше към долината.

— Те... вече не са войска.

— Ти сам го каза. Тази война не можеше да бъде спечелена с оръжие.

— Да, така казах. Но не си бях представял... Дина, това, което с майка ти сторихте, бе като земетресение. Нищо вече не е същото.

— Нищо друго... не би постигнало този ефект.

— Така е.

Той не можеше да ме погледне. Начинът, по който бе свел глава, разстоянието, което все още усещах между нас... И него ли го бе страх да ме докосне?

Бях много, ама много уморена. Иначе нямаше да му го кажа.

— Нико, аз не съм отровна.

Той знаеше добре какво имах предвид. Този път обаче нямаше смисъл да ридая в обятията му.

— Прости ми, Дина. В момента не съм на себе си. Никой от нас не е.

Нико погали бузата ми, съвсем леко, както правеше понякога. Аз обаче усетих известно колебание в жеста му, което се появяваше за първи път. Това за малко да ме разплаче.

— Дракан все още е там, долу — рекох.

Нико кимна.

— Знам. Сега ще ми позволиш ли да сляза там и да го намеря? Без да ме наричаш вироглав и самоубиец?

Дали искаше да ме накара да се усмихна? Нямах желание за това.

— Само ако вземеш Главния стражар и хората му със себе си — рекох аз.

— Това бе и моето намерение — той въздъхна. — Ако не друго, то поне няма да видим повече деца с оръжия — рече Нико. — Поне това ще си спестим.

Така си мислехме, ала малко по-навътре в клисурата видяхме нещо, което ни накара внезапно да спрем.

Явно наскоро бе паднала лавина, но сред снега вече имаше проправен път. Насред него се виждаше редица от деца воини, а зад тях плътно един до друг стояха десет рицари. А зад рицарите... Явно там бе Дракан.

Защо продължаваха да защитават своя граф? Защо не бяха също толкова разтърсени като всички останали? Рицарите можехме да разберем. Носеха се слухове, че Дракан даваше на избраниците си драконова кръв. Ала децата?

Аз се втренчих в сериозните им лица. Бяха толкова целеустремени. Непоклатими в послушанието си. Тази гледка бе толкова неприятна, че на човек му се искаше да отмести поглед, но не можеше.

Изведнъж осъзнах защо не изпитвах срам. Те правеха единствено това, което смятаха за правилно. Някои от тях сигурно бяха от гелтрите — отвлечени от дома и родителите си, възпитавани да приемат всяка дума и постъпка на графа като закон. Други... Може би дребният търговец, който някога бе продал Тано, не бе единственият човек, от когото Дракан купуваше деца.

Човек не можеше да се бие срещу тези малки ужасяващи воители. Не можеше да използва сила, оръжие и насилие срещу сериозните им лица. Не и ако бе порядъчен. Ала ако не го стореше...

Техните оръжия бяха съвсем истински. Не се и съмнявах, че децата щяха да ги използват.

Нико стоеше до мен и май през главата му минаваха същите мисли. За него това бе кошмар, който допреди малко си мислеше, че бе избегнал. Ала сега се срещаше очи в очи с него. На Нико му бе мъчно да вдигне меч срещу някого по принцип. Никога не би използвал оръжие срещу деца. Яростта му бе толкова огромна, че дори въздухът между нас се нажежи от нея. Каква полза обаче?

— По дяволите — промълви Кармиан и свали лъка си, който досега държеше опънат. — Какво ще правим сега?

Дори Главният стражар пребледня и лицето му се изостри, както никога преди.

— Не можем да му позволим да се измъкне — рече той. — Даже и ако това е цената... нямаме избор. Ако не го убием сега, той ще избяга обратно в долината и всичко ще е било напразно.

Главният стражар извиси глас:

— Счупете върха на стрелите — нареди той. — Използвайте тъпата страна на меча. Може би ще успеем да ги победим, без да се наложи някой да умира.

Ала „може би“ не бе достатъчно за Нико.

— Дракан!

Викът му проехтя между скалите. Втория път получи отговор. Някъде откъм групата скупчени малки и големи воители долетя глас,

който не бях забравила, макар и да бяха минали две години, откакто го бях чула за последно.

— Малки ми Нико. Какво търсиш тук, отвън? Мислех, че се криеш зад стените.

— Дракан, искам да говоря с теб.

— Давай.

— Лице в лице.

— Ами, заповядай, приближи се. Ако дойдеш сам и без оръжие, вероятно ще те пуснат.

Забих пръсти в ръката на Нико.

— Само да си посмял!

Кармиан явно бе на същото мнение, защото на свой ред хвана другата му ръка.

— Нико! Не може да му вярваш!

— Знам — рече той. — Изобщо не му вярвам. Ала може и да ухапе на тази стръв и така няма да ни се налага да стреляме по деца.

— Какво си намислил? — попитах подозрително.

Той не ми отговори. Вместо това извиси глас отново.

— Дракан, имам за теб предложение и предизвикателство.

Предизвикателство?

— Нико...

— Мълчи, Дина. Този път не се съмнявам, че постъпвам правилно.

Той ме погледна в очите. Неговите бяха тъмносини и спокойни. Знаех, че вече не го бе страх. Накрая аз бях тази, която отмести поглед. Той нямаше да се откаже, а аз не можех да сторя нищо, за да го спра. Просто стоях там и слушах с примряло сърце как Нико предизвикваше своя полубрат на двубой в Железния кръг, както бе обичаят в Хьойландет.

Дракан очевидно бе научил достатъчно много за Хьойландет, за да знае какво означаваше това: „Каквото се случи тук, свършва тук. Без да те спрат, без помощ, без отмъщение.“ Да, Нико щеше да се изправи лице в лице с Дракан, без да му се налага да си проправя път през куп деца с оръжия в ръце. Ала ако Дракан убиеше Нико, щеше да напусне кръга като свободен човек и никой планинец нямаше да му попречи.

— Наистина ли имаш смелост за това, малки Нико?

— Кой се крие в момента? След един час, Дракан. В Железния кръг. Само ти и аз.

Кармиан захвърли лъка в снега и запуши уши с ръце, точно като дете, което не иска да чуе някаква страшна история. Никога не я бях виждала да прави нещо толкова незряло. Ала независимо дали чувахме думите или не, те бяха изречени. А и не след дълго последва отговор:

— С удоволствие. Но тази битка ще е до смърт, малки Нико.

— О, да — рече Нико. — Така е.

ДАВИН ДВУБОЙ

Отъпкан сняг. Кръг от мечове, забити в земята. Между тях — въже. Така изглеждаше Железният кръг на Нико и Дракан. Нико държеше щита с герба гарван. Зърнах за миг сините му очи, решителни и... Въпреки всичко в тях се четеше и леко нежелание. Дори сега, дори в този момент, той не искаше да се бие.

Астор Ская му бе предложил ризницата си, ала Нико му бе отказал. Ако не си свикнал с теглото ѝ, тя по-скоро ще ти навреди, отколкото да ти помогне. Така бе казал. Вместо това бе облякъл една от старите кожени ризници на Ская. В ръце държеше меч на Салан. Някой му бе заел и шлем. Единственото, което притежаваше от цялото си снаряжение, бе щитът, изкован от новия приятел на Дина, Тано.

— Направи го, Нико! — промърморих аз. — Съсредоточи се! Не е достатъчно да имаш смелост да влезеш в кръга, трябва да имаш смелост и да се биеш!

— Той изглежда някак... несигурен — рече Салан. — Ако иска да победи, трябва да подходи другояче.

Дракан явно искаше да ядоса Нико. Той отметна глава назад и се разсмя.

— Горкият малък Нико — рече Дракан нежно. — Който предпочита да пише числа по някоя дъска. Чак жал да те хване.

След това той се затича напред, толкова рязко, че зрителите ахнаха, и замахна към крака на Нико.

Нико отскочи настрана.

— Ако не друго, поне е бърз — промълви Ивайн.

Аз обаче знаех, че това не бе достатъчно.

Когато чух за двубоя, бях седнал на една каса в двора на крепостта и за първи път от месеци наред се чувствах добре. Температурата ми бе спаднала, а сънят, който бе измъчил всички ни

през онази нощ... той ме бе пощадил донякъде. Може би защото бях син на мама и цял живот се бях сблъсквал с дарбата ѝ? Може би. Според мен имаше и още нещо.

— Изглеждаш по-добре — рече Роза. — Не те ли втриса вече?

— Не.

Тя ме погледна за миг.

— Има ли място за още един на тази каса?

Вдигнах изненадано очи към нея. След това се сместих малко.

— Заповядай.

— Аз... аз чух, че... Вярно ли е, че Дракан те е насилил да пиеш драконова кръв? За да... За да те накара да му се подчиняваш сяпко.

— Да, поне първия път бе така.

След това обаче никой не ме бе принуждавал.

— Вече не го правиш, нали?

— Драконът е мъртъв, така че... Не.

Ала даже и да не беше мъртъв... В момента не чувах шепота в главата си. Изведнъж осъзнах защо се чувствах толкова добре.

Толкова много хора се страхуваха от майка ми и сестра ми — повече откогато и да било. Ала ако веднъж си попадал в лапите на учителите, ако веднъж си бил в Залата на шепота... то щеше да осъзнаеш колко голяма бе разликата. Мама и Дина може и да притежаваха дарбата да карат останалите да се срамуват, ала не се опитваха да ги принудят да мразят себе си. Не се опитваха да ги пречупят. Те просто искаха хората да си спомнят и признаят какво са извършили и следващия път да постъпят другояче.

Майка ми не бе учител. Дори ми се струва, че изпратеният от Дина сън най-накрая бе успял да затвори устата на шептящите гласове, които така неумолимо ми натякваха, че вършех само злини, че никога нямаше да получа опрощение и да се променя към добро. Може и да бях вършил глупави погрешни неща през живота си, ала това не означаваше, че трябваше да се мразя, а просто да се поуча от грешките си и да постъпя по-добре следващия път.

— Защо се усмихваш? — попита ме Роза.

Отне ми малко време да намеря точните думи. След това ѝ казах.

— Спомняш ли си как Киллиан намести глезена ми?

Тя потръпна.

— И още как. Бе ужасно.

— Не и след това. След това се почувствах добре, за първи път от дълго време. Така усещам и главата си сега. Сякаш нещо вътре най-накрая се намести и си дойде на мястото.

Тя се втренчи в мен.

— Ти не си наред.

— Не съм.

— И престани да се съгласяваш с мен!

— Да не би да предпочиташ да се караме?

— Да! — в погледа ѝ имаше закачлива искрица, която вече добре познавах. — Всъщност предпочитам!

Аз се наведох към нея. Дали щеше да побеснее, ако се опитам да я целуна? Позволено ли бе изобщо да целунеш доведената си сестра? Особено, ако много силно ти се искаше?

В този миг в двора дойде Ивайн... Не, по-скоро дотича.

— Къде е Салан?

— В лечебното крило.

— Мой ли да стои на крака?

— Да. Защо?

— Рауенс предизвика Дракан на двубой. В Железния кръг. А преди това иска да се извини за нещо на Салан. Ей така... За всеки случай.

Дракан бе този, който нападаше основно. Той гонеше Нико из кръга с узарите си. Нико на свой ред се опитваше да ги парира с меча или щита, или просто отскачаше настрани. Да, бе доста бърз... А това би могло да ти спаси живота известно време. Ала ако скоро не започнеш да напада сам...

Небето над прохода бе мрачно и сиво, като каменна плоча. От време на време обаче изпод облаците се показваше по някой слънчев лъч. Той проблясваше в снега, мечовете и щита на Нико. Изведнъж зърнах Кармиан. Тя стоеше от другата страна на кръга. Лицето ѝ бе напълно безизразно, ала около нея бе сравнително празно, сякаш хората осъзнаваха, че въпреки навалищата, не бива да я доближават.

Дзъбън. Мечовете се удариха. Нико парира атаката на Дракан и бързо се дръпна настрани. След което атакува сам — светкавично замахна назад с ръка, като свари Дракан неподготвен. Той се спаси с

едно прибързано парирание, първият израз на неувереност, който показваше след началото на двубоя. След това обаче отскочи назад и възстанови равновесието си.

— Охо! — възкликна Дракан, леко задъхан. — Малкото кутре явно има зъби. Искате да си поиграе с вълка!

Нико нищо не отвърна. Той, който обикновено предпочиташе да използва думите пред оръжието, не бе отворил уста от началото на двубоя.

Той тръгна към Дракан. Дракан замахна към главата му. Нико парира с щита, ала Дракан продължи да го притиска, докато накрая не застанаха съвсем близо един до друг. Деляха ги само щитовете.

Не видях какво се случи. Нико изохка, ала когато се отделиха един от друг, щитът на Дракан лежеше на земята.

— Какво се случи там? — попитах аз.

Защото Дракан пристъпваше назад, опитваше се да се отдалечи от Нико. Дори не взе падналия си щит, просто стоеше толкова далеч от Нико, колкото бе възможно. И... Това по ръката му не бе ли кръв? Да. Ръката, която допреди малко бе държала щита, бе със сигурност окървавена. Затова ли не нападнаше повече?

За разлика от Нико. Изведнъж той забрави за всякаква предпазливост. Втурна се напред, сякаш единственото, което имаше значение, бе да уцели Дракан, дори и ако той самият пострадаше при атаката.

— В снега има кръв — рече Салан внезапно. — Кой от двамата е ранен?

— Мисля, че е Дракан — рекох аз. — Ръката, с която държи щита.

Затова ли Нико нападнаше така яростно?

В този миг обаче Нико за малко не се препъна. На едно видимо съвсем равно място. Видях как Кармиан закри уста с ръце от другата страна на железния кръг, сякаш за да спре внезапно възклицание.

— Момчето да не се е уморило вече? — попита Ивайн. — На мен ми се види някак нестабилен.

— Не — рекох аз. — Нещо не е наред.

Нико не се изморяваше толкова бързо. Знаех това от упражненията ни в плевнята на Мауди.

Дракан също го бе забелязал. Той спря да отстъпва. Изглеждаше така, сякаш бе чакал точно този момент.

— Уморен ли си, малки Нико? — попита той нежно. — Спи ли ти се? Ами приближи се тогава.

Нико едва държеше щита, а ръката, в която бе мечът, трепереше, като при тик или спазъм. Заеният шлем се бе изхлузил върху челото му, а когато се опита да го нагласи и го бутна назад, той направо полетя надолу. Ала очите му... Нежеланието, опасното колебание вече ги нямаше. Те излъчваха единствено решителност. Ако аз бях на мястото на Дракан...

— Хайде, Нико — прошепнах аз. — Само един точен удар...

Дракан вдигна падналия си щит. След това тръгна напред, а нещо в движенията му издаваше, че това бе последната атака. Той дори не се опитваше да избегне опитите на Нико да парира. Просто го удряше и с щита, и с меч, така че Нико трябваше да отстъпи назад, заклатушка се и... падна.

— Не!

Гласът на Кармиан преряза тишината, ала не само тя викаше. Ако Дракан убиеше Нико...

Ала Нико не бе казал последната си дума. Мечът му полетя със свистене над снега и сега бе ред на Дракан да падне на колене. Единият му ботуш бе странно разкъсан. Мисля, че с отчаяния си удар Нико бе успял да пререже сухожилието на петата му. Нико се хвърли напред и събори Дракан по-скоро със собственото си тегло, отколкото с помощта на меч. За миг останаха да лежат неподвижни — Нико, затиснал наполовина Дракан. Видях, че бе допрял острието на меч си до гърлото му.

— Направи го — прошепнах аз през зъби. — Какво чакаш?

В този миг чух гласа на Дракан, студен и подигравателен, сякаш не той лежеше притиснат към снега.

— Значи все пак не ти стиска, а малки ми Нико? Явно е така. Ще се откажеш като последния път.

— Не — рече Нико. — Може и да съм глупав, но не чак толкова.

Мечът потъна в плътта на Дракан и той не каза нито дума повече.

Някой ликуваше, но не и аз. Шмугнах се под въжето и пропълзах до Нико колкото се може по-бързо.

— Нико? Нико, какво не е наред?

Защото той не се бе изправил. Дори лежеше така, сякаш никога повече нямаше да го стори.

— Какво се случи тогава? — попита Кармиан, която бе паднала на колене до него. — Нико, какво се случи в онзи момент?

Нико не каза нищо повече. Достатъчно трудно му бе да диша. Салан откри отговора. Един кървав нож в снега, нож с дракон на дръжката.

— Той е имал кама — рече Салан. — Пусна щита, за да може да я използва. Затова ръката му бе окървавена. С кръвта на Нико.

— След това вече нямаше смисъл да рискува — допълних аз горчиво. — Можеше просто да се отдръпне и да чака Нико да падне сам от загубата на кръв.

Изведнъж и Дина се появи в Железния кръг, с пребледняло и застинало от шок лице.

— Давин... — рече тя. — Той... къде е ранен?

Ивайн вече бе успял да извади собствения си нож и режеше кожената броня.

Нико се опита да възрази сподавено.

— Нека да видим колко зле си ранен, момче — рече Салан. — Може би е по-леко, отколкото си мислиш.

Ала когато успяхме да смъкнем кожената броня от него, видяхме, че ризата му бе цялата подгизнала от кръв от едната страна. Салан изруга.

— През мишницата — рече той. — От тези рани... — в този миг той зърна уплашения поглед на Дина и премисли думите си. — Тези рани не са хубави.

Кармиан се извърна. Застана с гръб към него и сведе глава, сякаш това не я засягаше повече. Аз обаче чух вика й, когато Нико падна, и не вярвах да й бе толкова безразлично, колкото даваше вид.

— Мама може да му помогне — рече Дина. — Внесете го вътре. Тук е твърде студено.

Нико все още бе в съзнание. Дишаше странно и хрипливо, а лицето му не бе просто бледо. То бе сиво. Устните му бяха съвсем посинели, като на дете, което е стояло твърде дълго във вода.

— Боли ли? — попитах аз и ми се прииска сам да се ударя.

— Глупав... въпрос — прошепна Нико.

Четирима мъже от Ская го вдигнаха на една носилка, а той затвори очи и сподавено въздъхна:

— Всъщност... Добре, че... скоро ще спре.

Внесоха го вътре, а мама изгони всички ни навън. Всички с изключение на Дина и Роза. Закуцуках навън и ритнах в снега със здравия си крак. Защо, по дяволите, не бе внимавал повече? Все пак го бяха учили как да се отбранява при нападение с меч и кама. Ала... той мислеше, че противникът му имаше само меч и щит.

Вървах напред-назад в двора на крепостта. След това излязох навън и не спрях, докато не стигнах до Железния кръг, където Дракан все още лежеше в снега, заобиколен от тълпа зяпачи, които не бяха сигурни, какво точно да сторят с тялото му. И Салан бе там. Мисля, че той успяваше да задържи най-яростните назад.

— Кво каза майка ти за Нико? — попита той.

— Още нищо — отвърнах му аз, като сам не знаех дали това бе добре или зле.

Кимнах на Обайн, който се бе спрял при няколко рибари от Арлайн и гледаше мъртвия им мъчител.

— Какво ще го правим? — попита Обайн и кимна към Дракан.

— Що се отнася до мен, най-добре орлите да го изядат — рекох аз ядно.

Ала Салан поклати глава.

— Не — възрази той. — Ние сме почтени хора. Внесете го в лечебницата и поставете страж на вратата, така че да няма изкушени.

— От какво?

— Той причини големи злини на мнозина — рече Салан. — Да търсиш отмъщение от мъртвец... Това е грешно. После ще се срамуват.

Според мен бе изключително нередно тялото на Дракан да лежи до това на Нико, докато той все още се бореше за живота си. Ала думата на Салан бе като закон. Отдавна го бях разбрал.

Дина излезе при нас вечерта.

— Доведи Кармиан — рече тя, а гласът ѝ бе толкова слаб, уморен и уплашен, че аз се притесних още повече.

— Защо? — попитах аз, по-остро, отколкото исках. — За какво му е тя?

— Иска да говори с нея. Давин, направи го. И побързай малко.

Кармиан стоеше на крепостната стена и се бе взряла в снега, калта и множеството хора, които продължаваха да седят в клисурата около малки огньове, зъзнеци и вцепенени.

— Погледни ги — рече тя. — Сега, когато няма кой да им нарежда кога да дишат, са напълно безпомощни.

Гласът ѝ бе изпълнен с горчивина и в този момент изобщо не приличаше на русалка. По-скоро — на призрак. Никога преди не я бях виждал толкова бледа.

— Той иска да говори с теб — рекох аз.

— А, така ли? Не съм сигурна, че изобщо бих искала да разговарям с идиоти, които не знаят как да се предпазят от някакъв глупав нож.

— Той не знаеше...

Ала тя вече се бе запътила към стълбата, така че явно не го мислеше наистина.

Аз се промъкнах вътре заедно с нея. Добре разбирах, че мама и Дина се нуждаеха от спокойствие, докато лекуваха Нико, ала вече трябваше да са успели да превържат раните му, нали? А след като Кармиан можеше да влезе, и аз исках. Въпреки всичко той бе и мой приятел.

Нико не лежеше изпънат по гръб, както си бях представял. Бяха го повдигнали нагоре, така че почти седеше. В мига, в който влязох в стаята, можех да чуя дрезгавия, хриплив звук, който издаваше всеки път, щом си поемеше въздух. Направо можеше да ти спре дъхът. Дори започнах да съжалявам, че бях дошъл. Защо звучеше така? Да не би ножът да бе уцелил белия му дроб?

Тогава сигурно ще умре. Не можех да прогоня тази мисъл, тя се бе загнездила в съзнанието ми, независимо дали го исках. Той е силен, рекох си аз вместо това. А пък и ножът не бе толкова дълъг. В този миг си представих тъмното метално острие в снега, покрито с кръв почти до дръжката.

Кармиан бе седнала на леглото му до него и го гледаше.

— Идиот — рече му тя. Ала не много високо.

— Да — отвърна ѝ той задъхано. — Прости ми. Но. Дракан. Е. Мъртъв.

Той едва говореше, произнасяше думите една по една, сякаш всяка от тях бе цяло изречение. Много трудно му се разбираше.

— Да не би да си очаквал, че ще ти пляскам? Че ще ликувам? Че ще дам банкет? — в гласа на Кармиан все още се усещаше онзи яд, сякаш той бе извършил нещо непроситимо. Всъщност и на мен ми се искаше да нарека Нико идиот и да го наругая, че не се бе пазил по-добре, ала от това нямаше никаква полза в момента.

Дори не съм сигурен, че Нико усети гнева ѝ. Той искаше да каже нещо и това изискваше цялата му концентрация.

— Ти. Си. Графска съпруга. Сега.

Какво? Хвърлих гневен поглед на Дина. Тя стоеше и навиваше трескаво бинт, сякаш бе също толкова бясна, колкото Кармиан. Но очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Те сключиха договор — рече тя тихо. — За женитба. Който трябваше да влезе в сила след смъртта на Дракан. Кое то е сега.

Гледах втренчено ту Нико, ту Кармиан. Тя не приличаше на любяща съпруга. По-скоро изглеждаше така, сякаш искаше да го удуши.

— Договор за женитба?... — промърморих неразбиращо.

— Тя искаше да стане графска съпруга. Така каза.

Дина завърза края на бинта, сложи го в една кошница и посегна сляпо към следващото парче.

— Графска съпруга — Кармиан погледна към Нико. — Искаш да бъда графска съпруга?

— Да — думите му прозвучаха по-скоро като въздишка, ала въпреки това ги чухме ясно.

Косата му бе толкова мокра от пот, че блестеше. Можех да се досетя колко много го болеше. Въпреки това той не изпускаше Кармиан от поглед. Трябваше да довърши започнатото.

— Защо?

— Ти. Разбираш. Слабите. И ти. Си. Силна — трябваше да направи малка пауза. — Достатъчно. Силна. Достатъчно. Хитра. За да пребориш. Силните.

В този момент тя изсумтя, ядосано и отчаяно... Ала имаше и още някакво чувство, което не успях напълно да уловя.

— Да, чудесно! Ако умреш сега, Нико, наистина ли мислиш, че ще ми позволят да вляза в Дунарк като графиня? Ще крещят, ще ритат и ще се борят. Никога няма да ме приемат.

— Остави. Ги. Да. Викат — той направи леко движение с ръка, ала мама явно го разбра. Тя подаде един лист хартия на Кармиан.

— Той е сложил печата си тук — рече мама. — Това го прави законно. Прав е — могат да викат, но нищо не могат да направят.

Кармиан така погледна листа, сякаш се страхуваше, че ще я ухапе.

— Това е завещание — промълви тя накрая.

Нико кимна — съвсем лекичко. Той разпределяше много внимателно последните си сили, точно като скъперник, който брои всеки шилинг.

— Превърни. Дунарк. В. Крепост. На. Гелтрите.

Това ми бе напълно непонятно, но явно за Кармиан не беше така.

— Това е невъзможно! Виждаш ли си ги как живеят? Не смеят дори да се приберат вкъщи, ако не получат позволение за това. А ти мислиш, че могат да определят кой да ги ръководи? Нико, те не са способни на това.

— Тогава. Ги. Научи.

— Това би отнело години. Дори цял живот!

— Да.

Той се вгледа в Кармиан дълго и не й остави място за съмнение, че говореше сериозно. Това бе желанието му. Това искаше от нея. А Кармиан изглеждаше напълно стъписана.

— Нико. Нямах право да искам това! Не можеш... просто не можеш...

Мама потръпна притеснено. Знаех, че тя внимателно следеше Нико, виждаше всеки признак на умора, всеки сигнал за опасност. Кармиан усети безпокойството й и се обърна към нея.

— Не можеш да го оставиш да умре!

— Правя всичко по силите си, за да му помогна — отвърна й мама.

Ала самият факт, че позволи на Нико да говори толкова дълго, въпреки че бе доста зле... Явно не можеше да чака до сутринта.

Кармиан също го знаеше.

Тя отново погледна Нико.

— Не разбираш ли? — рече тя. — Това, за което ме молиш, е невъзможно!

Той не проговори толкова дълго, че аз се зачудих дали изобщо му бе останала и капка силица. Ала явно искаше да каже още няколко думи.

— Не. И. За. Теб.

След това затвори очи, а мама ни изгони всичко до един навън.

Цяла вечер Кармиан шареше напред-назад из двора на крепостта като попаднал в капан вълк. И на мен ми се искаше да направя така, ала глезенът ми все още много ме болеше. Трябваше просто да седя и да чакам.

— Само да посмее — рече тя ядно. — Само да опита да умре.

— Мислех, че искаше да станеш графска съпруга? — рекох ѝ аз с горчивина. — Нали така каза Дина?

Кармиан се спря за миг и ме погледна. Очите ѝ в този миг бяха по-скоро сиви, отколкото зелени.

— Но не и без него — отвърна ми тя накрая.

Мама и Дина излязоха при нас на разсъмване. И двете бяха капнали от умора, а по лицето на Дина имаше малки пръски кръв. Бялата блуза на мама бе изпъстрена с доста по-големи петна. Най-лошото обаче бе... Най-лошото бе, че никой не искаше да ме погледне в очите.

— Съжалявам — рече мама. — Направихме каквото можахме. Но явно това не бе достатъчно.

Дина не каза нито дума. Ала Кармиан скочи на крака, а лицето ѝ бе почти толкова бледо, колкото това на Нико.

— Не е възможно! — рече тя. — Лъжеш!

Мама не каза нищо. Просто погледна Кармиан.

В продължение на няколко мига те се гледаха втренчено.

Накрая Кармиан се извърна и побягна. През двора и нагоре по стълбите към моста — наблюдателница. Облегна се на парапета и дори

от това разстояние можех да видя как раменете ѝ се тресяха. Тя плачеше ли плачеше, сякаш никога нямаше да спре.

А Дина продължаваше да стои като вкаменена, без да каже нито дума.

ДАВИН ГРОБ НА ГЕРОЙ

Погребахме го два дни по-късно. Бе тих, ясен, студен ден, а мъглите вече ги нямаше. Жителите на крепостта бяха толкова тихи и неподвижни, че човек можеше да реши, че са каменни статуи, ако не бе дъхът им, който се виждаше така ясно на фона на студения въздух.

Носеха го шестима мъже. Аз с удоволствие бих бил един от тях, ала кракът ми все още не бе оздравял напълно и не можех да вървя, без да куцам. Най-отпред бяха Астор Ская и Ивайн Лаклан, подпрели носилото на ковчега на раменете си.

Бяха облекли Нико в броня и шлем. От едната му страна бяха положили меча му, а върху гърдите — измайсторения от Тано щит. По щита ясно личаха следите от меча на Дракан, останали от двубоя. Успях да зърна лицето на Нико, скрито наполовина от шлема, само за миг. То вече ми се струваше чуждо и непознато, сякаш не бе на Нико. Така силно ми се искаше да извикам и да кажа на всички, че това бе грешно. Че той не бе такъв. Че го бяха нагласили като войник, което би го изпълнило с омерзение, ако бе жив. Но така се погребваха герои, а Нико бе точно това: един мъртъв герой.

Въпреки това би възненавидял цялото шествие, фанфарите и барабаните, всички униформи. Мисля, че би му харесало единствено прощалното слово на Дина.

— Той ме помоли да ви споделя последната му воля — рече тя, а гласът ѝ проряза въздуха, макар и да не викаше. — Родът Рауенс е лишен от наследник от мъжки пол. Няма граф, който да се възкачи на престола в Дунарк. Ала Нико искаше... Никодемус Рауенс сключи брак с Кармиан Гелтерс и волята му е тя да управлява крепостта Дунарк и намиращия се в нея град в ролята си на графиня. Това е записано на хартия — за онези, които могат да четат, и е подпечатано с личния му печат. Аз обаче моля всички тук присъстващи да станат свидетели, че казаното от мен е вярно.

Кармиан стоеше до Дина, облечена в черна рокля. За първи път я виждах с пола. И макар всички да бяха впили очи в нея, лицето ѝ не трепна. Стоеше стройна като топола, с втренчен в нищото поглед, и според мен вече приличаше на истинска графиня, от онези, с които не би искал да си имаш вземане-даване. А и... Ако човек погледнеше Дина, веднага осъзнаваше, че всяка дума бе вярна, точно както и Нико бе казал.

— Ние сме свидетели — рече Астор Ская формално.

А част от мъжете от Ская, Кензи и Лаклан потропаха по щитовете си, за да изразят своето съгласие.

— Благодаря — рече Дина.

Видях, че в този момент се разплака, за първи път, откакто с мама излязоха от лечебницата, за да ни съобщят тъжната вест. След това тя каза, толкова тихо, че според мен я чува единствено най-близко стоящите до нея:

— Ще ми липсва.

Имаше толкова много неща за оправяне. Както след всяка война. Хора, останали без дом, хора, останали без работа или роден град. Хора, загубили повече или по-малко, или почти всичко. Четиринайсет от рицарите на Дракан бяха оцелели, поне за тях знаехме със сигурност. Трима бяха избягали в суматохата, а останалите единайсет седяха затворени в тъмницата на Астор Ская.

Обайн се бе събрал със своята Маери и бе тръгнал на път към Арлайн. Управителят на пристанището получи обещание от Мауди Кензи, че кланът ще му помогне да построи нов кораб. По погледа, който Мауди ми хвърли, съдех, че аз ще съм един от корабостроителите. Кармиан и Главният стражар събраха колкото войници бяха останали от войската на Дракан и тръгнаха към долината. Това не стана съвсем мирно и кротко, но като цяло мъжете се радваха, че отново имаше кой да им казва какво да правят. Чух, че ѝ бяха измислили прякор — Лъвицата, — и дори се хвалеха колко сурова можела да бъде. Мисля, че Нико излезе прав — от Кармиан щеше да излезе добра графиня. Нямах да им е лесно с нея, но щеше да се справя добре. Може би дори по-добре от самия Нико.

Аз не можех да свикна с мисълта. Смятах, че бе несправедливо. Всички можеха да се върнат вкъщи, но не и той.

Изминаха още два дни, преди и ние самите да се отправим към Хвойновата къща.

— Рикерт ще дойде с нас — рече Дина. — И Тано също.

Рикерт, добре, това разбирам, ама Тано?

— Кой е този Тано?

— Чирак на Рикерт — рече Дина.

Но при тези думи се изчерви, и макар все още да ми бе доста трудно да разбирам момичетата и техния заплетен език, знаех какво означаваше това.

— Трябва да внимава как се държи с теб — рекох аз.

— Той това и прави — отвърна ми Дина и се престори, че нищо не е станало. — Давин...

— Да?

— Има и още нещо. Знам, че много ще се ядосаш. Ала трябва да обещаеш, че няма да кажеш нищо, абсолютно нищо, докато не се приберем у дома, в Хвойновата къща.

Това пък какво беше?

— Защо? — попитах подозрително.

— Обещай ми.

След това тя ме погледна, и макар да ми бе сестра и да бях живял с нея от люлката, не можех да ѝ откажа при този поглед.

— Добре, обещавам. Какво има?

— Ела с мен.

Дина ме издърпа навън до шейната, която Астор Ская ни бе отстъпил, за да можем да се върнем у дома. Тя имаше нещо като покрив от корабно платно, за да не ги вали сняг пътниците. Един тъмнокафяв жребец, с който Дина се бе сдобила някъде по пътя, бе впрегнат в шейната и чакаше знак, за да тръгне напред.

— Обеща ли? — попита мама, която седеше на капрата.

— Да.

— Добре. Позволи му тогава да погледне вътре.

Не разбирах защо бе цялата тази тайнственост. Поне докато не дръпнах платното настрани.

На едната седалка, увит в одеяла и кожи, лежеше Нико. Изобщо не изглеждаше добре, но не бе и мъртъв.

В първия миг така се потресох, че ми се наложи да седна. След това побеснях.

— Как можахте да ме оставите да вярвам... Как можахте да излъжете...

— Ти обеща да не казваш нищо, преди да се приберем! — рече Дина.

— Но... Защо?

— Защото казах на майка ти, че предпочитам да умра... Отколкото да бъда граф на Дунарк до края на живота си — каза ми Нико с тънък и съвсем отмалял гласец. — Тогава... Тогава не бях на себе си.

— Понякога границата между живота и смъртта е съвсем малка — рече мама. — А ако на човек не му се живее, е много лесно да умре. Така че... Ние решихме, че Никодемус Рауенс трябва да умре. Обаче Нико може да продължи да живее.

— Но... Дина плачеше...

Тя продължаваше да изглежда доста тъжна.

— Той не може да остане тук, Давин. Веднага щом събере достатъчно сили, ще трябва да отпътува. Някъде, където никой не е чувал за Никодемус Рауенс и където никой не би го познал. Така че, когато казах, че ще ми липсва... Това бе пълната истина.

В този момент ми мина друга мисъл през ума.

— Но... Ние те погребяхме. Видях го с очите си!

— Не — отвърна ми Нико. — Вие погребяхте Дракан. Моя полубрат, който най-накрая получи хубав гроб и признание, че принадлежи към рода Рауенс — той се прокашля. — Това е един вид позакъсняла справедливост.

Не бях сигурен, че можех да се съглася. Особено като се замисля, че Астор Ская и Кармиан вече планираха издигането на истински гроб, подобаващ на герой, със статуи и така нататък...

Нико и Дракан. Дракан и Нико. Знаех добре, че бяха братя, знаех добре, че си приличаха.

А и Нико би възненавидял мисълта да лежи в подобен гроб. И май все пак така беше най-добре.

ДИНА СНЕЖНИ ТОПКИ

Хвойновата къща си стоеше на старото място, с покрит със сняг покрив, и си бе все същата. Дори овцете се бяха прибрали от лятна паша, защото Мауди ги бе довела заедно със своите предния ден. Щеше да отнеме малко време, преди да доведем Фалк и Силке от Фарнес, където те все още живееха в конюшната на Управителя на пристанището.

— Странно е — рекох на Тано. — Всичко изглежда толкова обикновено.

— Трябва да се радвате, че войниците на Дракан никога не стигнаха дотук.

— Да.

Ние наистина се радвахме — мнозина други хора се прибраха по домовете си, където ги очакваха единствено опожарени останки, точно както бе станало с нас в Биркене. Ала аз не това имах предвид. По-скоро... Бяха се случили толкова много неща, че ми бе странно как Каменният кръг все още се издигаше на същото място. Бе някак нереално, че виждах пред очите си конюшната, заграждението за овцете и ябълковите дървета. И че всички те изобщо не се бяха променили.

Когато аз самата бях толкова различна вътрешно.

Салан бе заел един от конете на Мауди и макар мама да искаше той да лежи в шейната като Нико, самият Салан смяташе, че бе достатъчно силен, за да язди сам. Виждах как погледът му непрекъснато шареше от единия връх до другия, точно като на хрътка, дебнеща своята плячка. Той не бе напълно здрав, но въпреки това продължаваше да ни пази. Мама и нас, останалите.

— Дракан е мъртъв — рекох внимателно, сякаш, за да чуя как щяха да прозвучат думите.

— Да — рече Салан, — ала някъде тук, навън, все още има рицари от неговите, тъй че трябва да се внимава.

Рикерт също се оглеждаше наоколо, но той си имаше други причини.

— Това поток ли е? — попита той и посочи.

— Да.

Не бе лесно да го види човек под снега, но все пак можеше да бъде различена една по-тъмна сянка наред цялата белота на пейзажа.

— Значи бих могъл да построя ковачницата там, от другата страна на ябълковата градина.

— Да — рече мама, — ако си сигурен, че искаш да останеш тук. Ние много ще се радваме, ала хората в Биркене едва ли ще са очаровани, че ще загубят чудесния си ковач.

Рикерт изръмжа.

— Ще си намерят нов — рече той. — Особено сега, когато Дракан вече го няма, за да отвлича всички майстори. Освен това за мен не остана нищо там. Вече не.

Не и след като Еллин вече я няма, помислих си аз. Пък и като си представих занемарената къща и самия Рикерт, който приличаше на невчесан кон онази вечер, когато почукахме на вратата му... Можех да го разбера. А и нямах нищо против. Защото освен че много харесвах Рикерт, то и Тано щеше да е близо до нас.

Той сякаш усети, че мислех за него.

— Ще ми помогнеш ли да разседлая конете? — попита той. — Бих искал... Бих искал да говоря за нещо с теб.

Роза ни погледна любопитно, ала не каза нищо. А и в този момент нещо друго привлече вниманието ѝ. Давин я уцели с една снежна топка право в гърба.

— Чудовище — рече тя и скочи от шейната, още преди тя да бе напълно спряла. — Сега ще ти дам да разбереш! — Роза се наведе светкавично, след което фрасна брат ми в лицето.

— И аз! — извика Мели. — И аз искам да участвам!

Мина малко време, докато успеем да разседлаем конете, а дори и Рикерт успя да метне няколко снежни топки, преди боят да утихне. Мама ни спря, като ни припомни, че трябваше да се стъкне огън, да се приготви вечеря. А и Нико не биваше да стои навън на студа по-дълго от необходимото.

Тано дойде при мен отново едва след вечерята.

— Искаш ли да отидем да нагледаме конете? — попита той.

Аз се изчервих. По дяволите, кога щях да престана да правя така! Той може и да не бе забелязал, бяхме запалили само една лампа, освен огъня в огнището.

— Да — рекох му аз.

Този път ни се удаде да се измъкнем, без никой да ни забележи. С изключение на Роза, която просто се усмихна с онази самодоволна усмивка, с която искаше да каже: „така си и знаех“.

Бе ясна и мразовита нощ, а снегът скърцаше под краката ни. Тано спря наред двора и престана да се преструва, че изгаря от желание да посети конете.

— Имам нещо за теб — рече той. — Това... Това е един вид подарък за рождения ти ден.

Той ми подаде малка кожена торбичка, която бе изключително хубава сама по себе си. Ала когато надникнах вътре...

— За жалост е направено от обикновена мед — рече той. — И олово. Не разполагаме със сребро и други драгоценни метали.

Това бе... Не, не просто шнола. Украшение. Украшение за коса. Леко и едновременно с това — здраво. Оформено като пеперуда. А и имаше три игли, вместо една.

— Има три игли.

— Твоята коса е толкова гъста — рече той. — Затова реших, че ще държи по-добре, ако му сложа три игли. Харесва ли ти?

Очите ми се насълзиха. Шнолата бе толкова красива, твърде красива за мен. Ала той я бе измайсторил за мен. Бе наблюдавал косата ми и бе създал украшението така, че то да стои добре дори и в моята буйна грива. Това бе най-хубавото от всичко. Че бе забелязал и помислил за толкова много неща.

Нямах думи. Просто кимнах. Ала мисля, че той разбра колко щастлива бях.

— Може ли да ти я сложа? — попита ме Тано.

Кимнах още веднъж. Ръцете му бяха много нежни, макар и така големи. Не знам колко пъти бе докосвал момичешки коси, ала наистина закрепил шнолата много красиво.

— Благодаря — рекох аз.

Той просто се усмихна. Радостта ми го правеше щастлив.

Изведнъж се сетих за Кармиан. Не знам защо, но направо ми се приплака.

— Какво има? — попита Тано. — Изведнъж се нажали.

— Ами просто... Кармиан. Мисля, че тя наистина харесва Нико.

Или... Всичко бе толкова объркано, защото Кармиан не знаеше, че Нико бе жив. Тя бе казала, че иска да бъде графиня, бе значение дали той я обича или не. Не... Все си мисля, че не бе точно така. А сега... Сега тя бе на път към Дунарк, за да управлява крепостта и града, които Нико не искаше. Някога мейренът ни бе казала, че ще си сторим и зло, и добро, аз и Кармиан. Ала да я оставя да вярва, че Нико бе мъртъв — макар и сега желанието ѝ да бъде графиня да бе изпълнено... Нямаше по-голяма злина, която можех да ѝ причиня. Нико ми бе казал, че така се налага, за доброто на Кармиан и Дунарк, ала аз продължавах да смятам постъпката ни за жестока.

— Какво смята да прави Нико? Когато оздравее?

— Исква да стане учител. Ще учи децата да четат и смятат и... И да вярват в себе си.

— Това е хубав занаят.

— Да. Само ми се иска да можеше да го практикува някъде по-наблизо.

— Тук винаги ще е опасно за него. Рано или късно ще го разпознаят. Достатъчно лошо е, че толкова много хора вече знаят тайната му. Колко дълго според теб едно малко момиченце като Мели ще успее да я запази?

— Мели ще си мълчи.

Поне така си мислех.

Той ме гледа дълго.

— Ако можеше... — рече Тано накрая, колебливо и бавно. — Ако беше по-голяма... Щеше ли да заминеш с него?

Поклатих глава, при което усетих новото украшение в косите си. Беше така непривично, че косата ми поне веднъж не се разлетя на всички посоки.

— Не. Не и сега — рекох аз.

Защото макар и човек да иска да бъде притежаван от някого, това не означава, че не може да принадлежи някъде.

ДАВИН НОВИЯТ КОВАЧ

Зимата затрудни построяването на новата ковачница. Затова Рикерт и Тано живееха у Мауди и деляха работно място с учителя Маунус, от което Мели бе много щастлива. Тя се хвърляше в прегръдката на Рикерт всеки път, щом го видеше, и така увисваше на врата му, че човек се чудеше как я издържа. Ала явно той нямаше проблем с това.

Роза бе първата, която го изрече на глас. Не знам дали бе целенасочено или не. Все още рядко можех да разбера какво знаеше и какво не.

— Човек може да си помисли, че е негово дете — рече тя. — Виж ги само!

Човек може да си помисли, че е негово дете. Това ме накара да се замисля. Мислех в продължение на няколко дни, докато накрая успях да остана насаме с Рикерт край пещта в работилницата на учителя Маунус.

— Рикерт... Защо всъщност реши да се преместиш тук, в планината?

Той остави чука и изтри челото си с края на кожената си престилка.

— Човек не може да живее без близки — рече той. — След като Еллин почина... не ми бе добре сам в тази къща.

— Ти винаги си обичал Мели — рекох аз внимателно. Човек не питаше направо за такива неща.

Той се усмихна несъзнателно.

— Да. И Еллин я обичаше, не помниш ли? Ние така и не се сдобихме с наше дете.

— Рикерт...

Той явно долови нещо в гласа ми.

— Говорил ли си с майка ти? — попита ме той.

— Не.

— Може би трябва да го сториш.

— Предпочитам... да говоря с теб.

Той въздъхна.

— Добре, момче. Ако искаш да питаш нещо, давай!

— Ти ли си баща на Мели?

Той не ми отговори веднага. След това отпи глътка вода от черпака и го подаде тихо на мен.

— Майка ти искаше толкова силно да има дете — рече той. — А почти нямаше към кого да се обърне за помощ.

— Ала... Еллин...

— Първия път... бе преди да срещна Еллин. Ала за Мели знаеше... Това се случи, след като разбрахме, че тя самата не би могла да има... — той изтри чело още веднъж. — Тя не бе като... останалите жени. Еллин. Тя бе щедра. Не тесногръда. А и знаеше, че исках единствено нея.

Първия път. Та това означаваше, че...

Той ме гледаше в очите в мига, когато го осъзнах. След това кимна леко.

— Да, момче, и на теб също. И на теб.

ДИНА

ПРЕДИ ВОЙНАТА НА ЖРИЦИТЕ

Чувам ги как си шушукат, когато минавам покрай тях. „Ето я дъщерята на Жрицата на срама. Тя е тази, която...“ Невинаги успявам да чуя всичко. Може би казват: „бе ухапана от дракон по ръката.“. Или: „бе отвлечена от Валдраку“. Или: „чийто баща е черен магьосник“.

Ала ти може би не знаеш всичко това. Не е сигурно, че си чул цялата история. А пък може и да не си спомняш всичко.

За мен историята започна в деня, когато разбрахме, че графът на Дунарк е бил убит, и не само самият Ебнезер Рауенс, а и бременната му снаха Адела, заедно с малкия ѝ син Бриан. Смяташе се, че виновник за това бе собственият син на графа Никодемус. Затова повикаха Жрица на срама, която да го накара да си признае, така че да могат да го екзекутират.

Ала когато мама срещна Нико, тя откри, че той се срамува от много неща, но не и от това престъпление. Затова тя бе заявила, че той не е убиец. Това не зарадва особено Дунарк, най-вече Дракан, който в действителност се оказа незаконен полубрат на Нико, макар и самият Нико да вярваше, че те бяха просто братовчеди.

Затова Дракан лично дойде в селцето Биркене и Липовата къща, където живеехме. Искаше да ме отведе в Дунарк. В началото си помислих, че е за да помогна на мама — аз съм наследила нейната дарба и точно бях станала нейна ученичка, — ала Дракан искаше друго. Целта му бе да ме използва като заложник, за да накара мама да прави, каквото ѝ кажеше. Затова ме заключи в килията на Нико.

Така с Нико станахме приятели. И заедно избягахме през леговището на драконите, макар и аз да умирах от страх. Ако не бе

Нико, драконите щяха да са ме изяли цялата, а не просто да ме ухапят по ръката.

Но не можахме да открием мама. А и цялата крепост ни издирваше, така че трябваше да се скрием у учителя Маунус, стария преподавател на Нико. Дракан се провъзгласи за граф на Ордена на дракона, обяви мама за вещица и заяви, че ще я хвърли на драконите. Постепенно осъзнахме кой бе истинският убиец. Защото, ако той успееше да затрие целия род Рауенс и да обезглави Нико по обвинение в убийство, то нямаше да има кой да му попречи да се възкачи на престола на Дунарк. Хитър беше този Дракан. Най-странното бе, че той можеше да погледне и мен, и мама в очите, без да се срамува. Можеше ли на света да съществуват хора, лишени от чувство на срам? Той бе един от тях. И макар накрая да успяхме да спасим мама от Дунарк с помощта на племенницата на учителя Маунус, Вдовицата и Главния стражар на крепостта, все още имаше множество хора, които вярваха, че Нико бе чудовище, убило собственото си семейство. Защото беше непонятно как Дракан би могъл да го извърши и да погледне мама в очите.

Мама ми бе казала веднъж, че този, който може да погледне една Жрица на срама в очите, е специален човек, както и най-добрият приятел, когото можеш да намериш. В началото си мислех, че Дракан бе такъв, което беше огромна грешка. Но когато срещнах Роза... Роза се срамуваше от толкова много неща. Че другите викаха „копеле“ след нея, защото баща ѝ не се бе оженил за майка ѝ. Че по-големият ѝ брат я биеше. Че удряше майка ѝ. И така нататък. Ала когато се погледнахме в очите за първи път, ѝ помогнах да разбере, че нямаше от какво да се срамува. И сега сме приятелки, за цял живот. Именно Роза прободете с нож крака на Дракан, точно когато той се канеше да забие мечата си в Нико.

Нико имаше възможност да убие Дракан в този миг. Ала не го стори. Използва тъпата страна на мечата си, вместо острието. Кое то бе грешка. Защото Дракан извърши впоследствие ужасни неща. Той изгори Липовата къща и изкла всичките ни животни, а със сигурност е възнамерявал да убие брат ми Давин и сестра ми Мели. За щастие те бяха намерили убежище у ковача на Биркене Рикерт и съпругата му Еллин, така че Дракан не ги откри.

След това ни се наложи да се скрием в Хьойландет, заедно с Роза, Нико и учителя Маунус, защото Дракан владееше крайбрежието. Мама дори трябваше да бъде пазена всеки път, когато излизаше на кон от селото ни. Тази роля се падна на огромния Салан Кензи, който е висок и широкоплещест като дъб и бе работил като пазач на кервани в миналото. Но веднъж с мама все пак попаднахме в засада, когато Салан не бе с нас, и мама бе улучена от стрела. Едва успяхме да я спасим, а Давин така се разяри, че избяга от вкъщи, за да намери предателя и да го предизвика на двубой.

Предателят обаче не бе Ивайн Лаклан, както си мислихме. Някой ни беше казал така, за да всее раздор между клановите в Хьойландет. Истинският виновник бе братовчедът на Дракан — Валдраку. А когато поех към Баур Лаклан, за да спра двубоя на Давин, попаднах право в лапите на Валдраку, който ме плени заедно с едно малко момченце от клана Лаклан на име Тавис.

Беше ужасно. Всички мислеха, че съм се удавила. Само мама, Давин и Роза продължаваха да се надяват, макар и да не знаеха къде да търсят. Валдраку ме отведе далеч надолу по крайбрежието — в града Дракана, където жени и деца работеха в големи работилници за производство на оръжие или в тъкачници. Той ме накара да използвам уменията си на Жрица на срама срещу всеки, който нарушеше правилата му, а ако не изпълнявах каквото ми кажеше, си го изкарваше на Тавис. Вече го бе бил веднъж с ужасната верига, която носеше на кръста си, когато отказах да му дам знака си на Жрица на срама — колието, което мама ми даде, щом станах нейна ученичка.

Всички се страхуваха ужасно от мен — и децата, и възрастните. А Валдраку обичаше да ги гледа как плачат и се извиняват, защото ги карах да се срамуват. Аз се чувствах все по-зле и по-зле, докато накрая не изгубих дарбата си. По-късно мама ми каза, че тя не била изчезнала завинаги, а просто се била скрила, така че Валдраку да не може да злоупотребява с нея. Кое то явно бе истина, защото уменията ми се възвръщаха от време на време, когато най-малко го очаквах.

Един от хората на Валдраку продаде знака ми на Жрица на срама на случайно срещната жена. Обаче Вдовицата и Главният стражар се опитвали да съберат войска, с която да се противопоставят на Дракан, и по тази причина държали под око Дракана. Благодарение на това те успяха да вземат знака ми и да го изпратят на мама. За щастие. Защото

тогава Давин дойде и ме намери. Давин и Роза, и приятелят им Барутлията.

Накрая се наложи Давин да убие Валдраку — в калта в Свинската урва, на всичкото отгоре с меч, който бе отмъкнал от някакъв ранен. Брат ми не си бе представял точно така прословутия си двубой, ала ако не бе убил Валдраку, той щеше да избяга с мен и пак щях да съм му заложница. А и никога нямаше да успеем да се върнем навреме в Хьойландет, за да спрем битката, провокирана от Дракан и опитите му да скара клановете Кензи и Ская.

Защото именно аз ги накарах да спрат. За миг възвърнах дарбата си на Жрица на срама и сложих край на всичко. След това уменията ми отново се спотаиха някъде, а мен така силно ме заболя глава, че направо ми причерня. Ала войната така и не избухна и ние се върнахме в Хвойновата къща и поживяхме мирно и спокойно поне за малко.

Докато не се появи баща ми. Преди много, много години, още преди да се родя, мама бе избягала от баща ми и семейството му, защото бе осъзнала, че те са черни магьосници и притежават дара на змията — умениято да карат хората да вярват на лъжи, сънища и приключения, на всичко измамно. Баба ми била заръчала на баща ми да направи дете на мама, защото ѝ се искало да види дали то щяло да наследи и двете дарби. Това дете бях аз. А мама умираше от страх, че Сезуан и родът му щяха да ме намерят някой ден.

Така че тя взе децата си и Роза, която вече ми бе като доведена сестра, и тръгна да бяга. Това бе едно бягство, изпълнено с опасности. Не само защото баща ми ни търсеше. По петите му вървеше един човек, който някога бе носил името Назим, а сега се наричаше просто Сянката. Назим ни причини много вреди, защото бе завистлив и искаше Сезуан само за себе си. Той намушка нашето куче Пес с нож и то умря. След това хвърли върху мен отровна змия, така че за малко да не си отида от този свят... А ние всички мислехме, че Сезуан бе виновен.

Избягахме в Сагислок. Там попаднахме в Благотворителното дружество, където смятахме, че ще сме в безопасност. Това бе място, където приемаха бездомници като нас. Ала там се превърнахме в роби. Но не само на нас ни бе зле. Дори богатите, заможни семейства, като

например Аурелиус от улица Сребърна, ги беше страх да не изгубят децата си. Защото, ако децата не успеяха да наизустят сума ти стихчета за това колко мъдър и справедлив бе граф Артос, биваха изпращани при учителите. Те ги обезличаваха, подстригваха и ги превръщаха в малки сериозни същества, които обичаха графа от все сърце.

Нико и Давин смятаха, че могат да ни откупят, като помогнат на Мира Аурелиус да научи стихчето за графа, ала вместо това бяха изпратени в крепостта „Сагис“ като затворници, защото бе забранено да преподаваш, ако не си учител. А от тази крепост не бе никак лесно да избягаш. В заобикалящото я езеро живееше Змията, огромен морски звяр, който можеше да преобърне обикновена лодка само с един удар. А на сушата бяха драконите и много високи стени.

На Давин и Нико никак не им било лесно там. Давин го бичували един път, а Нико се страхувал от тъмнината, защото му напомняла за килията в Дунарк, където бе затворен в миналото, покрит с кръвта на семейството си. Освен това непрекъснато се страхували някой да не открие кои са те в действителност. Граф Артос всъщност бе дядо на Дракан по майчина линия, както и прадядо на убития от Давин Валдраку.

Накрая обаче тайната им била разкрита и ги изпратили в Залата на шепота, защото граф Артос искал да ги превърне в послушни слуги, които да правят каквото им каже. Давин не ми е разказвал особено много за това време, обаче и на него, и на Нико им личеше, че там човек бързо губеше разсъдък. Залата на шепота бе поддействала най-зле на Давин, който бе доста смел и бе свикнал да се справя с всичко. Ала шепнещите гласове го победиха и той за малко да удави Нико, само и само да не му се налага да ги чуе отново.

Само един човек можеше да ни помогне да освободим Давин и Нико — баща ми, Сезуан. Мама не искаше да ме даде на него, ала аз избягах и сключих сделка с баща си. Ако ни помогнеше, щях да тръгна с него и да му позволя да провери дали притежавах дара на змията.

Не бе лесно да го опознае човек. Той мамеше хората. Свиреше им на флейтата си и те вярваха на всяка негова дума. Виждаха само онова, което той искаше да видят. Ала той попя и на мен, когато ме беше страх, така че накрая започнах да го възприемам като свой баща и да му вярвам.

Сянката обаче продължаваше да ни следва. Той бе полудял от праха за сънища, който Сезуан му бил дал някога, и сега не можеше да мисли за нищо друго, освен за следващия сън. Побърквал се все повече и повече, докато накрая загубил всяка човешчина. Сянката всъщност беше брат на Сезуан.

Ние нямаше да можем да влезем в крепостта „Сагис“, докато Сянката беше с нас. Така че Сезуан бе принуден да му дари един последен сън. Този сън го приспа толкова дълбоко, че той умря.

Бях страшно нещастна. Искаше ми се просто да избягам, ала Сезуан оставаше единственият човек, който можеше да ни помогне. И той го стори, макар че това му костваше живота. Той засвири на флейтата си, така че на всички в крепостта им се присъни един и същи сън — сън, който отключи врати и накара хората да вярват, че свободата бе постижима.

Точно преди да умре, татко ми остави своята флейта. И ми каза, че не съм наследила дарбата му. Ала ме излъга. Защото, ако не притежавах дара на змията, как щях да успея да накарам с музиката си морското чудовище да пощади лодката ни? Понякога ми се иска да не го бях сторила, но в противен случай никога вече нямаше да се приберем в Хвойновата къща.

„Ето я. Ухапаната от дракон. Отвлечената от Валдраку. Чийто баща е черен магьосник.“

Няма какво да кажа на хората, които шушукат зад гърба ми. Случиха се толкова много неща. А сега и ти знаеш предисторията, довела до Войната на жриците.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.